SANDRA BROWN

Complotul voluptății

SANDRA BROWN

COMPLOTUL VOLUPTĂȚII

Traducere OANA MOVILEANU

Editura Euro Digest

1994

-La urma urmei, nu e important că nu te pricepi să faci nimic altceva, nu e important că îți pierzi sursa de câştig, casa, averea. Renunță la toate acestea. După ce vei renunța, vei ajunge din nou să te respecți pe tine însăți. Ca prostituată, eşti un nimeni, o jucărie pentru bărbați. Dă-i naibii pe peştii şi pe mahării tăi. Te vom ajuta să te pui pe picioare şi toată viața pe care ai trăit-o până acum ți se va părea un vis urât.

Margaret Lawrence Brown vorbea deja de vreo cincisprezece minute. Făcu o scurtă pauză şi sorbi o înghițitură de apă din paharul care îi fusese pus la tribună. Se bucura că această mulțime venise în Parcul Central ca s-o asculte. Oamenii mai veneau încă. Erau femei în majoritate, dar se vedeau şi destui bărbați printre ele. Margaret vorbea energic, foarte repede, n-avea nevoie să-şi aleagă cuvintele, pentru că apelul său i se adresa fiecăreia.

Această femeie de vreo treizeci de ani, nemachiată, zveltă, cu părul negru, făcea impresie. Purta blue-jeans, cizme şi o ață cu perle la gât. O americancă tipică. Margaret era destul de cunoscută ca luptătoare pentru drepturile femeii; avusese destule victorii. Din când în când, putea fi văzută pe ecranele televizoarelor; scrisese trei cărți, de pe urma cărora câştigase mulți bani şi, cu ajutorul acestora, pusese bazele organizației *„Femeia liberă, astăzi”*.

S-au găsit destui care să râdă de ea când începuse să se ocupe de problemele prostituatelor, însă acum, la trei luni scurse de la această inițiativă, când mii de femei renunțaseră la fosta lor ocupație şi-i urmară sfaturile, nimeni nu mai făcea haz.

- Acum trebuie s-o termini cu chestia asta! îndemna, cu glas tare, Margaret.

- Da! îi răspundeau, strigând, femeile.

- Vei trăi din nou!
- Da, da! îi răspundea corul entuziast.
- Vei fi liberă.
- Da!...

În această clipă, Margaret se prăbuşi la pământ, însă mulțimea continua să' strige. Din rana mică şi curată care-i apăruse în cap, curgea sângele. Trecură câteva minute până când oamenii înțeleseră ce s-a întâmplat, după care toți fură cuprinşi de isterie şi panică.

Margaret Lawrence Brown fusese asasinată.

1.

Pentru a ajunge în vila aceea din Miami, trebuia să treci de poarta controlată de aparatura electronică şi să accepți să te percheziționeze cei doi paznici înarmați, cu uniforme.

Pentru Alio Marcusi acest control nu reprezenta o problemă. Era un om în vârstă, gras, cu ochii apoşi din pricina excesului de alcool, care mergea precum o pisică gravidă.

Se apropie fără grabă de clădirea masivă. Era îmbrăcat cu un costum gri, îngust, în carouri, prea gros pentru această zi călduroasă şi însorită. După ce sună, îi deschise servitoarea, o italiancă morocănoasă, ursuză, care vorbea rău englezeşte.

Îi făcu semn cu capul în direcția piscinei, mormăind că îl poate găsi acolo pe Bassalino. Alio o plesni mai jos de spinare şi o porni spre curtea interioară, unde era un bazin de înot de clasă olimpică.

Îl întâmpină Mary Anne August, o fată neobişnuit de frumoasă, blondă, cu o coafură înaltă, cam de modă veche. Silueta ideală îi era şi mai bine scoasă în relief de bikinii strâmți şi albi.

- Salut, îi spuse ea chicotind, apoi se ridică de pe salteaua pneumatică. Vreau să-mi prepar un cocteil. Vrei şi tu?

Stătea în picioare în fața lui, jucându-se excitant cu lănțişorul de aur care-i atârna printre sânii mari.

Alio îi privea sânii, se lingea pe buze, imaginându-şi ziua când Enzio i-o va ceda şi pe păpuşica aceasta, predecesoare ale ei.

- Da. Aş vrea un „Barricadi” cu cartofi prăjiți, alune şi vreo două măsline. Se mângâie compătimitor pe burta rotofeie. Astăzi n-am apucat să mănânc, am avut multă treabă. Ce face Enzio?

Mary Anne îi făcu semn cu capul înspre grădină.

- Trebuie să fie pe-acolo. Tunde trandafirii.

- Ah, da, trandafirii lui!

Instinctiv, Alio îşi aruncă privirea spre casă, convins că Rosa Bassalino îl spionează dindărătul draperiilor.

Rosa era soția lui Enzio. De vreo cincisprezece ani, nu mai ieşea din camera ei. Aria comunicării ei se limita numai la cei trei fii. Aproape tot timpul se afla la postul ei de la fereastră, aşteptând şi observând totul.

Alio se lăsă să cadă în şezlong şi-şi închise ochii cu plăcere. Avusese o zi grea, acum se putea destinde un pic.

- Salut Alio, băiete, cum o mai duci? Cu o expresie vinovată, Alio sări din şezlong.

Enzio îl privea de sus în jos. Împlinise şaizeci şi nouă de ani şi totuşi nimeni nu i-ar fi dat această vârstă: avea o ținută semeață, de om tânăr, dinții îi erau încă albi şi tăioşi, părul des, de culoarea oțelului.

- Bine, Enzio, treburile nu-s într-adevăr încă în regulă.

îşi strânseră mâinile şi se plesniră tinereşte peste umeri. Alio era văr cu Enzio. Enzio făcuse din Alio ceea ce era el acum.

- Vrei să bei ceva, dragul meu? întrebă Mary Anne, lipindu-se de spatele lui Enzio.

- Nu, îi spuse acesta tăios. Du-te în camera ta. Te chem eu când voi avea nevoie de tine.

Mary Anne plecă fără să scoată o vorbă. Probabil că tăcerea ei era explicația faptului că Enzio o suportase mai mult timp decât pe celelalte. - Deci?

- S-a făcut, îi răspunse Alio. Am văzut cu ochii mei. E un profesionist, unul dintre cei care lucrează pentru, Tony Layton. A dispărut înainte ca lumea să priceapă ce s-a întâmplat. Chiar de-acolo vin.

Enzio încuviință gânditor din cap. Da, e o plăcere să auzi veşti bune.

- Dă-i băiatului un miar şi ține-l în raza ta de observație. Un asemenea om ar trebui promovat. Nu-i prea uşor să execuți pe cineva în văzul mulțimii.

- Da, e greu, într-adevăr, rosti Alio.

- Cred că are treizeci, şopti o femeie.

- Chiar aşa-i, îi răspunse alta. Două dame respectabile - ridurile şi cutele de pe față le trădau vârsta - o urmăreau pe Lara Crighton, care intra în piscina clubului „Ma^ella". Era de o frumusețe ireproşabilă la cei douăzeci şi şase de ani; zveltă, bronzată, cu sâni moi şi senzuali, cu o claie de păr auriu, scânteind în soare.

Se culcă alături de prințul Alfa Masserini şi răsuflă din greu.

- Dragă, am început să mă plictisesc aici. N-ar fi bine să mergem undeva?

Prințul Alfa se întoarse cu fața spre ea.

- Te plictiseşti? întrebă el. Eu îți trezesc plictisul? Cum te poți plictisi lângă mine?

Lara oftă din nou. Începuse s-o calce pe nervi. Cine ar mai putea-o plictisi, dacă nu el? Lara nu lăsa pe nimeni să plece până nu găsea un înlocuitor potrivit. Avusese pe toată lumea: pe toți prinții şi ducii, câțiva actori de film şi chiar unul sau doi lorzi, pe care-i putuse agăța.

Nu-i uşor să mizezi pe un contingent atât de sus-pus.

- Nu te înțeleg, Lara, continuă să-i reproşeze prințul Alfa. Încă nici o femeie nu s-a plâns că s-ar plictisi cu mine. Nu sunt un bărbat plictisitor, sunt plin de energie şi vitalitate sau, cum spui singură, sunt un stâlp al înaltei societăți. Lara oftă şi mai adânc. Băgase de „Seamă că, în timp ce vorbea, penisul i se umfla sub slipul alb cu marca firmei „Cemitii".

- Doamne, taci o dată! gunguri ea abia auzit, Cel mai mult o irita sexul cu el. Ştia totul de dinainte, era pus la punct şi se făcea mecanic.

- Hai, spuse prințul Alfa, încercând s-o ridice, mândru de siguranța în posibilitățile sale. Mai întâi ne odihnim puțin, îi propuse el, făcându-i cu ochiul. Pe urmă facem o scurtă călătorie în munți cu „Ferrari”-ul, să ne plimbăm printre țărani.

- OK, încuviință Lara. Fură urmăriți de priviri înțelegătoare. Prințul şi iubita lui locuiau în camere diferite, dar făceau dragoste în camera Larei. Totuşi, când se întoarseră, ea nu-l lăsă să intre.

- Ce s-a întâmplat? protestă el. S-a ridicat bine chiar acum, aş zice că foarte bine.

- S-o lăsăm pe mai târziu, îi spuse Lara cu blândețe. În orice caz, i se părea că este destul de prietenoasă cu el.

- Mă culc puțin şi te chem după ce mă trezesc. Cu toate protestele prințului, Lara închise uşa, se duse în baie, unde se desfătă cu apa caldă.

Deodată simți un fel de nelinişte interioară. O asemenea nelinişte mai simțise pe când era căsătorită cu Michael Crighton.

Divorțul o scutise de aceste senzații. Ce s-o fi întâmplat acum? În cameră domnea semiîntunericul, datorită draperiilor coborâte. În pat era cald şi bine, nimeni nu sforăia lângă ea şi n-o plictisea cu discuții prosteşti.

Zbârnâi telefonul. Se ridică şi, nemulțumită, duse receptorul la ureche, convinsă că e prințul Alin şi că trebuie să-l refuze.

Însă era un telefon de la New York.

- Alo? Lara era curioasă cine putea şti de aventurile ei aici.

- Lara? Lara, tu eşti? Sunt Kath. S-a întâmplat ceva îngrozitor. Margaret a fost ucisă! Au împuşcat-o pe Margaret!

Margaret Lawrence Brown fu dusă imediat la spitalul din apropiere. Încă mai trăia, dar era în stare gravă. Devotatele ei adepte aşteptau tăcute la uşa clinicii. Numai prietenelor ei cele mai apropiate li se permisese să însoțească targa

până în sala de operație. Acum acestea aşteptau şi sperau. Nu plângea nimeni - Margaret nu putea suporta lacrimile.

Kath Long şi Rio erau prietenele ei cele mai bune. Cu Kath învățase la colegiu, iar aceasta îi era acum secretară, împuternicit, organizator şi ajutor de nădejde.

Rio Jawa, înainte de a se întâlni cu Margaret, fusese o stea a filmului ilegal, avea patru copii, fără să aibă nici soț, nici un însoțitor permanent. Devenise una dintre membrele fondatoare ale organizației *„Femeile libere, astăzi”*, pe care o sprijinea din toate puterile. Doctorul tocmai îi comunicase că lui Margaret i se făcuse o transfuzie de sânge.

- Unde-i Ducky? o întrebă Rio pe prietena ei.

- Vine, e pe drum, îi răspunse Kath, care albise la față, văzând cum medicii dispăreau pe rând îndărătul uşii sălii de operație.

- Pot s-o văd? întrebă Kath pe unul din ei.

- îi sunteți rudă? o întrebă acesta cu blândețe.

- Da, minți Kath. Doctorul îi apucă mâinile.

- Nu e un spectacol prea plăcut.

Kath îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns.

- Dar, dacă îi sunteți rudă... Fireşte, e împotriva regulamentului, dar totuşi intrați.

Rio încuviință din cap şi Kath îl urmă pe doctor.

Făceau tot ce depindea de ei. Cu ajutorul a două tuburi, îi făcuseră prima transfuzie de sânge. În nas mai avea fixat un tub. Un doctor îi masa inima.

- Există vreo speranță cât de mică? întrebă Kath de-a dreptul. Doctorul clătină negativ din cap şi, calm, o scoase din sală.

- Doamne! Oare cine-a făcut-o?

Din clipa în care Margaret se prăbuşise la pământ, Kath îşi punea permanent această întrebare.

Încet, îşi perinda prin minte toate variantele posibile. Margaret avea mulți dușmani. Unii o invidiau, alții erau deranjați de activitatea ei, alții o dușmăneau pur şi simplu

pentru că era tânără şi foarte frumoasă. Erau mulţi care o urau pentru activitatea căreia i se dedicase. Era invidiată şi pentru că trăia după capul ei, nefiindu-i frică de reproşuri şi bârfe. Trăia cu un cântăreţ negru destul de celebru. Despre acesta, se spunea că ar fi avut un trecut suspect.

Kath nu-l putea suporta. Avea impresia că acesta o utilizează pe Margaret în scopurile sale. Kath citise scrisorile pline de ură pe care le primea Margaret. Erau pline de vorbe jignitoare, i se spunea saltea pentru negri şi chiar era ameninţată cu moartea.

„*Lawrence Brown, te-am văzut acum câtva timp într-un concert al lui Johnny Carson. Te urăsc. Arăţi ca un şobolan. Îţi doresc moartea. Poate că o să te omor cu mâna mea*”.

Asemenea scrisori soseau aproape zilnic, iar pentru Kath deveniseră atât de obişnuite, încât le uita aproape imediat. Numai ameninţările prin telefon, o înspăimântau.

Vocile schimbate şi estompate cu batista o preveneau pe Margaret că-şi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Foarte de curând, de când începuse să se ocupe de problema prostituatelor, primise încă un telefon de ameninţare. De sfaturile lui Margaret începuseră să asculte prea multe prostituate: peştii, proprietarele caselor de toleranţă şi boşii, care ţineau toate frâiele în mâinile lor, începuseră să intre în panică. Se întâmpla ceva nemaipomenit: prostituatele se împuţinaseră şi după fiecare nouă cuvântare a lui Margaret, deveneau şi mai puţine, căci organizaţia „*Femeia liberă, astăzi*”, nu numai că le încredinţa de sprijin, ci le şi acorda ajutor concret: le găsea de lucru, le ajuta cu locuinţe şi chiar cu bani, mai ales în cazurile când sprijinul financiar era absolut necesar. Aceste lucruri îi sileau pe inamicii lui Margaret să ia măsuri ferme. Margaret era ameninţată şi i se cerea să renunţe a mai participa la „marea revoluţie a prostituatelor”, cum fusese numită mişcarea ei de către „New man's magazin”. De curând, revista îi publicase

fotografia pe prima copertă, iar în interior tipărise un articol despre ea, întins pe şase pagini.

Îşi croi cu greu drum în spital, ciocnindu-se mereu de poliţişti şi oameni de la radio sau televiziune.

Ducky, care era însoţit de manager şi de un reprezentant al presei, refuză comentariile. În sfârşit, reuşi să treacă de mulţime, însă un lucrător al serviciului de securitate îi bară calea spre lift.

- Doamne, şopti Ducky. Luaţi-l de-aici pe tipul ăsta, că-l fac surcele! Poliţistul îl privi bănuitor şi duse mâna la pistol.

- Fii calm, Ducky, îi spuse managerul. Poliţia e aici ca s-o protejeze pe Margaret. Kath trebuie să fie undeva pe-aici.

În cele din urmă trimiseră pe cineva după Kath, aceasta veni, şi poliţistul le permise să intre.

- Cum s-a întâmplat? întrebă iute Ducky. Poliţia a arestat pe cineva? O să aresteze pe cineva?

- Probabil că poliţia nu ştie nimic, îi răspunse, calmă, Kath. În orice caz starea ei e foarte gravă.

În lift o întâlniră pe Rio.

- Nu se mai poate face nimic, le spuse ea scurt. Margaret a murit acum câteva clipe.

Enzio Bassalino era un bărbat masiv, solid şi Mary Anne August se distra întotdeauna ori de câte ori el începea să facă de mâncare cu mâna lui. De obicei, îi dădea pe toţi afară din bucătărie, îşi punea un şorţ şi se apuca să facă spaghetti, pâine de grâu şi un sos special, după o reţetă proprie.

- Dragule, arăţi foarte caraghios cu şorţul ăsta, gângurea Mary Anne. Prezenţa ei o accepta, dar numai în calitate de observatoare. Mica ta mamă nu te poate ajuta cu nimic? „Mica mamă" - aşa îi spunea Enzio. Ea nu ştia că aşa le spusese tuturor celorlalte femei, care trecuseră înaintea ei pe aici.

- Nu, clătină Enzio din cap. Mai adu-mi nişte vin.

Mary Anne îi adusese vin, se aşeză pe masa de bucătărie şi începu să-şi agite picioarele lungi. Era îmbrăcată cu o rochie foarte strâmtă, cu decolteul foarte adânc. Enzio îi selecta garderoba, aşa cum avea el chiar n-o lăsa să poarte pantaloni sau fuste, nici să se îmbrace neîngrijit, indiferent. Comparându-şi viaţa plăcută de-acum, la Enzio, cu viaţa din trecut, Mary Anne ceda tuturor capriciilor.

- Ia gustă, îi spuse el cu mândrie, servind-o cu sos picant, fierbinte. Ea deschise gura şi imediat ţipă:

- Oh, Nunzi, e prea fierbinte, i-ai fript gura micii tale mame.

Enzio izbucni într-un râs zgomotos. Astăzi era bine dispus şi era gata să râdă din orice fleac.

- E o ticăloşie din partea ta, îl dojeni Mary Anne. E urât că te porţi aşa cu mica ta mamă.

- Nici nu-ţi imaginezi ce înseamnă ticăloşie, îi spuse Enzio. Îşi înmuie degetul în sosul clocotit, îl linse, plescăi nemulţumit din buze şi mai turnă puţin vin. Eşti o mică mamă bună. Rămâi aşa şi întotdeauna va fi în regulă.

În felul ei, Mary Anne îi plăcea foarte mult. Era mai proastă decât multe alte femei şi nu punea întrebări niciodată: era clădită aşa cum îi plăcea lui, întotdeauna era gata să-l servească şi niciodată nu-l irita. Nu avea parte cu ea de acea rutină obişnuită, pe care i-o ofereau celelalte femei, care, mutându-se la tine, după vreo două săptămâni cred că eşti complet în puterea lor. Sunt curioase, pun o groază de întrebări şi, când ai chef te culci cu ele, se plâng că le doare capul. Enzio era foarte mândru de faptul că şi acum, cu toate că avea deja şaizeci şi nouă de ani, putea face dragoste o dată sau de două ori pe săptămână. Cu plăcere, deşi cu amărăciune, îşi amintea timpurile de altădată, când, putea s-o facă o dată, de două sau uneori de trei şi chiar patru ori pe noapte. Pe-atunci era un bărbat turbat!

Acum e rândul fiilor lui să continue tradiţiile lui Bassalino în ceea ce priveşte femeile. Şi avea fii, trei tineri

reuşiţi cu care se mândrea. Ei erau sensul vieţii lui şi trebuiau să ducă în viitor numele lui Bassalino, iar când el va îmbătrâni de tot, fiii lui îl vor susţine, aşa cum şi el i~a susţinut cândva.

Bine că n-au picat sub influenţa mamei lor. După părerea lui Enzio, aceasta nu era normală. Şedea mereu ferecată în camera ei, spiona, trăgea cu ochiul pe fereastră şi nu-i primea decât pe fiii ei, când aceştia o vizitau. Acum cincisprezece ani s-a izolat în camera ei, în tot decursul acestui timp încercând să-l frângă pe Enzio, sperând că-l va face să se căiască.

Însă el nu a cedat. În consecinţă, numai ea a avut de suferit. Orice ar fi făcut el în viaţă, era viaţa lui şi nu avea dreptul să se amestece.

Datorită faptului că era gata să se dea în bărci cu prima femeie cât de cât atrăgătoare, încă din tinereţe i se spunea „Taurul".

O dată distrându-se cu soţia lui Vincent Hogge, unul dintre prietenii lui, a fost rănit de un glonţ. Aceasta a fost prima şi ultima lui rană. După cum spuneau gurile rele, Vincent Hogge i-ar fi prins pe amândoi în timpul unei scene de amor şi a tras, nimerindu-l chiar în orificiul anal.

Din fericire, istoria aceasta s-a petrecut cumva altfel decât era povestită. Vincent trăsese în el, asta-i aşa, dar glonţul l-a nimerit într-o fesă şi nu i-ar fi provocat cine ştie ce rană periculoasă.

Această tărăşenie, totuşi, nu i-a făcut deloc plăcere lui Enzio şi foarte curând lui Vincent Hogge i s-au întâmplat o serie de accidente. Acestea au început cu faptul că locuinţa lui Vincent a luat foc şi s-au sfârşit cu norocul acestuia de a fi scos din apă în ultima clipă, înainte de a se fi înecat, având legat de picioare un bloc de beton.

Cu Enzio nu era de glumit. Lui personal nu-i plăcuse că această istorie fusese dată în vileag şi că se găsiseră destui care să-şi râdă de el pe furiş.

Curând după această tărăşenie a cunoscut-o pe Rosa Vacco Moran şi s-a însurat cu ea. Era fiica unui prieten. Fața ei era slabă, puțin inexpresivă, fragilitatea sfintei Madona se întruchipase în această italiancă tânără şi pură. Au făcut o nuntă grandioasă. Era îmbrăcată cu o rochie albă de dantelă, iar Enzio era înveşmântat într-un frac excepțional, cu un trandafir roşu la butonieră, cu pantofi şi mănuşi albe.

Rosa avea optsprezece ani, el treizeci şi trei. Alcătuiau o pereche frumoasă, şi curând Rosa îşi schimbă modul calm de viață, rezultat din educația ei decentă, adaptându-se la stilul dinamic al soțului ei.

Nu voia să fie gospodină, să stea acasă, să se ocupe de bucătărie sau copii şi să meargă numai la biserică. După ce li s-a născut primul băiat, l-a lăsat cu totul în grija doicii, întrucât ea şi Enzio lipseau aproape tot timpul de acasă.

El nu se împotrivea şi, în principiu, se simțea măgulit.

Rosa era o femeie frumoasă şi inteligentă, iar Enzio ştia că mulți îl invidiau pentru o asemenea soție. În timp ce alți bărbați îşi țineau soțiile în casă, iar la curse, la baruri şi cluburi veneau însoțiți de prietene, Enzio îşi făcea peste tot apariția împreună cu Rosa. Fusese acceptată în cercul lui de amici, se împrietenise cu aceştia şi începuse să se bucure de atenția lor.

Chiar şi Enzio era uimit de norocul care dăduse peste el. Rosa îl satisfăcea în toate privințele şi, la trei ani după naşterea primului fiu, îi mai dărui încă unul.

Nu avea secrete față de ea. Ştia totul despre afacerile lui şi, în decursul multor ani, când el repurta succes după succes, când câştiga din ce în ce mai multă influență şi putere, eliminându-şi concurenții, ea îi fusese mereu alături. Aproape întotdeauna Rosa era de partea lui, atunci când el, în virtutea propriilor principii ale dreptății, se răfuia cu inşii care nu-i erau pe plac.

- Rosa e mai tare decât mulți bărbați, zicea de obicei Enzio. E o femeie neobişnuită.

Avea mulți admiratori, lucru pe care Enzio îl ştia şi cu care se mândrea. După ce li se născu cel de-al treilea fiu, Angelo, când ceilalți doi împlineau doisprezece şi, respectiv, nouă ani, Rosa începu să-şi petreacă mai mult timp acasă. Enzio nu avea nimic împotrivă. Încetă să-l mai însoțească în scurtele lui călătorii la Chicago sau pe Coasta de Vest. Aveau o casă bogată şi nu era deloc rău dacă Rosa va rămâne acolo mai mult timp cu copiii, bucurându-se astfel de viață.

Încercă să-şi lărgească cercul de prieteni. Toate fostele ei cunoştințe erau într-un fel sau altul încurcate în afaceri tenebroase, aşa că Rosa începu să-şi dorească relații cu un alt fel de oameni.

În vecinătatea casei lor se afla proprietatea unui artist şi a soției acestuia. Rosa l-a rugat s-o introducă în cercul lor. Mai întâi, aceştia i-au făcut cunoştință cu familia unui bancher, apoi cu familia Cardwell, care aparținea şi ea lumii bune.

Treptat, Rosa se înconjură de noi cunoştințe, iar cele vechi începură să dispară.

Lui Enzio nu-i era pe plac acest lucru. Călătoriile lui de afaceri deveniră mai lungi, îşi închirie un mic apartament şi, drept prietene, îşi găsi o mulțime de fete uşuratice, cărora le spunea gâşte proaste. Încă mai încerca s-o influențeze în bine pe Rosa şi se întreba care să fie motivul în virtutea căruia se schimbase atât de mult.

Într-o seară, se întoarse acasă cu o oră mai devreme decât se aştepta ea. Era ziua când aniversau douăzeci şi trei de ani.

Voise să-i facă o surpriză, să stea în linişte de vorbă cu ea, să-i spună grijile care-l frământă şi să-i recâştige bunăvoința. La cei treizeci şi nouă de ani ai ei, cu părul ei negru, cu rochia ei neagră, de sub care i se ghicea silueta formidabilă, Rosa, deşi îmbătrânise puțin, arăta încă

senzuală şi foarte atrăgătoare. Îl întâmpină cu răceală şi-i spuse că vrea să divorţeze de el şi să se căsătorească cu Charles Cardwell. Ştia totul şi despre apartamentul închiriat şi de fete, aşa că decisese să se despartă de el.

Enzio ascultă toate acestea cu stupefacţie: Charles Cardwell, un trântor de douăzeci şi şase de ani, nu-i inspira nici un respect.

Enzio părea absolut calm, dar nu voia să ştie decât un lucru: s-a culcat deja cu el sau nu?

- Da, îi răspunse Rosa. Nu mințea niciodată şi nu se temea de nimic. Scuză-mă, dar mă duc în camera mea.

Enzio tăcu, se uită îngândurat pe fereastră, apoi începu să dea telefoane. În timpul nopții Charles Cardwell îi fu adus de patru băieți din garda lui personală.

Bietul tânăr, speriat şi neînțelegând nimic, tremurând din tot trupul, îl rugă pe Enzio:

- Vă rog să mă ascultați!

Enzio porunci să-l lege şi să-l târască în camera Rosei. Ea se trezi şi, îngrozită, îl văzu pe iubitul ei Charles Cardwell. Scena nu prevedea nimic bun. Degeaba îi arunca soțului ei priviri imploratoare. Enzio o smulse din pat şi o sili să privească uciderea lui Charles Cardwell.

Acesta fu înjunghiat ca un berbec.

Lara scăpă cu greu de prințul Alfred. Trăia cu el de şase luni. Era un bărbat posesiv, suspicios şi gelos. Când îi spuse că trebuie să plece imediat la New York, el nu găsi altceva mai bun de făcut decât să-şi închipuie că are un rival.

- Cine-i? Crezi că-ți poate oferi mai mult decât mine?

- Nu-i vorba de un bărbat, ci de problemele mele de familie, îi explică Lara cu răbdare.

- Ştiu că n-ai familie, mereu mi-ai spus că n-ai pe nimeni. Lara îl aprobă cu capul.

- Da, aşa-i, însă am o rudă îndepărtată. Făcu o scurtă pauză. Am o soră vitregă, pe Bat, care are nevoie acum de mine.

- O soră vitregă! începu să țipe prințul Alfa. Eşti pusă în situația de a minți, şi ți-ai inventat o soră vitregă. Sunt sigur că~i vorba de un bărbat, Lara.

- N-ai decât să crezi ce vrei. Dar n-am ce face, trebuie să plec.

- Vin cu tine.

- Nu vreau să vii cu mine.

Se certară mult timp, dar în cele din urmă prințul plecă. Lara îşi pregăti geamantanele şi, bucuroasă că a scăpat în sfârşit de prinț, plecă la aeroport.

Oriunde apărea, Lara Crighton era întotdeauna deservită la clasa cea mai înaltă. Era tânără, frumoasă, fosta soție a unuia dintre cei mai bogați bărbați din Londra, făcea parte din acea categorie de oameni pe care presa îi numea „oameni frumoşi". Fotografia ei apărea mereu pe coperțile revistelor de modă, în care tot timpul era caracterizată ca un exemplu veritabil de feminitate.

În general, în ființa ei se încarnase tot ceea ce constituia obiectul de luptă al lui Margaret Brown.

Ziariştii încercau să adulmece dacă erau surori vitrege după tată.

Fiecare dintre ele păşise spre glorie în mod individual, şi amândouă aveau motive serioase să nu-şi divulge secretul. Crescuseră în țări diferite şi viața uneia dintre ele se deosebea capital de viața celeilalte. Totuşi atunci când, rar de tot, se întâlneau, relațiile dintre ele erau cu adevărat calde. Se iubeau, se înțelegeau şi nici una nu-i reproşa celeilalte felul cum trăieşte.

Tatăl lor, Jim Lawrence Brown nu fusese căsătorit nici cu mama lui Margaret, nici cu mama Larei. Margaret avea cinci ani când îi murise mama, şi Jim a luat-o pe fetiță cu el în California, unde făcuse cunoştință cu o femeie, al cărui soț plecase pentru un an de acasă. Jim s-a instalat cu Margaret la această femeie, după care s-a născut Lara. Când soțul s-a întors, mama i-a dat lui Jim copilul şi cinci mii de dolari, ca să dispară cu amândouă fetițele.

Cu banii aceştia, el şi-a cumpărat o maşină veche şi o rulotă. De mică, Margaret a început să se îngrijească de Lara şi s-o ocrotească. Jim nu era deloc un tată rău, totuşi umbla mereu cu capul în nori, cînta la chitară sau dormea. Au plecat în Arizona şi s-au oprit la o fermă, a cărei proprietară era văduva Mary Chaucer.

Margaret a început să umble la şcoală. Era o fetiță foarte dotată, deosebit de matură pentru vârsta ei.

Curând Jim începu să se neliniştească din pricina statului prea mult într-un loc, dar copiii nu-l lăsau să plece. Poate de aceea s-a căsătorit cu Mary Chaucer. Aceasta era mai în vârstă decât Jim, era o femeie grăsuță, blajină şi, mai târziu, rememorând trecutul, Margaret nu putea explica această căsătorie decât prin faptul că tatăl lor voise să le asigure viitorul ei şi Larei, întrucât oricum avea de gând să dea bir cu fugiții. Exact peste o lună, dispăru.

Margaret împlinise nouă ani în ziua când a găsit scrisoarea de adio a tatălui lor şi cinci sute de dolari.

Era scrisoarea unui laş, care ruga să fie înțeles şi iertat.

Mai târziu Mary născu o fetiță pe care o boteză Bat, despre existența căreia Jim n-avea să mai afle.

După aceea totul s-a schimbat: la fermă nu era un bărbat care să lucreze, treburile începură să meargă rău. Mary şi-a zdruncinat sănătatea şi a rămas fără bani. Margaret a fost trimisă la un internat, iar Lara la nişte rude de-ale lui Mary din Anglia. Cele două surori nu s-au văzut zece ani.

Margaret studia la colegiu, iar Lara lucra la Londra ca model, cu destul succes. Bat împlinise zece ani. Ocupa împreună cu Mary un mic apartament şi, atâta timp cât mama ei putea munci, umbla la şcoală.

Margaret le ajuta cât putea, dar şi ei îi era greu să plătească taxele la colegiu, pe care voia neapărat să-l termine.

Iar Lara câştigase un concurs, primind drept premiu o excursie la Hollywood. La cei şaisprezece ani ai ei, era într-

adevăr frumoasă, dar încă nu ajunsese la perfecțiunea de mai târziu. Surorile s-au întâlnit şi au petrecut împreună o singură săptămână. Dar între ele s-a reinstaurat imediat căldura din copilărie.

După o săptămână, drumurile iarăşi li s-au despărțit. Îşi scriau sau îşi telefonau din când în când.

Bat împlinise cincisprezece ani când Mary murise de cancer. Fiecare dintre surori îi propusese să se mute la ea, însă Bat preferă independența şi, împreună cu prietenul ei Max, se alătură unei comunități hippie. Margaret nu se opuse. Deja începuse activitatea ei de înființare a organizației pentru egalitatea în drepturi a femeii şi se pregătea să editeze cartea Femeile - sexul inegal în drepturi. Steaua ei începuse să capete înălțime.

La Londra, Lara făcuse cunoştință cu Michael Crighton şi se căsătorise cu acesta. Tatăl lui era unul dintre cei mai bogați oameni din Europa, iar Michael era singurul moştenitor. Căsătoria lor n-a fost de durată: au trăit împreună doar un an, suficient totuşi pentru ca Lara să se simtă independentă. Reviste ca „Women's Wear Daily" sau „Vogue" apăreau arareori fără fotografia ei sau fără să descrie hainele pe care le purta, fără să povestească cu ce se ocupă şi cu cine se întâlneşte. Uciderea lui Margaret Lawrence era marea senzație a zilei. Dar Lara Crighton ştia că la aeroportul Kennedy se adunaseră o mulțime de fotografi special pentru ea.

În costumul cu pantaloni al firmei „Yves Saint-Laurent" şi cu pălăria ei uriaşă, Lara poza în fața lor. Ochii ei reci şi verzi erau ascunşi îndărătul lentilelor unei perechi de ochelari de soare foarte la modă. Prins cu o brățară la mână, avea un ceas cu cadran negru, marca firmei „Cartier".

- Cu ce scop vă aflați aici, doamnă Crighton? o întrebă unul dintre reporteri.

- Treburi, îi răspunse posomorâtă Lara. Treburi personale.

Limuzina o aştepta. Urcă pe bancheta din spate şi se relaxă. În avionul spre New York îşi amintise ultima ei întâlnire cu Margaret. Se oprise pentru două zile la New York, ca să facă nişte cumpărături. Ca de obicei, Margaret o invitase la ea, iar Lara alesese intervalul dintre lunch şi ora când trebuia să meargă la salonul cosmetic „Elizabeth Arden";

Margaret era în îmbrăcămintea ei obişnuită: blue-jeans albaştri, cămaşă decolorată, ochelari negri. Era nepieptănată şi nemachiată.

- Ie-te-te! plescăise nemulţumită din buze Lara. Dacă ai vrea, ai putea să arăţi grozav.

Margaret începuse să râdă.

- Parcă nu ştii cât timp se pierde în zadar, atunci când îţi întinzi pe faţă porcăria asta.

- Curând o să primesc o funcţie de conducere la un concern de produse cosmetice şi o să-ţi trimit o ladă întreagă de parfumuri, rujuri de buze şi alte chestii.

- Dă-te tu singură cu ele, râdea Margaret...

Se tachinau prieteneşte una pe cealaltă.

- Ce noutăţi ai?

Margaret pregătise un cocteil şi cele două surori se aşezară în camera aceea plină de lucruri aruncate în dezordine. Lara îşi uşurase sufletul, simţindu-se mai calmată decât în urma unei vizite la psihiatru. O oră întreagă îi împărtăşise problemele ei: dacă-i place sau nu prinţul Alfa, dacă trebuie să vândă hârtiile, dacă lui Margaret i-a plăcut inelul ei cu rubin. Lara simţea nevoia să se destăinuiască cuiva. Niciodată nu o interesaseră cu adevărat treburile lui Margaret şi nici nu se gândise la asta.

Cât de primitivă, trebuie să fi apărut în ochii sorii ei, cât de egoistă, preocupată de chestiunile ei personale! Şi totuşi, Margaret o asculta întotdeauna cu răbdare, ca şi cum ar fi avut o mulţime de timp liber. Oare de ce începi să înţelegi prea târziu că cineva are nevoie de cineva? Bat Lawrence Brown veni la New York cu trenul. Ajungea

pentru prima oară în acest oraş. De fapt, acum îşi părăsea pentru prima dată comunitatea care îi devenise cămin de la vârsta de cincisprezece ani. Acum Bat avea douăzeci. Era o blondină cu tenul alb, cu plete lungi şi dese, care-i ajungeau până la talie. Bat nu se folosea niciodată de cosmetică şi faţa ei, cu ochii mari şi albaştri, părea a unui copil. Era îmbrăcată ca de obicei: o rochie indiană, lungă, cu petice, sandale împletite pe picioarele goale, numeroase fâşii din piele atârnate de gât, brodate artizanal cu perle.

Împrejurul gâtului mai avea un lănţişor de aur cu cruciuliţa pe care erau gravate cuvintele „Dragoste - pace - Margaret".

Cu toată diferenţa de vârstă, surorile ţineau foarte mult una la alta. Le unea o legătură sufletească foarte puternică.

Bat venise cu o geantă mare, din piele de capră, în care îi încăpuse tot bagajul: o pereche de blue-jeans, o cămaşă şi multe cărţi. Lucrurile nu însemnau nimic pentru ea. Pasiunea ei erau numai cărţile.

- Dă-mi ceva de băut, dulcico! se legă de ea un beţiv. Pentru asta o să-ţi arăt ceva în pat.

Cufundată în gândurile ei, ea trecu mai departe fără să-i acorde nici o atenţie. Cu siguranţă, Margaret i-ar fi spus: „Cară-te la mama dracului!". Kath îi promisese că o va întâmpina cineva la gară, şi Bat trebuia să aştepte lângă biroul de informaţii. Însă trenul sosise cu câteva minute mai devreme şi fata se decise să ajungă singură până la apartamentul lui Kath.

Pur şi simplu, nu putea crede că s-a întâmplat aşa ceva. Nu şi-o putea imagina pe Margaret moartă! Fusese o fiinţă atât de blândă, atât de deşteaptă. Să zicem că, într-adevăr, Margaret era intransigentă, fermă, şi nu numai când trebuia să ofere, ci şi atunci când trebuia să obţină ceva. Toţi ştiau că este aşa, dar altfel n-ar fi reuşit să reziste în jungla în care era nevoită să lucreze. Pentru ultima dată, Bat o văzuse cu şase luni în urmă. Venise, împreună cu Kath, pentru o vizită de câteva zile. La comunitate, totul îi

plăcuse lui Margaret, toți au fost bucuroşi de venirea ei. Adusese cărți noi, discuri şi jucării pentru copii, î jucării bune, nu nişte vechituri acolo. La fermă trăiau zece copii, de educația cărora se ocupau cele cinci femei şi cei opt bărbați care alcătuiau comunitatea. Printre aceştia era şi copilul lui Bat, o fetiță de patru ani.

Când venea, întotdeauna Margaret ajuta la muncă, îi era absolut indiferent dacă spală podelele, dacă face de mâncare sau dacă lucrează în grădină. Spunea că muncind se odihneşte.

Înaintea plecării ei, au organizat o petrecere cu muzică zgomotoasă şi cu narcotice pe care Max le adusese din California. Margaret şi Max s-au retras într-una din camere. Clachter era scund, nu prea simpatic şi absolut nu pe gustul ei. Dar întreaga atmosferă de la fermă predispunea la sex, care era considerat ceva obişnuit, fără nici un fel de convenții, gelozie sau afectare. A doua zi, înainte de plecare, Margaret i-a dăruit lănțişorul de aur, a sărutat-o şi i-a şoptit:

- Ai avut noroc. Într-adevăr, viața de-aici e minunată.

Bat izbucnise în râsul ei sonor, de copil, smulgându-i promisiunea unei noi vizite.

- La sfârşitul verii, îi promisese Margaret. Acum, iată, vara se sfârşise. Niciodată Margaret, nu va mai veni la fermă, însă Bat a venit la New York. Nu ştia cât va rămâne aici, simțea doar că trebuie să fie acum aici.

Discuția continuă în biroul lui Enzio. Zâmbea şi dădea afirmativ din cap. Era absolut clar că afacerile merg iarăşi normal. A avut dreptate. Decizia lui a fost singura acceptabilă. Chiar dacă ar fi ieşit din afaceri, băieții tot ar fi venit să-i ceară sfatul. Aşa a fost întotdeauna când lucrurile evoluau spre o bătălie decisivă. Frank, fiul mai mare, avea altă părere, dar nu se pricepea deloc la asemenea chestiuni. Da, la cei treizeci şi şase de ani ai lui, era bun comerciant dar începea să ezite ori de câte ori trebuia luată o decizie fermă.

Ce foloase poți trage de pe urma amenințărilor? Ca şi altădată, acțiunile ferme erau singurele corecte.

Trecuseră două săptămâni de la asasinarea lui Margaret Lawrence Brown, şi valul de indignare scădea treptat.

Pierzând-o pe Margaret, care le conducea şi căreia îi puteau cere ajutor, prostituatele se potoliseră. Parcă odată cu asasinarea lui Margaret fusese ucis şi spiritul combatant. Tot mai multe femei, care renunțaseră la fosta lor ocupație şi-şi găsiseră altceva de lucru, se întorceau la profesia obişnuită, cu toate că le aşteptau bătăi şi jigniri... Fuseseră învinse pentru a doua oară.

Enzio avea o bună dispoziție grozavă. Comandă pentru Mary Anne un mantou din şinşila, care fu adus după câteva ore. Deşi Mary Anne nu ştia ce sărbătoreşte Enzio, se bucura împreună cu el.

- Eşti superamantul meu italian, mieuna ea. Eşti supermanul meu.

- Iar tu eşti o bucățică zemoasă, condimentată, îi răspundea el zâmbind. Îi făcea plăcere să-i privească trupul legănător, sânii mari, pielea mătăsoasă, buzele rotunde. Încă nu se plictisise de toate acestea.

Lola nu era numele ei adevărat. Uscățivă, neîngrijită, cu ochii negri, purta nişte haine după care oricine îşi putea da seama că e prostituată. Avea pieptul plat. Îşi rodea tot timpul unghiile, era mereu flămândă şi nervoasă. După mâini, se putea imediat constata că utilizează narcotice. Avea nouăsprezece ani.

Bărbații o băteau. Billy n-o pocnea prea tare: avea câteva vânătăi şi o arsură pe spinare, făcută cu țigara aprinsă. Erau măsuri suficiente pentru a-i da de înțeles că s-ar putea s-o pățească şi mai rău. Ea ştiuse totul înainte de a se fi petrecut această istorie. Trăia cu Charles Myller, unul dintre oamenii lui Tony. Pe Margaret o împuşcase Charlie.

Lola păşea iute pe stradă. Era prima ei ieşire din casă după evenimentele petrecute, abia acum reuşise să-şi facă curaj.

Avea pe ea o fustă scurtă, cizme şnuruite de vară, bluză strâmtă, părul îi era încâlcit, genele rimelate țipător. Charlie îi strigase din pat:

- Du-te şi câştigă ceva. Pe urmă, poate mergem la cinema. Dar să nu te întorci cu mai puțin de două sutare!

Lola lâncezise în pat aproape două săptămâni. Charlie nu avusese nimic împotrivă. Ameţit de succes, pleca des de-acasă. Tony era mulțumit de felul cum lucrase şi voia să-l aibă mereu lângă el.

Lola ştia că Charlie intenționa să se descotorosească de ea. Avea planurile lui şi nu voia ca ea să-l încurce. Însă, pentru ea, acest lucru nu mai avea deja nici o importanță. Ştia ce are de făcut.

Un bărbat îi aținu calea şi o înşfăcă de mână. Ea se smuci.

- Astăzi nu ține, îi spuse ea tăios. Astăzi nu lucrez. Porni iarăşi repede, întorcând din când în când capul, ca să vadă dacă nu o urmăreşte cineva. În mână avea un petic de ziar cu o adresă.

- Unde te grăbeşti, dulcico? se agăță de ea un beţivan. Cară-te de aici! se răsti ea la el!

Când găsi în sfârşit adresa căutată, Lola ezită, se opri pe trotuar şi cercetă clădirea. Însă, amintindu-şi de Suzanne, micuța ei surioară, scuipă cu năduf şi intră cu paşi hotărâți.

- Trebuie să stau de vorbă cu Kath Long, spuse ea. Nu mă aşteaptă. Spuneți-i că e ceva urgent.

Recepționerul o măsură pe fată din cap până în picioare. Era bătrân şi morocănos. Cât timp telefonă în apartamentul lui Kath, privirile îi rămaseră pironite pe picioarele fetei. Kath îi spuse s-o lase să intre.

După moartea lui Margaret, veneau la ea o mulțime de femei, aşa că se obişnuise cu aceste vizite. Le trata cu cafea, discuta cu ele şi le făcea cadou portretul lui

Margaret cu inscripția: „Pace - dragoste”. Într-o anume privință, o consola faptul că moartea lui Margaret

impresionase atâta lume. Kath deschise uşa, o invită pe Lola la bucătărie şi îi oferi o băutură răcoritoare. Din prima clipă îşi dădu seama că Lola consumă narcotice.

Nu vreau nimic de la dumneavoastră, îi spuse Lola. N-o să vă reţin prea mult, vreau doar să vă comunic ceva. Privind-o pe Kath şi văzând-o foarte obosită, cu cearcăne întunecate împrejurul ochilor, Lola se grăbi să spună: Nu vreau premiul, n-am nevoie nici de bani, nici de consolare. Vedeți cine sunt şi că nu ascund acest lucru. Margaret ne-a dat o speranță, dar pe mine n-ar fi reuşit să mă pună pe picioare, eu am pierdut partida. Totuşi am o soră, care-i încă un copil. Nu vă pot explica.

Se opri şi îşi şterse nasul cu dosul palmei. Unul dintre oamenii lui Tony, n-are importanță cine... a acționat dintr-un ordin... Şi Tony a îndeplinit un ordin. Numele omului, care a pus totul la cale, este Enzio Bassalino... el singur e vinovat de cele întâmplate. Locuieşte la Miami. Formal, a ieşit din afaceri, dar ține totul în mâna lui. Lui Margaret moartea i se trage de la el, nu de la țeava pistolului.

Kath nu scoase o vorbă. Era convinsă că fata spune adevărul.

- Acum trebuie să plec. Lola se răsuci spre uşă.

- Poți depune mărturie la poliție? o întrebă Kath. Mi-aş pierde timpul.

Întreaga poliție e în mâna lui Bassalino. Dacă vreți să vă răzbunați, faceți-o singură.

- Nu înțeleg, spuse Kath.

- Gândiți-vă. Puteți s-o faceți, sunteți inteligentă, aveți cunoştințe.

Brusc, Lola începu să se agite. Îi venise o idee.

- V-aş putea spune numele celui care a tras, dar adevăratul ucigaş este Bassalino.

- Am admirat-o pe Margaret Lawrence Brown. Străduiți-vă să puneți mâna pe ticălos.

- Mai poți rămâne un pic aici? o întrebă Kath.

Voia să-i cheme pe Ducky sau pe Rio, în orice caz pe cineva care putea înțelege mai bine decât ea toate acestea.

Lola clătină negativ din cap.

Afară era întuneric şi ea o porni înspre Times-Square. Nemaidorind să-şi amintească amănuntele, îşi zice că, probabil, a făcut totul cum trebuie. Se opri în holul unui cinematograf, apoi se apropie de un bărbat de vârstă mijlocie.

Schimbară câteva cuvinte şi porniră repede spre hotelul din apropiere. Bărbatul insistă să intre singur în hotel, iar ea să-l urmeze după câteva minute. Camera era mică, patul desfăcut. Lola începu să se dezbrace. Bărbatul n-o lăsă să se descalțe de cizme. Nici el nu se dezbrăcă, se descheie doar la pantaloni.

Fără o clipă de întârziere, se apucă de treabă. În acest timp, Lola privi indiferentă în tavan. Era calmă şi nesimțitoare. Bărbatul se potoli repede. Lola luă banii şi o porni agale spre casă.

Charlie dormea. Ea se duse la bucătărie, desfăcu o sticlă de coniac şi bău din gâtlej. Băutura rece îi arse gâtul. Apoi scoase pistolul lui Charlie de după frigider, unde îl ținea de obicei, şi îl cercetă cu atenție: pistolul era încărcat. Lola îi puse amortizorul. Ştia să folosească arma. Apoi intră în cameră şi îl strigă. Trezindu-se Charlie se săltă din pat şi văzu pistolul îndreptat spre el.

- Ce naiba...

Glontele i se înfipse în picior. Cu satisfacție, Lola auzi bufnitura înfundată a glonțului. El încercă să se ridice, având întipărită pe față o expresie de mânie şi mirare, Lola trase între picioarele lui şi îl nimeri în punga testiculară. Charlie urlă de durere. Atunci ea îl împuşcă direct în inimă. Bărbatul căzu pe parchet şi amuți. Fata puse pistolul lângă el şi ieşi din cameră. Urcă cu liftul la etajul 45, ieşi pe acoperiş, se duse până la parapet şi se aruncă în gol.

Căzu pe un gard din fier forjat, ale cărei sulițe îi străpunseră trupul. Muri Lola în ambulanța care o ducea la spital.

- Deci, înțelegerea rămâne valabilă, nu? întrebă Rio, privindu-i pe toți cei prezenți. N-aş vrea ca cineva să dea din coadă şi să dispară. Cine s-a decis nu mai are cale de întoarcere, poate merge numai înainte.

Se uită la Lara.

- Nu trebuie să mizăm că cineva poate ieşi din joc, retrăgându-se în micul său paradis.

Lara roşi, dar răspunse calm:

- Ascultă, Rio, pentru mine nu-i un joc. Margaret mi-a fost soră şi, chiar dacă a fost cu totul altfel decât mine eu am iubit-o la fel de mult cum ați iubit-o voi. Ştiu ce am de făcut şi, crede-mă, o s-o fac.

- Ai înțeles greşit, Rio, spuse repede Kath. La toate ne-au cedat nervii. Cui nu i s-ar întâmpla aşa ceva după tot ce s-a petrecut? Acum, după ce am pus totul la cale şi suntem gata de orice, ne va fi mai uşor. Eu una, cel puțin, mă simt bine.

Statura puternică a lui Ducky K. Williams se ridică de pe fotoliul pe care şedea. Era iritat şi agresiv.

- Consider că planul meu e cel mai bun, spuse Lei apăsat.

- Planul tău? îl ironiză Rio. Te duci la el şi-i spui: „Bună dimineața, mărite boss Bassalino, ştiu că dumneavoastră ați dat ordin să fie asasinată Margaret. Veniți încoace, domnule Bassalino, ca să vă sugrum cu mâinile mele". Ducky, n-ai decât aiureli în cap. E unul dintre cei mai mari gangsteri. Te-ar ucide de cum ai apărea în preajma lui. Şi chiar dacă ai ajunge la el, simpla lui ucidere n-ar fi suficientă. Ceea ce am hotărât noi este singura posibilitate de a ne răzbuna pe el.

Ducky oftă.

- Rio, nu te gândeşti decât la regulat. Aici te împreunezi, acolo te împreunezi, mare lucru: pe băieţii ăştia nu-i poţi uimi cu nimic, toate astea le-au avut deja.

- O să reuşesc, spuse Rio, sigură pe ea.

- Da, o asemenea sex-bombă ca tine poate reuşi, cred că şi Lara ar reuşi. Deşi n-o cunosc destul de bine, cred că este energică. Dar Bat? Glumeşti? O copilă ca ea va fi strivită şi înfulecată de ticăloşii ăştia, dacă le cade-n labe.

- Vreau s-o fac, Ducky. Ochii Batei se deschiseră larg.

- Deci, am hotărât, spuse fermă am hotărât definitiv. Mâine începem. Wiiliáms le părăsi.

Canaliile! bolborosi el. Femeile astea blestemate de Dumnezeu. Urcă în „Rolls-Royce”-ul său parcat lângă casa lui Kath, chiar dacă parcarea era interzisă. Înfuriat, împinse o casetă în casetofonul stereo, întâmplător, era înregistrarea,,Ducky K. Williams, Cântă Ducky K. Williams”. Prima parte îi era dedicată lui Margaret. O compusese pentru ea. Cât de încăpățânată era! O adevărată pisică sălbatică în pat ca şi în rest. Dacă ar fi ascultat de el...

- Renunță, o rugase el pe Margaret. Lasă-i pe malierii ăştia în pace. Poate că o să salvezi vreo două prostituate, dar ce folos o să ai din asta?

Ea îi flutura zâmbetul ei irepetabil şi nu-i dădea ascultare.

Fusese implicat în această afacere fără să apuce să-şi dea seama cum s-a întâmplat.

Făcuse nişte datorii, nu prea mari, doar de două sute de mii. Pentru un disc înregistrat sau pentru două săptămâni de concerte într-o cârciumă oarecare din Miami, ar fi putut să şi le achite. Dar în momentul de față n-avea nici un Cent în buzunar, îi achitase de curând o sumă mare fostei soții, iar cheltuielile lui zilnice erau şi ele foarte mari. Ducky K. Williams trăia ca un prinț.

Le rămăsese dator mahărilor din Las Vegas, dar aceştia erau siguri că le va restitui banii. Starurile rămân de obicei fără onorarii înainte de a le avea în buzunar. Nu era nimic neobişnuit în asta. Ducky nu avea motive de îngrijorare.

Legătura lui cu Margaret Brown nu era pentru nimeni o taină. În felul ei, Margaret era la fel de celebră ca şi el. Ziarele şi revistele începuseră să scrie despre relațiile lor ca şi cum ar fi fost vorba despre două staruri, nu despre sentimente şi gânduri omeneşti.

Tocmai atunci îi venise lui Margaret ideea salvării prostituatelor. Nu-i era suficient că le apăra pe gospodinele de New Jersey, care se răzvrătiseră şi fuseseră învinse, mai avea nevoie şi de prostituate.Iar Margaret obținea întodeauna tot ce dorea.

Aceste campanii le desfăşura inteligent şi fără grabă, iar oamenii râdeau:

- Salvarea prostituatelor! La ce bun?

Şi Ducky era sceptic în privința acestei inițiative. Între timp ajunsese să se înțeleagă excelent cu Margaret. O admira, dar nu-şi închipuise că ea poate avea o atât de mare influență asupra oamenilor.

Însă Margaret avea într-adevăr influență. Ironiile încetaseră. Urmară câteva telefoane care îl puseseră în încurcătură.

- Vezi Dutky! Spune-i prietenei tale să înceteze. Şi noi îți ştergem datoriile.

Aşa sunau cele dintâi oferte.

Mai apoi telefoanele deveniseră din ce în ce mai amenințătoare şi el depusese toate eforturile ca s-o facă pe Margaret să-şi înceteze activitatea. Însă ea nici nu voia să audă.

În sfârşit, restitui cele două sute de mii, împrumutând suma de la Bosco Sam, un vechi prieten al său, traficant de droguri. Imediat telefoanele de amenințare încetaseră, iar după două săptămâni Margaret fusese ucisă. Ducky luase hotărârea să se răzbune, la fel ca şi Rio, Khat şi surorile lui

Margaret, despre existența cărora Ducky nu ştiuse nimic înainte de asasinat.

N-au decât să-şi pună singure planul în aplicare, se gândi Ducky. Acestea aveau de gând să se răfuiască cu fiii lui Enzio Bassalino cu ajutorul sexului şi psihicului, distrugându-l în acest fel pe bătrân. E o idioțenie. Nu vor reuşi s-o facă, n-au nici o şansă. Dar n-au decât să-şi facă jocul până când îşi va pune el planul în aplicare. Puteau apărea şi dificultăți, dar Ducky era convins că totul se va desfăşura exact cum a gândit el.

Era înalt şi arăta bine. Era un exemplar excelent de latino-american prosper. Când zâmbea, şi zâmbea tot timpul, i se vedeau dinții albi, fără cusur. Avea ochii căprui-închis şi părul negru, cârlionțat. Avea treizeci şi trei de ani. Purta costume negre, italiene, cămăşi de mătase şi încălțăminte de fabricație manuală. Lui Nick Bassalino i' se potriveau doar lucrurile cele mai bune.

Trăia liniştit într-o casă mare de lângă Hollywood. Deşi nu era actor, datorită înfățişării sale, primea numeroase oferte să joace filme.

Şi doar dacă te uitai atent la el începeai să te îndoieşti că dinții îi sunt naturali, că nasul nu i-a fost corectat de cosmetologi şi că părul nu îi e vopsit.

Nick Comerț Era şeful, capul companiei „Casa corporated". Această companie, de pe lângă alte activități, controla tot ce era legat de flirtul automobilelor şi camioanelor. Era cea mai puternică dintre toate companiile similare de pe Coasta de Vest, şi Nick îi era devotat. Cu un tată ca Enzio Bassalino nu trebuise s-o pornească de la zero. Prietena lui permanentă era April Crawford - o stea de cinema destul de în vârstă, divorțată de patru ori. Starurile mărunte sau fetişcanele nu erau pe potriva lui Nick. Voia să pară respectabil când ieşea în lume, iar la Hollywood cel mai bun mijloc era să apari însoțit de o actriță celebră.

Pentru întâia oară o văzuse într-o revistă cinematografică şi se îndrăgostise pe loc de ea.

Trăiau împreună de un an şi pentru imaginea amândurora acest amănunt era foarte important. April era impresionată de faptul că Nick avea foarte mulți bani şi nu-i storcea pe-ai ei, cum făcuseră predecesorii lui. Arăta foarte bine, nu era prea tânăr şi astfel nu constituia un pretext pentru ironii. Se împăca bine cu prietenii ei şi, ceea ce era foarte important pentru April, era foarte bun la pat.

Cât despre Nick, pe el îl atrăgea decența relației. Posibilitatea de a aparține lumii cinematografului, de a apărea când şi când în reviste îi făcea viața şi mai frumoasă.

Nu înțelegea de ce tatăl lui protesta atât de insistent împotriva lui April. Enzio îi telefona adeseori, reproşându-i această legătură.

- Cum te înțelegi cu hoaşca ta bătrână? Faci de râs numele de Bassalino!

- Ți-ar plăcea mai mult dacă aş umbla cu o gâscă frumoasă, de optsprezece ani, dar proastă?

- Ce nu? Nu-i nimic rău în doi sâni într-o femeie cu fața frumoasă, pentru, care te invidiază toți, dar care nu-ți aparține ție.

- Nu poți înțelege, îl contrazicea Nick de fiecare dată. Se săturase să tot repete acelaşi lucru de fiecare dată.

- Deci nu înțeleg. Însă, pentru un bătrân care nu înțelege nimic, fac totul destul de bine, zic eu. Şi faptul că eşti fiul meu mi se pare că nu-i chiar atât de rău.

- OK, să nu mai vorbim despre asta. Când o să mă despart de ea, o să-ți trimit o telegramă de felicitare.

- Ticălosule! bombănea Enzio. Şi izbucneau amândoi în râs.

Ataşamentul dintre ei se baza pe iubirea profundă care de obicei uneşte familiile italiene.

Pe lângă tot ce făcuse la viața lui, şi făcuse destule, Enzio fusese şi un

tată bun pentru fiii lui. Cu toată starea proastă a sănătății mamei lor - nebunia Rosei Enzio o numea stare

proastă a sănătății - crescuse din ei nişte băieți grozavi. Nick era boss-ul firmei „Casa de Comerț corporated" şi lucra într-adevăr bine. Ştia toate intrările şi ieşirile şi trebuia să te gândeşti de două ori înainte de a încheia o afacere cu el. Era cu adevărat fiul lui Bassalino.

April intrând în camera voluptății.

Locuiau petreceau întotdeauna împreună.

La cei patruzeci de ani şi ceva ai ei, April se ținea bine. Era o blondină scundă, zveltă, întotdeauna bine îmbrăcată şi îngrijită. De departe părea de treizeci de ani, dar din apropiere vârsta i-o trădau ridurile mici şi obosite, ca şi începuturile de pungi de sub ochi.

- Pentru tine sunt gata întotdeauna, dragostea mea, îi răspunse Nick, îmbrățişând-o şi făcând-o să strige de încântare.

- Vreau să ne întoarcem mai devreme seara asta, îi spuse April, deşi mai avusese patru soți şi nenumărați amanți, cu nici unul dintre ei nu mai avusese parte de o plăcere erotică atât de mare ca aceea pe care i-o oferea Nick. Aş fi chiar bucuroasă să nu mergem nicăieri. Cred că ar fi bine să-i telefonez. Mă va înțelege.

- Nu, nu va înțelege, spuse Nick, sigur pe el. În plus, amândoi suntem aproape gata, iar tu arăți ca o păpuşică. Nu voia în nici un caz să rateze petrecerea dată de Jenny Jamieson, o actriță la fel de celebră şi de aceeaşi vârstă cu April.

Plecară la petrecere cu „Mercedes"-ul negru al lui Nick.

Rochia bleu a lui April îl irita pe Nick cu fluturaşii ei care se scuturau.

- Nu te sprijini de mine Fluturaşii nu se lipesc de costum.

- Faci mofturi, râse April. Dar oricum te iubesc. La petrecere erau mulți cunoscuți şi ei intrară în îmbulzeala zgomotoasă.

O actriță cu sânii mari se apropie de Nick atunci când el comanda băuturile la bar. Cu aceasta Nick avusese de-a face înainte de a o fi cunoscut pe April.

- Ce mai faci, Nick? îl întrebă fata, lipindu-şi de el sânii tari. Când te desparți de mârțoaga ta bătrână? Să nu uiți că m-aş bucura să mă întâlnesc cu tine. Trase apoi o înjurătură cumplită.

- Scuză-mă, dar mă aşteaptă o doamnă, îi replică Nick politicos.

April iarăşi bea mult. După cel de-al patrulea whisky, începu să bâiguie, apoi începu să se clatine şi se vedea după ochi că e beată. Nu mai avea mult până s-o facă lată. Aceasta îl şoca întotdeauna pe Nick. El unul bea puțin, profesia îi pretindea cap limpede şi reacții rapide. De aceea se mulțumea de obicei cu un tonic.

Încerca cu blândețe s-o convingă pe April să nu bea alcool, să consume numai cocteilurile, desigur foarte slabe. Dar nu putea face nimic, pentru că fiecare chelner umplea paharul. Petrecerea dată de Jenny Jamieson nu era o excepție, şi în curând April era beată criță.

Din experiență, Nick ştia că acum e mai bine să-i dea pace, întrucât la beție era agresivă şi putea jigni pe oricine.

Nick stătea de vorbă cu o ziaristă limbută, când văzu o fată printre invitații strânşi lângă bar. Era de înălțime mijlocie, cu pielea bronzată într-o nuanță măslinie, cu o coamă aurie de păr pe cap, împestrițată de şuvițe aurii. Silueta ei care-ți tăia respirația se profila uşor prin rochia albă, subțire, cu şlițuri laterale lungi, care îi ajungeau până aproape de talie. Neîndoielnic, era cea mai frumoasă dintre fetele pe care le văzuse Nick vreodată, şi doar văzuse destule la viața lui.

- Cine-i? întrebă Nick.

Pe fața ziaristei flutură un zâmbet răutăcios, abia perceptibil.

- Mai bine să nu afle Enzio că ai pus ochii pe ea. E Lara Crighton, una dintre fetele bogate pe care le vezi pe coperţile revistelor de modă.

Nick schimbă discuţia.

Lara îl recunoscuse imediat. La urma urmei, îi văzuse fotografiile, îi cunoştea biografia şi ştia totul despre relaţiile lui cu April Crawford.

Îl urmărea de mult din celălalt capăt al încăperii; şi acum ocupase acest loc de lângă bar tocmai pentru ca el s-o remarce neapărat. Simţi că a observat-o şi că n-a rămas indiferent.

Începutul fusese simplu. Pentru Lara, primul pas era întotdeauna simplu, pentru că bărbaţii o priveau cu admiraţie. Chiar şi când nu avea decât şaisprezece ani, le atrăgea atenţia. Frumuseţea, firea ei conciliantă, blândă îi permiseseră foarte curând să cucerească iubirea cuplului fără copii, căruia îi fusese încredinţată,pentru creştere. Şi deşi părinţii ei adoptivi nu erau bogaţi, o răsfăţau peste măsură. Se obişnuise să fie în centrul atenţiei şi se deprinsese a-i juca pe toţi pe degete.

La paisprezece ani se lăsase de şcoală ca să studieze dansul, dicţia şi gimnastica ritmică, apoi câştigase un concurs şi fusese premiată cu o excursie la Hollywood. Cel mai plăcut episod din această călătorie fusese întâlnirea cu Margaret. După ce se întorsese la Londra, începuse să primească tot mai multe oferte de a lucra ca manechin. Mai întâi a pozat într-un atelier particular, apoi a devenit fotomodel. Se deprinsese să se adapteze ca un cameleon, lucru foarte important pentru un fotomodel. Putea părea şi o fetiţă nevinovată, şi o femeie intelectuală, şi o fetişcană sexy, şi o tipă modestă, pe care nimeni nu o bagă în seamă.

Lara deţinea la perfecţiune arta disimulării. Munca îi plăcea şi n-o obosea peste măsură. Ţinea regim, făcea gimnastică, mânca bine şi dormea cel puţin opt ore pe noapte. Se făcea tot mai frumoasă.

Începuse să iasă în lume numai cu bărbați de o anumită categorie: aceştia trebuiau să-i lărgească orizontul, să-i completeze educația. Refuza să se culce cu ei, întrucât nu găsea printre aceştia un profesor demn, care s-o inițieze în arta erotismului.

Când împlinise douăzeci de ani, îl cunoscuse pe Michael Crighton şi înțelesese imediat că acesta era bărbatul cu care trebuia să se căsătorească.

Pe-atunci Michael primise deja un milion drept moştenire şi trebuia să primească şi mai mult. Era tânăr, frumos şi foarte răsfățat. Fetele îl luau cu asalt, şi Lara înțelegea că pe acest câmp de luptă trebuie să uzeze de toate rezervele de care dispune, dar că trebuie să învingă neapărat. Planul şi l-a pregătit până la cel mai mic detaliu. Refuza toate invitațiile, dar în acelaşi timp păstra legătura cu prietenii lui şi totdeauna îşi făcea apariția în locurile frecventate de el.

Prietenul lui cel mai bun, Addy Stephan Kayes s-a îndrăgostit de ea şi a cerut-o în căsătorie, însă Lara nici nu s-a gândit să renunțe la ceea ce-şi pusese în gând. A avut nevoie de câteva luni pentru a-l prinde în mreje pe Michael şi, în sfârşit, acesta fu pus pe jar. Au închiriat un avion şi s-au căsătorit în Tahiti. Pretutindeni presa scria despre ei, entuziasmându-se de noul şi splendidul cuplu. Căsătoria a ținut exact un an, timp în care Lara devenise celebră. Totul s-a terminat pe neaşteptate, şi el şi ea dorind divorțul. Amândurora li se urâse să-şi îngrădească libertatea prin legăturile conjugale. S-au despărțit prieteni. Michael a acceptat să-i asigure viitorul cu o sumă considerabilă.

Ea a plecat în Mexic ca să pună la punct divorțul, apoi a ajuns la Acapulco, unde a făcut cunoştință cu primul ei prinț italian. Apoi şi-a început călătoriile prin toată lumea: cele mai bune stațiuni, în anotimpurile cele mai potrivite pentru distracții cu bărbații cei mai interesanți şi deloc săraci.

Abia după asasinarea lui Margaret avusese un moment de iluminare. La drept vorbind, ce a izbutit să facă în viață? De ce crede că-i aşa de important să fie mereu în văzul lumii? De ce şi-a căutat mereu alți şi alți parteneri?

Oare chiar e nevoie ca în fiecare aeroport s-o aştepte reporteri, iar cuvintele ei să fie citate în fiecare revistă de modă? Oare au fost chiar atât de interesante călătoriile pe Nil şi prin întreaga Africă? Nu le întreprinsese decât pentru a fi fotografiată de fiecare dată în alte toalete, iar peisajele exotice nu îndepliniseră decât rolul de simple decoruri.

Acum, După ce meditase la toate acestea, totul i se părea van şi inutil. Moartea lui Margaret, plecarea la New York şi discuțiile cu prietenii acesteia îi deschiseseră ochii într-un mod neaşteptat. Era pregătită să facă ceva. Răzbunarea pentru asasinarea lui Margaret îi oferise această posibilitate. Fusese ideea lui Rio. Nu puseseră la cale o crimă. La urma urmei, omul care o împuşcase pe Margaret fusese ucis de către Lola. Rio visa să facă dreptate supremă. Acest deziderat i-ar fi plăcut lui Margaret.

Angajaseră trei detectivi care studiaseră în detaliu modul de viață al lui Enzio Bassalino şi ajunseseră la concluzia că acest cinic nu ține cu adevărat decât la cei trei fii ai lui, Frank, Nick şi Angelo.

Cine voia să se răzbune pe Enzio Bassalino nu avea altă variantă mai bună decât să lovească în fiii acestuia.

Suzy şi Les Larson, un cuplu tânăr, o invitaseră pe Lara la o petrecere, unde trebuia să strălucească mama lui Les, una dintre cele mai bogate femei din lume. Lara venise în vizită cu o zi mai devreme ştiind că în cursul săptămânii se va întâlni neapărat cu Nick, deoarece April frecventa cu plăcere asemenea îmbulzeli. Şi faptul că îl întâlnise reprezenta deja un mare succes.

- Cine e bărbatul acela? o întrebă ea pe Suzy Larson.

- E Nick. E prietenul lui April Crawford, îi răspunse Suzy. Pentru femeile obişnuite e inaccesibil. Mi se pare că-i

nebun după ea. O însoțeşte peste tot, ca o dădacă. Dar de ce mă întrebi? îl găseşti atrăgător?

Lola lăsă întrebarea să-i treacă pe lângă urechi.

- E actor?

- Nu, se ocupă cu nişte afaceri dubioase. Les *zice că-i gangster. Suzy râse. Văd că ți-a plăcut.

- Nu, n-aş zice, îi răspunse Lara cu un căscat. E prea strălucitor. Prea sunt grozave toate la el, începând cu pantalonii şi terminând cu dinții.

- Da... Ți-am spus că e în mâini de fier. N-aş prea crede că-ți convine. Larei îi făcea plăcere să afle care sunt, după părerea lui Suzy, bărbații potriviți pentru ea.

Petrecerea era teribil de plicticoasă, şi Larei i se urî curând aici. Sammy Albert, un actor cu reputație de afemeiat încercă s-o convingă pe Lara să evadeze împreună cu el la o discotecă. Îl refuzase deja de cinci ori, însă el se ținea scai ea, insistând s-o facă să se răzgândească. Lara îl rugă să-i facă cunoştință. Sammy făcu imediat. April avea rujul şters de pe buze.

Lara zâmbi, îi făcu lui April câteva complimente drăguțe; se întreținură despre nişte cunoştințe comune de la Londra şi, în acest timp, îşi făcu apariția Nick. Acesta îi luă lui April paharul plin din mână, vărsându-i jumătate din conținut pe rochie.

- Îl cunoşti pe Nick Bassalino? întrebă April, privindu-l cu ochi de îndrăgostită. Ea e Lara... Lara...

- Crighton, completă Lara, privindu-l cu atenție şi răspunzând călduros la strângerea lui de mână. Avea ochii căprui şi privirea sinceră, prietenoasă.

- Ce-ați zice să mergem la o discotecă? insistă iarăşi Sammy. Nick nu vii s-o convingi pe Laura?

- Excelentă idee! exclamă April. Îmi place să dansez. Oricât de simpatică ar fi Jenny, petrecerile ei sunt groaznic de plicticoase.

- Mergi cu noi? o întrebă Sammy pe Lara. Ea dădu afirmativ din cap.

- Dar trebuie să-i previn pe Les şi pe Suzy.
- Ei, cum ți se pare? îl întrebă Sammy pe Nick
- E grozavă!

April izbucni în râs.

- Dragul meu Sammy, te îndrăgosteşti nevoie-mare de fiecare fată nouă, dar numai pentru o săptămână.
- O săptămână petrecută cu ea m-ar face fericit cu adevărat.

Lara se întoarse repede şi plecară cu toții. Lara urcă în maşina lui Sammy, iar

Nick şi April îi urmau cu „Mercedes”-ul.

- Eu aş încerca să scap de ei, spuse Sammy. Mai bine am merge la mine ca să bem ceva. Îți convine?
- Nu, cu aşa-ceva am terminat, îi răspunse Lara.
- Ah, aşa! rosti Sammy, simțind că-şi pierde darul vorbirii. Săptămânal, primea mii de scrisori de la admiratoarele lui, dintre care multe visau doar să-l atingă, iar asta nici n-a vrut să meargă la el acasă. Şi când te gândeşti ce grozav e apartamentul cel nou!

Ca de obicei, discoteca era plină, însă pentru Sammy Albert şi April Crawford s-a găsit repede o masă. Starurile sunt întotdeauna la mare cinste, acesta este unul dintre avantajele profesiei lor.

April comandă un whisky dublu şi-l târî pe Sammy spre ringul de dans supraaglomerat.

- Sunt prieteni, spuse ferm Nick. Sammy a jucat rolul principal într-unul din filmele lui April.
- OK, îi zâmbi Lara. Mie îmi e indiferent, dumitale nu?
- Doamne Dumnezeule, sigur că nu! îmi place s-o văd pe April distrându-se. E o femeie fantastică, de o energie inepuizabilă. E o adevărată tigroaică! Lara îl privi cu atenție, ca să vadă dacă nu cumva glumeşte. Totuşi avu impresia că Nick crede într-adevăr ceea ce spune. Impresia era susținută şi de zâmbetul admirativ cu care el o urmărea pe April.

- Mi se pare că ea şi Sammy au aceeaşi vârstă, observă Lara.

- Nu ştiu, răspunse Nick, ridicând din umeri, Ce importanţă are vârsta? April are în degetul mic mai multă energie decât am eu în tot corpul.

April aici, April acolo. Nu-i chiar atât de uşor să pui mâna pe Nick Bassalino. Lara se obişnuise că toţi bărbaţii îi cădeau la picioare, indiferent dacă erau însuraţi sau celibatari. Una dintre expresiile preferate ale Larei era: „Bărbaţii seamănă cu femeile uşuratice - sunt lesne de cucerit".

Din propria ei experienţă, ştia că poate pune mâna pe orice bărbat voia. Acest lucru nu reprezenta nici o dificultate pentru ea şi nu avea importanţă cine-i bărbatul:

ducele cu care întinsese istoria pe doi ani, celebrul actor de film cu care trăise numai câteva luni. De prinţul german se ocupase numai un an, de lordul englez opt luni, de armatorul grec aproape un an şi, în sfârşit, se oprise la prinţul Alfa Masserini.

Considera că prinţul Alfa e ceea ce-i trebuie: avea înfăţişarea starului de cinema, banii armatorului, aerul tineresc al lordului englez şi farmecul ducelui.

Totuşi, acesta se dovedise a fi pur şi simplu un egoist. „Un egoist ca şi mine", se gândi Lara şi

zâmbi fără voie.

- De ce zâmbeşti? întrebă Nick.

- Nu de lucrul care te-ar bucura pe tine.

Lara îşi clătină capul şi buclele părului ei lung şi des îi căzură pe frunte. El o privi. În această clipă Lara era nemaipomenit de frumoasă.

Dar frumuseţea nu înseamnă mare lucru la Hollywood, unde sunt atâtea siluete feminine deosebite,. extraordinare. La Hollywood frumuseţea e o marfă prea abundentă, greu de vândut. April era altfel. Era o femeie deosebită, l avea multe avantaje faţă de celelalte şi era respectată de toată

lumea. Datorită lui April, Nick avusese posibilitatea să pătrundă în lumea filmului, la care visase din copilărie.

Nu, nu, nici nu se gândea să-şi rişte relația cu April de dragul unei legături întâmplătoare. Era o femeie, orgolioasă şi geloasă şi ar fi făcut un scandal imens dacă l-ar fi prins cu aşa ceva.

- Sper că veniți la petrecerea pe care Suzy şi Les o dau pentru mine? îl întrebă Lara.

- April nu refuză nici o invitație. După cum o ştiu eu, nu lasă să-i scape nici o petrecere.

Lara râse şi-l privi cu ochii ei splendizi. „Excelent, îşi zise ea. E destul de prost şi de mărginit".

Frank Bassalino era fiul cel mai mare al lui Enzio şi era cel mai ataşat de tatăl lui.

Când Enzio s-a decis să se retragă din afaceri, tocmai lui Frank i-a încredințat continuarea lor, întrucât acesta conducea una dintre întreprinderile cele mai importante.

- Va mai trece un timp şi se va face un bărbat adevărat, se putea auzi deseori de la Enzio.

Frank găsea uşor limbaj comun cu vechi amici ai lui Enzio. Şi acest lucru nu era simplu deloc. Frank ştia foarte bine afacerile şi, într-o anume privință, era mai abil decât Enzio. Aceasta pentru că crescuse în acele cartiere ale New York-ului, unde nimeni nu era cruțat; poate că de aceea Frank nu avea acea moliciune siciliană, care îl caracteriza pe Enzio. Acum Frank avea treizeci şi şase de ani, din care şaisprezece lucrase pentru tatăl său. Studiase în profunzime mecanica afacerilor clandestine: spălarea banilor, prostituția, jocurile de noroc, răpirile de persoane, drogurile. Un timp fusese pur şi simplu asasin, ocupație care chiar îi făcuse plăcere.

Enzio nu încuviința aceste îndeletniciri fiului lui, întrucât erau prea riscante.

Frank era crud cu femeile, pe care le avusese într-un număr incredibil de mare. Le utiliza şi le arunca imediat, ca pe nişte lucruri inutile. Când împlinise douăzeci şi nouă

de ani, văzuse la mama lui fotografia unei verişoare din Sicilia şi decisese că aceasta îi va fi soţie. Fata nu avea decât paisprezece ani când îi fusese adusă. Nu vorbea deloc englezeşte. Enzio le plăti rudelor pentru zestre şi totul se aranjă. Frank se căsători cu fata aceea.

Acum, când împlinise douăzeci şi unu de ani, vorbea încă prost englezeşte. Trăiau într-o casă din Queens cu cei patru copii ai lor şi îl aşteptau pe al cincilea.

Frank nu-şi făcea de cap. Din când în când se răcorea cu câte o prostituată, şi aceasta era singura lui slăbiciune.

Rio încercase să pună frâul pe el dar nu reuşise. Nu era genul lui, nu-i putea place.

Nu, de succes la Frank se putea bucura numai o femeie care să emane prospeţime şi naivitate, care să-i amintească de soţia lui din primele zile când o cunoscuse.

Desigur, Bat s-a dovedit a fi cea mai potrivită dintre ele.

Şi a apărut o posibilitate excelentă: Frank căuta pentru copiii lui o fată care ar fi putut să le predea engleza. Însărcinase cu căutările trei firme de intermediere, dar până acum respinsese toate candidaturile, deoarece fetele erau ori negrese, ori mexicane.

Bat îşi oferi singură serviciile. În locul veşmântului hippie se îmbrăcă cu fustă şi bluză, îşi strânse părul pe ceafă, se machie şi-şi pregăti nişte scrisori false de recomandare.

Servitoarea o introduse în salon şi o rugă să aştepte. Camera era plină de mobilier de modă veche, pe pereţi erau tablouri ieftine cu scene biblice.

Bat aşteptă cam o jumătate de oră. În sfârşit, apăru Frank, însoţit de soţie.

Era înalt, cu părul negru, cu umerii largi, cu nasul acvilin şi gura tăiată adânc, semn că este capricios. Era îmbrăcat într-un costum negru şi, în felul lui, era foarte atrăgător.

Bat îl urî din prima clipă. Îi cunoştea pe aceşti oameni „mari”, pentru care forţa era arma principală. Îşi aminti

noaptea aceea de la comunitate, când nişte bărbaţi ca el îi treziseră pe toţi; erau vreo nouă sau zece inşi beţi toţi. Râzând cu hohote, bând whisky din sticle, se năpustiseră cu maşinile la ferma lor, care era departe de şosea şi fermele din vecini erau prea îndepărtate ca să poată cere ajutor.

Uşa de la intrare nu fusese încuiată, şi beţivii pătrunseseră cu uşurinţă în încăpere. Rex, bătrânul lor câine ciobănesc, îşi apărase stăpânii până când fusese ucis. După aceasta, bărbaţii le-au smuls pe fete din aşternut, le-au violat pe rând şi i-au stâlcit în bătaie pe băieţi. Îşi băteau joc de toţi şi îi jigneau cu cuvintele cele mai indecente. A fost o luptă inegală. Lupta unor bărbaţi puternici, siguri că n-avea cine-i pedepsi, cu nişte tineri lipsiţi de apărare.

- Dacă ai fi fiica mea, i-a şuierat unul dintre ei, te-aş biciui, de n-ai mai putea merge o săptămână întreagă.

înainte de a pleca, cu un cuţit de bucătărie, le-au tăiat băieţilor părul. Lui Max au trebuit să-i pună şaisprezece copci pe cap. Toate acestea se întâmplaseră cu doi ani în urmă, însă Bat încă mai dormea cu grijă şi oameni ca Frank îi trezeau un dezgust profund.

Frank mormăi:

- Sunteţi încă foarte tânără, nu-i aşa?

- Am douăzeci. În ultimii trei ani am lucrat cu copiii. Mi-aţi văzut scrisorile de recomandaţie? Frank dădu afirmativ din cap, însă era surprins că fata care se oferise era atât de tânără. Era aproape incredibil după mizeriile pe care agenţiile i le propuseseră până acum.

Copiilor le-ar putea place fata asta. E foarte curată şi îngrijită.

- Deci, vreţi să vă angajaţi la munca asta. Sunteţi angajată! O sută de dolari pe săptămână, cameră bună, mâncare, două seri libere pe săptămână. Vineţi să vedeţi copiii?

- Da, cu mare plăcere.

- Ana Maria! o chemă el pe soția lui oacheşă, care părea cam timidă. Arăta obosită şi destul de plină. Adă copiii şi arată-i doamnei... Repetați-mi, vă rog, numele dumneavoastră.

- Bat.

- Da, desigur, Bat. Ea e doamna Bassalino. Nu vorbeşte aproape deloc englezeşte. Ar fi bine dacă ați învăța-o puțin şi pe ea. Vă va aduce copiii şi vă va arăta tot. Dacă apar probleme, veniți la mine, dar să ştiți că am treburi până peste cap şi ar fi bine ca să aveți cât mai puține probleme. De când puteți începe?

- De mâine.

- Sunteți o fată bună. Ana Maria poate naşte dintr-o zi în alta. De aceea avem nevoie permanent de ajutor.

Le zâmbi celor două femei, o împinse pe Ana Maria spre Bat, îi mai aruncă o privire şi ieşi.

După toate cele întâmplate, Angelo fusese trimis în secret la Londra. Numai în acest mod putea fi ascuns măcar până când clanul Camparo se va linişti cât de cât.

Gino Gamparo putea să cadă curând în mâna poliției, iar după nuntă - adică peste vreo două luni - incidentul ar putea fi uitat şi atunci Angelo se va putea întoarce acasă.

Într-un fel, această escrocherie îl distra pe Enzio. Angelo era singurul dintre fiii lui care nu lăsa să-i scape nici o fustă. Dar într-o asemenea situație, dacă Angelo nu ar fi fost fiul lui, probabil că ar fi fost găsit în East-River, la fiind, cu un bloc de beton legat de picioare.

Mai treacă-meargă dacă n-ar fi avut altă vină decât că s-a culcat cu o fată. Dar nu trebuie s-o faci în ajunul logodnei ei cu altul şi nici într-un caz într-un loc unde te pot surprinde fratele ei şi logodnicul; trebuie să fii prevăzător, mai ales când e vorba de fiica unui concurent puternic, deşi în momentul de față eşti în relații bune cu el. Tocmai de aceea Angelo fusese exilat la Londra. Acolo se putea ocupa de câteva tripouri. Enzio pregătise deja totul pentru el.

În ce priveşte afacerile, Angelo îi înşelase aşteptările. Nu avea energia şi vanitatea care caracterizau clanul Bassalino îi lipsea o anumită asprime în relațiile cu oamenii,

Nu avea decât douăzeci şi patru de ani. De fapt, era încă un copil. Avea viitorul în față. Va mai prinde la minte. Dar Enzio se gândea şi că el, la douăzeci şi patru de ani, era mâna dreaptă a lui Crazy Marcos şi i se deschideau perspective excelente.

În New York Angelo lucra pentru Frank.

- E un ticălos mie şi leneş, se plângea Frank. Dacă-l trimit undeva ca să aibă grijă de nişte bani, trebuie să trimit în urma lui încă un om, pentru că dumnealui se şi distrează-n pat cu cine ştie ce femeie. N-are în cap decât...

Enzio îl trimisese pe Coasta de Vest şi încercase să-l facă să lucreze pentru Nick, dar şi acolo începuseră neplăceri. Istoria cu o actriță de film s-a terminat cu o bătaie soră cu moartea pe care i-a aplicat-o regizorul fetei.

- La Londra ține-te în frâu, îl prevenise Enzio. Toți trebuie să respecte numele Bassalino. Regulează-te cât vrei, dar nu uita că banii sunt lucrul de căpătâi. Avem perspective favorabile acolo. Vreau să studiezi totul şi să storci cât se poate stoarce. Mai întâi o să lucrezi cu firma „Stevesto". Ei îți vor arăta tot ce trebuie.

Angelo ridicase din umeri. Banii nu însemnau nimic pentru el. Avea mulți bani şi credea că n-are rost să se cocoşeze pentru ei. Nu vedea nici un sens în asta. Iar în ce priveşte respectul pentru numele Bassalino, de asta n-au decât să se îngrijească Frank şi Nick, pentru că lor chestia asta le face plăcere.

Totuşi An gel o nu încercă să-şi contrazică tatăl. Odată îi declarase că nu vrea să se lege la cap cu afacerile lui Bassalino, că vrea să se facă artist sau chiar muzician. Pe-atunci tocmai împlinise şaisprezece ani. Enzio îl bătuse cu cureaua şi îl ținuse două săptămâni închis în casă. De-atunci Angelo nu mai suflase o vorbă despre asemenea intenții.

Curând descoperi că Londra e un oraş grozav, cu multe fete frumoase şi oameni prietenoşi. Puteai umbla pe străzi fără teamă că vei fi atacat şi jefuit. s-a găsit o locuință, apoi a început să lucreze la firma „Stevesto”. Nu era o muncă grea. Trebuia să urmărească activitatea din două cazinouri.

Angelo era fericit. În fiecare săptămână, după cum avea chef, şi avea întotdeauna, mai apărea o fată. Sexul îi era necesar zilnic, ca şi ceaşca de cafea. Această artă o stăpânea la perfecție.

Angelo nu era atât de înalt şi bine clădit fizic ca frații lui. Fața îi era îngustă şi osoasă, purta părul lung şi se îmbrăca destul de neglijent. Barbişonul îl făcea să semene puțin cu Che Gnevarda.

- Arăți ca un blestemat de comunist, țipa adeseori Enzio la el. De ce nu te tunzi şi nu-ți cumperi nişte țoale decente, cum ar fi un costum bun? De ce nu vrei să arăți curat şi respectabil, ca frații tăi?

Însă Angelo continua să se îmbrace cum îi plăcea lui. Era singura lui posibilitate de a-şi manifesta protestul față de tatăl său.

Toată presa britanică se adunase la aeroportul londonez Heatrow ca s-o întâmpine pe Rio Jawa. Era starul incontestabil al filmului clandestin şi mama a patru copii de rase diferite. Era mereu în centrul atenției şi celebritatea i-o lua mereu înainte. Era înaltă, zveltă, cu fața foarte expresivă, scoasă şi mai bine în relief de genele false şi lungi, de culoare purpurie. Tenul măsliniu, trăsăturile fine ale feței îi indicau originea: era pe jumătate indiancă.

La optsprezece ani, când se afla la tratament într-un spital pentru narcomani, o descoperise Billy Express, care pe atunci turna un film despre droguri. Acesta filmase toată perioada şi etapei tratamentului ei, făcând astfel din ea un star de cinema.

Pe neaşteptate, devenise celebră. Avură un copil. Fireşte, naşterea fusese înregistrată pe peliculă. Billy era foarte bogat. Făcuse avere turnând o mulțime de filme

pornografice. O luase la el şi de atunci locuiseră într-o vilă elegantă din New York, împreună cu mama lui. Rio îi era recunoscătoare lui Billy pentru că o ajutase să scape de patima heroinei. Îl însoțea adeseori în timpul-călătoriilor lui de afaceri.

Apoi a apărut un tânăr chinez cu numele de Li, care împărțea întotdeauna patul şi cu Billy, atunci când Rio nu putea face acest lucru. Când Rio s-a culcat prima dată cu Li, Billy a fost foarte încântat să filmeze scena respectivă.

Rio . rămase iarăşi gravidă, însă Billy era entuziasmat. Îi plăceau copiii. La indicațiile lui, tot etajul casei fusese utilat pentru copii. Rio născu gemeni - doi chinezi micuți.

Toți erau fericiți: Billy, blânda şi mărunțica lui mamă, Li,, copiii şi Rio. Făceau filme, dădeau petreceri vesele şi trăiau în lumea lor scumpă şi beată.

Odată Rio l-a cunoscut pe Larry Bolding. Acesta era un senator foarte respectabil, căsătorit, de vreo patruzeci şi cinci de ani. Venise la o petrecere Rio a pus ochii pe el de îndată ce i-a văzut fața bronzată, costumul şi ochii expresivi.

- Billy, trebuie să-l am, i-a şoptit ea lui Billy la ureche.

- Nimic mai simplu, i-a răspuns Billy. Toarnă-i chestia asta în pahar.

A fost unul dintre puținele cazuri când nu era beată şi nu luase droguri. Se decise să nu-i toarne nimic seniorului în pahar, ci să-l cucerească. Era drăguț şi zâmbetul lui o făcea pe Rio să se topească.

A avut nevoie de o săptămână ca să-l tragă în dormitorul ei şi încă de câteva săptămâni ca să-l dezbrace. În schimb îi făcea o deosebită plăcere să-l vadă în chiloți şi maieu. A vrut să încerce cu el unul din procedeele ei, dar el înclina spre varianta obişnuită. Acesta a fost începutul relației lor, care a durat trei luni, întreținută în mare secret, deoarece el era căsătorit.

Între timp, Rio îşi pierduse orice urmă de interes față de Billy, căsătoria lor rezista doar aparent. I-a spus lui Billy că

nu se mai poate culca cu el şi, în cele din urmă, l-a părăsit şi şi-a închiriat un apartament în oraş, pentru că oricum lui Larry Bolding nu-i plăcea modul ei de viaţă. Billy îi dădea bani, copiii rămăseseră la el şi Rio îi vizita în fiecare zi. Mai avea încă nevoie de ea pentru filmări şi, la urma urmei, ea era superstar al lui.

Larry nu voia ca ea să lucreze, pentru că trebuia să-şi găsească timp pentru a se putea întâlni cu ea.

Rio se îndrăgostise cu adevărat de el. Făcea tot ce voia Larry. De dragul lui începuse să trăiască decent, fără droguri, petreceri, beţii, a renunţat la produsele şi toaletele extravagante.

Însă vizitele lui devenea din ce în ce mai rare şi, în sfârşit, încetară cu totul. Acest lucru o doborî.

Încercă să ajungă la el, dar nu reuşi. Bariera nu putea fi depăşită.

Un regiment întreg de secretare şi funcţionare îl ocrotea; n-avea nici măcar posibilitatea să-i comunice că aşteaptă un copil.

Îşi tăie venele dar, datorită unei întâmplări norocoase, o găsi vecina ei. Aceasta s-a dovedit a fi Margaret Lawrence Brown. Rio avu nevoie de mult timp ca să-şi vină în fire. Simţi un dezgust puternic faţă de toţi bărbaţii. O asculta pe Margaret, şi cuvintele acesteia cădeau pe un sol prielnic. Mai târziu, a născut copilul şi şi-a revenit definitiv. Billy ar fi vrut ca ea să se întoarcă la el, dar Rio era convinsă că nu va mai putea trăi ca înainte. A vrut să ia copiii, dar Billy i-a păstrat. La proces s-a iscat un scandal, tribunalul s-a pronunţat în favoarea ei. jignirilor cu care Billy o împroşcase în faţa sălii arhipline, în pofida martorilor, adică a aşa-zişilor ei prieteni, care declaraseră că e o mamă rea, Rio obţinuse copiii.

Margaret Lawrence Brown compăruse ca martoră a ei şi dispoziţia ei decisese totul: copiii îi fuseseră încredinţaţi.

Acesta fusese unul dintre cele mai importante procese ale anului, în orice caz ca număr de persoane implicate.

După aceea Rio începuse să primească nenumărate oferte de filmări. Fiecare studio o voia.

Şi iarăşi se dedicase cu totul muncii ei, nemaivoind să răscolească trecutul.

Acum se afla la Londra cu un singur scop, foarte precis: Angelo Bassalino. Deşi erau prieteni vechi, Bosco Sam îi ceruse datoria înapoi. Iar Ducky K. Williams n-avea acum nici un sfanț.

După moartea lui Margaret, Ducky nu fusese în stare să se țină de afaceri. Rămăsese în apartamentul în care altădată locuia împreună cu Margaret.

- Concentrează-te, Ducky. Trebuie să ne apucăm de lucru, îl sfătuia managerul în fiecare zi.

- Lasă-mă în pace, îl ruga Ducky. Am nevoie de câtva timp ca să-mi vin în fire.

Astfel fuseseră anulate toate contractele, un turneu în Europa şi câteva înregistrări importante de discuri. Mulți clienți îl amenințau că-l dau în judecată.

Ducky nu câştigase nici un cent, iar banii care veneau din vânzarea discurilor ajungeau în buzunarele fostei lui soții şi ale celor doi foşti copii.

Copiii îi numea „foşti" pentru că soția obținuse o hotărâre a tribunalului care îi interzicea să-i viziteze.

Ducky îi telefonă lui Bosco Sam.

- Vreau să-ți fac o propunere, îi spuse el.

- Îmi trebuie banii mei, îi răspunse Bosco Sam, abia abținându-se să nu țipe. Dacă n-ai fi fost tu, Ducky...

Erau prieteni din şcoală.

- Hai să ne întâlnim, îi propuse Ducky. Propunerea o să te intereseze.

- Bine, bine. Noi, negrii, trebuie să fim uniți.

Se întâlniră la grădina zoologică. Bosco Sam nu rămânea niciodată singur cu cineva, acesta era principiul lui. Toate discuțiile importante le purta în locurile aglomerate.

- Aici n-or să mă lase pe mine în pace, i se plânse Ducky. Dar era o dimineață rece de octombrie şi grădina zoologică era pustie.

Şi unul şi celălalt erau figuri remarcabile. Ducky avea pe el un palton de nurcă lung până la pulpe, cu cingătoare, cizme şi ochelari negri, uriaşi,

Bosco Sam, care cântărea o sută douăzeci de pfunzi, se gătise într-un palton din păr de cămilă.

- Lua-o-ar naiba de grădină zoologică! spuse Bosco Sam. Însă e singurul loc unde mai poți discuta afaceri.

- Ascultă ce vreau să-ți propun, îi spuse Ducky în timp ce se plimbau pe lângă țarcul maimuțelor.

Se aude că vrei să te aliezi cu Crown. Că vă uniți şi-l înşfăcați de beregată pe Frank Bassalino. Cred că nu-i prea greu. Dar ce-ai zice dacă i-aş nimici toată banda lui Frank, pe frații lui şi pe Enzio?

- Tu? îl întrebă Bosco Sam şi izbucni în râs.

- Lua-te-ar naiba, n-o mai fă pe prostul! spuse Ducky.

Bosco Sam se cutremură iar de râs.

- Ascultă, îi zise Ducky, vorbesc serios. Pentru două sute de mii n-o să trebuiască să-ți mişti măcar un deget. N-o să trebuiască să vă murdăriți mâinile, pricepi? N-o să aveți de ce vă teme de poliție. N-o să ştie nimeni de înțelegerea noastră O să ştim numai noi doi. Bosco Sam căzu pe gânduri.

- Totul va fi cum se poate mai bine. Poți să aştepți liniştit până sare totul în aer, vei fi cu conştiința împăcată şi nimeni nu te va putea suspecta.

Bosco Sam râse din nou.

- Văd că ai rămas grozav. Eşti star de primă mărime, dar nu te-ai schimbat deloc.

- Pentru asta o să pregătesc vreo două cântece pentru ziua de nuntă a fiicei tale.

- Păi n-are decât zece ani.

- Am timp să aştept. Deci cum facem cu chestia asta? Ți-e clar la ce mă refer?

- Hm, da. Îți dau de ştire. Dar nu uita că-mi trebuie dovezi incontestabile că e mâna ta la mijloc. Pe cine vrei să iei pentru treaba asta?

- Am pus ochii pe doi tipi. Bosco Sam scuipă.

- Ia-l pe Leroy Jesus Balls. N-o să te coste mult, în schimb stârpitura asta neagră nu ştie de frică, toți îi spun „Mingea neagră".

O maimuță țipă tare.

- Canalia! înjură Ducky. Blestemata de maimuță m-a udat tot! Încet dar sigur, Lara începu să-i dea târcoale lui Nick.

S-au întâlnit pentru a doua oară la petrecerea pe care Suzy şi Les o organizaseră pentru Lara, apoi s-au întâlnit şi la premiera unui film cu Warren Beatty.

De obicei Lara era însoțită de Sammy Al beri, însă nu-i permitea să se apropie prea mult de ea.

După câtva timp, îl rugă pe Sammy să-i invite pe April şi pe Nick la cină într-un bistrou.

Convins fiind că în seara aceea îi va ceda, Sammy era într-o dispoziție excelentă.

Lara avea pe ea o jachetă din catifea neagră, produs al firmei „Yves Saint-Laurent", iar pe sub jachetă purta o bluză subțire, încheiată până sus, din şifon aproape transparent. N-avea sutien şi, la cea mai mică mişcare, sânii i se reliefau destul de bine.

- Ba îi vezi, ba nu-i vezi, declară Sammy, mândru, despre sâni, încă din primele minute ale serii.

Nick şi April erau în raporturi încordate. Din când în când, April îl ironiza caustic, dar o făcea, bineînțeles, în şoaptă, pentru că niciodată nu se cobora într-atât, încât, printr-o scenă publică de gelozie, să-şi păstreze reputația.

Dar şampania cu care o tot îndemnase Sammy începu să-şi facă efectul.

- Nu te mai uita la blestematele alea de țâțe! sâsâi April.

Nick, care depunea mari eforturi ca să n-o privească pe Lara, se simți atins în amorul propriu.

- Te rog, nu te enerva, îi spuse el.

Luându-l peste picior; April îl întrebă:

- Ce-i, micuțule, ai uitat cu cine stai de vorbă?

- Discut cu tine pentru astăzi ai băut destul.

O apucă ferm de mână când ea luă pocalul şi încercă să-l ducă la gură. April se înfurie, dădu să-şi smulgă mâna, pocalul se răsturnă şi i se vărsă în mâneca rochiei.

- Vai, vai! Lara ajunse prima lângă ea şi, cu un şervețel, îi şterse mâneca. Poate că n-o să rămână pătată.

- Ah, e o rochie veche de tot, spuse April. Reuşise să se stăpânească şi zâmbea. Nick, tare neîndemânatec mai eşti câteodată! Şi se întoarse spre Sammy, care şedea lângă ea.

Lara privi spre Nick şi-i zâmbi compătimitor. El îi răspunse tot cu un zâmbet şi privirea îi alunecă pe sâni. Dacă tot a fost luat la rost, de ce să nu-i mai privească o dată?

Lara îl privea fix, dar deja nu mai zâmbea. Îl privea iscoditor şi cu interes.

Brusc, el simți că-l incomodează strâmtoarea pantalonilor. Era o senzație pe care de mulți ani şi-o putea stăpâni. O cerule! Femeia asta! A făcut o cârpă din el. În decursul ultimului an, de când era cu April, numai de două ori avusese prilejul să se distreze cu altele.

Prima dintre acestea fusese un manechin cu fața banală, dar cu picioarele fantastice. A doua fusese o fată pe care o găsise pe plajă, într-una din rarele lui zile libere. Nici uneia nu-i spusese cine e. Astfel nu risca nimic şi April nu avea cum să afle.

- Nu vreți să mergem la discotecă? le propuse Sammy.

- Ideea e excelentă! răspunse April. Între timp mai dădea gata un pocal cu şampanie.

Nick nu încercă s-o oprească. Astăzi n-are decât să-şi poarte singură de grijă. Mâine dimineață se va căi.

La discotecă băură iar şampanie şi Lara observă că bea chiar şi Nick, ceea ce până atunci nu se mai întâmplase.

Dansa cu Sammy, fără nici o plăcere, pentru că o iritau manierele impertinente ale acestuia, într-adevăr, bărbații europeni erau deosebiți prin priceperea lor de a se purta decent în timpul dansului. Sammy țopăia ca un nebun şi semăna cu un mic elefant.

După ce se întoarseră la locurile lor, April îi propuse să meargă amândouă la toaletă. Până acum Lara fusese foarte amicală cu Aprilie.

- Draga mea, ai avut absolută dreptate, spuse April. Într-adevăr, rochia s-a uscat şi şampania n-a pătat-o. N-ai un pieptene?

Stăteau alături în fața unei oglinzi mari, prinsă pe perete. April putea trece uşor drept mama Larei, dar ea nu remarca acest lucru. se părea că imaginea ei din oglindă e la fel de frumoasă ca a însoțitoarei ei.

- Nu găseşti că Sammy e foarte drăguț şi nostim? o întrebă ea. Sper că înțelegi ce noroc ai.

- La ce te referi? o întrebă Lara.

- Draga mea, femeile umblă înnebunite după el, însă văd că tu l-ai scos din minți.

Lara zâmbi, ştiind ce va urma.

- În acest oraş sunt foarte puțini bărbați adevărați, continuă April cu un zâmbet. Eu una ştiu foarte bine, pentru că am fost căsătorită de patru ori. De pildă, să-l luăm pe Nick. E frumos. Dar ce poate oferi? Nu-i decât un amant bun. Între noi fie vorba, eu pretind mai mult de la bărbați. Înțelegi unde bat? Lara clătină afirmativ din cap.

- Da, înțeleg. Ceea ce April voia în realitate să-i spună suna cam aşa: „Rămâi cu Sammy al tău şi ia-ți labele de pe Nick".

April îşi studie cu atenție dinții în oglindă.

- Îmi place bluza ta, draga mea. De unde ai cumpărat-o? În orice caz, Nick nu e un mare admirator al sânilor, preferă picioarele. April îşi ridică fusta şi-şi dezveli picioarele încă perfecte. Mă îndoiesc că mi-ar permite să, port o asemenea bluză. În această privință, e foarte sever. E

singura trăsătură italienească a caracterului lui. Dar ajunge cu sporovăitul, hai să ne întoarcem la şampanie.

Lara mai rămase un timp la toaletă. „N-are de ce să-mi explice mie ce înseamnă bărbaţii italieni. Sunt severi numai când e vorba de soţiile lor. Oare Nick chiar are de gând să se însoare cu April? La anii ei, arată încă bine şi, în plus, e celebră. Numele lui April Crawford e la fel de cunoscut ca al Lanei Turner, ca al Avei Gardner sau al altor celebrităţi".

Lara ştia deja multe lucruri despre Nick, dar trebuia să afle şi mai multe. Când se întoarse, April dansa cu Sammy.

Îşi scoase jacheta şi Nick o îmbrăţişa din priviri.

- Vrei să dansezi?

Ea dădu afirmativ din cap. Se ridicară, el o luă de braţ şi o conduse spre ringul de dans mic, aglomerat. Bubuia la maxim o melodie in interpretarea lui Curtis Mayfield.

Fără să se scape din ochi, interpretau toate mişcările rituale. Era un dansator bun, cu ţinuta frumoasă, cu mişcări controlate, degajate. Muzica era prea tare ca să poată discuta. Apoi melodia se schimbă brusc şi Heite începu să cânte „Pot să-ţi spun adio", lent, cu sentiment şi sens.

Nick o privi posesiv cu ochii lui căprui. O strânse încet la piept şi degetele i se înfipseră în corpul ei gol de sub şifonul negru. Lara îşi fixă privirile în ochii lui, se lipi de el şi îi simţi excitaţia.

Muzica, senzaţia apropierii unui bărbat - într-un anumit moment ea voi să uite totul şi să rămână singură cu el. Cedă acestei senzaţii şi se lipi de el cu tot trupul.

- Ah, fetiţo, nici măcar nu-ţi pot spune ce am acum pe suflet, îi şopti el. Nu, nu trebuie să-ţi spun, ştii, ai ştiut-o din clipa când ne-am întâlnit pentru prima oară.

Ea se îndepărtă puţin de el şi clătină încet din cap.

- Trebuie să te văd, îi spuse el. Hai să prânzim împreună mâine. Am putea să ne întâlnim undeva unde e multă lume...

- Stai! Lara se desprinse de el şi ei se opriră în mijlocul mulțimii care dansa. Eu mă pot întâlni oricând cu tine, pentru că nu-s legată cu nimic.

Nick o trase iarăşi spre el.

- Ascultă, fetițo, doar ştii că eu sunt legat de April. E o femeie mică şi simpatică şi n-aş vrea s-o supăr.

- Nici n-ai s-o faci, îi spuse Lara tăios. Redevenise stăpână pe sine.

- Nu te purta aşa, spuse Nick. Doar ai aceleaşi sentimente ca şi mine, ştiu sigur. Dacă ți-aş putea pătrunde în chiloții strâmți ți-aş demonstra că... Ea îi luă vorba din gură. În ochii ei țopăiau drăcuşori veseli:

- OK. Hai să plecăm imediat. Spune-i „la revedere" lui April, iar eu o s-o sărut pe obraji. Atunci o să mă pot dezbrăca pentru tine de chiloții ăştia strâmți şi...

- Canalie! se înciuda el. Ochii ei verzi ardeau.

- Nu sunt canalie, vorbesc cinstit. Dacă ne plăcem unul altuia, cine ne poate sta în cale?

- Ştii foarte bine cauza! gemu el.

- Da, cauza e aici. Lara părăsi ringul de dans şi li se alătură celorlalți. Era mulțumită de evoluția evenimentelor. Acesta era abia începutul.

Bat îl putea vedea pe Frank numai duminicile. Era singura zi pe care şi-o petrecea acasă.

În cursul săptămânii, se scula foarte devreme şi pleca din casă când ceilalți dormeau şi se întorcea târziu, când ai casei deja se culcaseră.

Duminica era singura zi pe care le-o putea dedica copiilor. De obicei, dimineață se plimba cu ei prin parc şi se întorcea la grandiosul prânz, alcătuit din mai multe feluri de mâncare gătite de Ana Maria. După amiază se juca bucuros cu copiii şi se cufunda cu totul în universul lor. Băieții se jucau cu maşinuțele lor şi cu trenulețul electric, pentru fetița de şase ani, care părea preferata lui, Frank inventa felurite jocuri iar pentru fetița de doi ani meşterea

figurine complicate. Era un tată bun, dacă se poate spune aşa despre un om care le rezervă copiilor o singură zi pe săptămână.

Ana Maria era o femeie liniştită şi chiar prostuță. Nu simțea nevoia să studieze limba engleză. Frank şi copiii vorbeau cu ea in italiană şi, întrucât ei erau toată viața ei, la ce-i mai trebuia şi engleza? Zile întregi se ocupa de bucătărie, de broderie sau le scria rudelor din Sicilia ieşea foarte rar din casă.

Bat considera că munca ei e teribil de plicticoasă. Copiii erau bine educați. Făcea cu ei câte o oră de engleză pe zi, lucru care parcă şi celor mici le plăcea. În afara acestei ore, nu mai avea ce face. Copiii mai mari mergeau la şcoală. După amiază, fetița de doi ani dormea.

Peste două săptămâni se întâlni cu Kath.

- Mă tem că n-o să-mi iasă nimic, îi spuse ea. Lipseşte aproape tot timpul de acasă.

Kath încuviință din cap:

- Oricum, a fost un plan prostesc. Trebuie să încetezi afacerea asta.

Bat se gândi la comunitate, la propriul ei copil şi la prieteni. se păru seducătoare propunerea lui Kath să-şi ia lucrurile şi să plece de aici. Dar aceasta ar însemna să se recunoască învinsă, iar Bat voia să ducă treaba la bun sfârşit, ca şi celelalte.

- Dar cum se descurcă Lara şi Rio? întrebă ea. Au ceva succese?

- Se pare că-i în ordine, îi răspunse Kath. Astă seară i-am fixat o întâlnire lui Ducky. În ceea ce te priveşte, sunt sigur că va accepta. Trebuie să ieşi din joc.

- De ce? întrebă Bat roşind. Sunt sora lui Marga ret Vreau să fac şi eu ceva.

Nu vreau amestecării tale în tărăşenia asta.

- Dar am acceptat şi nu vreau să renunț la jumătatea drumului.

În seara aceea Bat rămase să-l aştepte pe Frank. Se îmbrăcă într-o cămaşă de noapte din bumbac, lungă, cu volănaşe, cum poartă copilițele. Îşi pieptănase părul auriu şi şi-l slobozise să curgă pe umeri. Părea foarte tânără, proaspătă şi frumoasă.

Din camera ei, Bat putea vedea vestibulul. La ora două noaptea, veni o maşină cu trei bărbați. Doi coborâră şi se îndreptară spre casă. Apoi unul dintre ei se întoarse la maşină şi aceasta demară. Aceasta însemna că, în sfârşit, Frank venise.

Bat rămase încă în dreptul ferestrei. Spaima îi sugruma gâtlejul. Ştia toate tabieturile lui Frank. Intra de obicei în camera lui de toaletă, se schimba şi se ducea în bucătăria mare, de modă veche, unde îşi fierbea lapte şi prăjea pâine.

Pe lângă casă mai trecu o maşină cu farurile stinse. În ea erau doi oameni. Oare Frank şi-o mai fi angajat şi bodyguarzi care-i urmăreau pe paznici?

Rămăsese tot în dreptul ferestrei şi i se făcuse frig. Ce-ar fi dacă s-ar duce acum lăstar, şi lui i-ar veni cheful? Ce-ar fi? Cum să se poarte cu puternicul acesta, nici nu ştia Rio. Frank Bassalino, de exemplu, era un bărbat ferm şi puternic. Ce trebuie să facă pentru a-l învinge?

Se gândi la Margaret, la omul care poruncise să fie împuşcată, şi pe neaşteptate se decise.

- Frank oriunde te-ai uita, peste tot ai probleme.

Taurii fac presiuni din toate părțile: sau plăteşti mai mult, sau ai mai multe neplăceri. Banda clanului Crown îşi face de cap. Trebuie făcut ceva cu ei. Enzio îl scosese din sărite cu telefoanele şi reproşurile lui permanente. Are spioni peste tot. La urma urmei, a ieşit din afaceri, la ce mama dracului îşi bagă nasul peste tot?

Îl mai enerva şi situația banilor care trebuiau cheltuiți pentru paza numeroaselor restaurante şi cluburi aflate sub protecția lui.

În ultimul timp avuseseră loc câteva accidente, iar proprietarii câtorva stabilimente începuseră să întrebe de

ce, cu toate că plătesc şi poliţiei şi lui Frank Bassalino pentru securitatea lor, nu sunt asiguraţi ca şi mai înainte de pierderi şi de riscul de a sări în aer.

Frank bănuia că în spatele acestor accidente se află una dintre organizaţiile de negri, pe care o conduce Bosco Sam, regele traficanţilor de droguri.

Se spunea că Bosco Sam îşi face planuri mari, sperând că se va putea infiltra în afacerile Bassalino-Crown.

Frank îi transmisese deja lui Bosco Sam că este gata să se aşeze la masa tratativelor.

Între timp, izbutise să-i convingă pe proprietarii cluburilor şi restaurantelor că e în interesul lor să continue să plătească pentru securitatea lor. Frank era sigur că se va descurca singur cu problema aceasta.

Iar acasă era Ana Maria cu un pântece atât de imens, încât nici nu mai putea fi vorba de vreo joacă. În ultimul timp chiar că-i mergeau toate pe dos. În locul lui Esther luaseră în casă altă servitoare. Esther îl cunoştea, de aceea crezuse că o pregătise şi pe noua servitoare. Aceasta avea ochii negri, sânii rotunzi şi coapsele puternice, într-o seară a răsucit-o şi a plesnit-o peste fund. Apoi î-a dat capul pe spate şi a început să-i atingă şi să-i gâdile sânii, plesnind-o încetişor peste şolduri. Depăşise deja orice măsură, dar fata îşi revenise din şoc şi începuse să se apere, împotrivirea ei îi făcea lui Frank şi mai multă plăcere. Atunci ea începuse să ţipe ca din gură de şarpe, din nas începuse să-i curgă sânge. Într-un cuvânt, a avut loc un scandal nemaipomenit. Fata striga să vină poliţia şi Frank a avut nevoie de mult timp ca s-o potolească. Era înciudat şi prost dispus. N-avea nici un motiv de bucurie. Această istorie se petrecuse cu două săptămâni în urmă, iar acum trebuia să se gândească cum s-o îmbuneze pe Ana Mari a.

Ah, la început a fost cu totul altfel - drăguţă, tânără, curată, nevinovată. În momentul când se gândea la aceste lucruri, în bucătărie intră Bat.

- Vă rog să mă scuzați, spuse ea. N-am ştiut că este cineva aici. Nu pot ațipi şi m-am gândit să-mi încălzesc nişte lapte.

- Laptele cald e pentru fetele bătrâne, spuse Frank rar. Până atunci nu văzuse cât e de frumoasă.

Ea râse nervos şi scoase laptele din frigider.

El o urmări cum se apleacă, scoate sticla cu lapte şi o scutură.

Nu folosea produse cosmetice. El ura femeile machiate. Acestea îi aminteau de ştoarfele murdare şi senzuale, cu sutiene negre şi ciorapii cu portjartiere, pe care le prefera tatăl lui şi cu care acesta îi făcuse cunoştință, lui Frank, pe când acesta n-avea decât treisprezece ani.

- Vă descurcați bine cu serviciul? o întrebă Frank răguşit.

- Da, mulțumesc, domnule Bassalino. Mesteca de zor laptele, iar şuvițele de păr auriu îi acopereau fața.

- Cum se comportă copiii?

- Copiii sunt foarte cuminți. Îşi întoarse capul ca să-l privească şi lui îi plăcu fața ei curată, senină. În momentul acela ea înțelese că l-a dat gata.

Nu-i mai rămânea decât să-şi calce pe inimă şi să-şi reprime dorința de a i se împotrivi.

- Eşti o fată frumoasă, spuse Frank. De ce te ascunzi şi nu te ocupi decât de copii?

- Îmi place viața liniştită.

Laptele începu să fiarbă şi Bat urmărea spuma care se umfla. Aceasta depăşi marginea oalei şi i se revărsă pe mână. Țipă uşor de durere.

Frank era gata să strige: „La dracul!”, dar văzând ce s-a întâmplat, îi unse mâna friptă cu un strat gros de unt.

- Scuzați-mă, vă rog. Îl privi cu ochii ei albaştri, larg deschişi. Ce neîndemânatecă sunt!

Stăteau aproape unul de altul, ea îi simțea mirosul trupului şi nu avea altă dorință decât să fugă. Dar se

apropie şi mai mult de el. El o prinse de braţ, o săltă în sus ca pe un copil şi o sărută mai întâi uşor, apoi din ce în ce mai apăsat. Ea tăcea. Buzele îi rămăseseră uscate, închise şi tremurau

- Doamne! se miră el. Eşti uşoară ca un copil Şi nu te pricepi deloc să săruți. Câți ani ai?

în braţele lui, ea se simţea prizonieră. Dacă ar fi vrut, ar fi putut s-o strivească cu uşurinţă.

- Am douăzeci de ani, şopti ea.

- Ai avut vreun bărbat?

- Domnule Bassalino, vă rog, daţi-mi drumul, mă doare. El o lăsă imediat jos.

- Ştii ce vreau? o întrebă el cu un glas surd. Ea dădu afirmativ din cap şi-şi coborî iute privirile în pământ.

- OK Atunci du-te în cameră. Nimeni n-o să vadă nimic. Ai mai avut pe cineva?

Spera că va spune „nu”. După Ana Maria nu mai avusese parte de fecioare. Practic, toate femeile cu care avusese de-a face fuseseră nişte ştoarfe.

- Nu mai sunt virgină, spuse Bat. Frazele învăţate pe de rost îi săreau uşor de pe buze. Mi s-a întâmplat o dată, când n-aveam decât doisprezece ani. Tatăl meu vitreg era beat. N-am înţeles ce voia de la mine. Am născut un copil. De-atunci n-am mai avut pe nimeni.

Frank ascultă tăcut. Fata îi plăcea. N-avea nici o importanţă că i se întâmplase o singură dată, cu o rubedenie beată. Şi pe-atunci n-avea decât doisprezece ani. Îşi băgă mâna sub cămaşa ei de noapte.

- Domnule Bassalino, nu pot. Ochii ei erau înspăimântaţi. Soţia dumneavoastră, copiii, nu-i bine...

- O să-ţi plătesc. O privi mai blând. Îţi dau o sută de dolari bani gheaţă. Te deranjează?

Ea clătină din cap.

- Mi se pare că nu m-aţi înţeles. Vă găsesc foarte atrăgător, dar circumstanţele nu permit aşa ceva. Sunt în serviciul dumneavoastră şi mă bucur de încrederea

dumneavoastră şi a soţiei. Dacă noi... Ştiţi la ce mă refer, nu? Cum m-aş simţi mâine?

Frank fu uimit de atâta onestitate. Prea puţini oameni oneşti întâlnise pe drumurile vieţii. Totuşi nu se mai putea opri.

- Dar dacă te dau afară? întrebă el.

Ea clătină din cap. Şuviţele ei moi şi aurii îl fermecară, îi venea să se scalde în ele. O dorea.

- Ce vrei? o întrebă Frank. Ştii că oricare om are o dorinţă.

- Nu vreau nimic, îi răspunse ea, calmă. Când v-am văzut prima oară, am înţeles imediat că nu trebuie să mă angajez aici. Sunteţi primul bărbat despre care m-am gândit că nu e ca ceilalţi şi că mă va înţelege. Sunteţi primul bărbat pe care mi l-aş fi dorit, dar sunteţi căsătorit şi, deci, e imposibil.

El o îmbrăţişă iarăşi cu mâinile lui puternice şi începu s-o sărute.

Palma lui îi aluneca pe corp. Încercările ei de a scăpa de el erau zadarnice şi Frank începuse să semene din ce în ce mai mult cu cel care o violase.

Se împotrivea din răsputeri, dar în acelaşi timp îşi simţea sufletul uşurat. Curând se va întâmpla, el vrea asta, ceea ce înseamnă că totul decurge conform planului schiţat de ea.

Nu simţi nimic când el o duse în camera ei. Frank bâiguia că totul va fi în ordine, că aşa

trebuie să se întâmple. Bine că fumase nişte opiu, care acum o făcea să nu fie prea încordată.

El smulse cămaşa de noapte de pe ea, încuie uşa şi îşi aruncă iute hainele.

- N-o să te doară, bâiguia el. Doar nu-i pentru prima oară.

Sub corpul lui greoi, ea se lăsă pe spate şi-şi strânse tare ochii când el îi desfăcu picioarele, încordarea îi dispăru şi aproape că-i veni să râdă.

Leroy Jesus Balls stătea calm în uşa restaurantului. Privirea dură a ochilor lui căprui aluneca încet peste clienţii dinăuntru şi în sfârşit se opri asupra unui bărbat care şedea la masa din colţ.

Cu gura deschisă, proprietarul restaurantului se repezi spre Leroy. Pentru tipi ca el nu există şi nu pot exista locuri în restaurantul lui. E un local aristocratic şi negrii nu sunt doriţi aici, chiar dacă sunt bine îmbrăcaţi şi au, ca Leroy, mulţi bani.

Proprietarul încă nu reuşise să se apropie, când Leroy îşi fluturase mâna şi aruncase pachetul cu care venise în colţul unde şedea bărbatul acela singur. După încă o clipă dispăru.

În aceeaşi seară televiziunea transmitea informaţii detaliate despre crimă. La „Magic Latern", un cunoscut restaurant din Manhattan, avusese loc o explozie. Muriseră paisprezece oameni şi douăzeci şi patru fuseseră răniţi. Poliţia face cercetări.

Leroy Jesus Balls ascultă cu atenţie ştirile.

- Rahat, bombăni el şi închise televizorul.

- Ce ai spus, iubitule? îl întrebă o fată neobişnuit de frumoasă, de culoare. Avea cam douăzeci de ani, părul castaniu-închis cârlionţat şi ochii căprui.

- Nimic, îi răspunse Leroy. N-am spus nimic care te-ar putea interesa.

- Dar mă interesează tot ce e în legătură cu tine, îi şopti fata, lipindu-se de el şi mângâindu-i părul.

Nervos, el îi dădu mâna deoparte. N-ar fi rău să găsească una care să nu te pipăie mereu.

Leroy avea douăzeci şi doi de ani, înălţimea de un metru şi nouăzeci şi unu de centimetri, era zvelt dar neobişnuit de puternic. Trăsăturile corecte ale feţei le moştenise de la mama lui suedeză, iar pielea ciocolatie de la tatăl lui originar din Jamaica.

Era întotdeauna îmbrăcat ireproşabil: costume, veste, cămăşi de mătase. Chiar ciorapii şi chiloţii îi erau din mătase naturală.

Prefera culoarea neagră atunci când îşi alegea hainele, femeile, maşinile şi mobila.

Mama îi insuflase gustul pentru lux, dar tot ea fusese aceea care îi închisese pentru toată viaţa drumul către albi.

- Nu vrei să mergem deseară la cinema? îl întrebă fata. Mâine nu lucrez.

- Nu, Melanie, nu merg, îi răspunse Leroy calm. Astăzi mai am ceva de lucru.

Ce trebuie să faci? se interesă Melanie.

Îl cunoştea de trei săptămâni, se ciulea cu el de două, dar nu ştia despre el nimic altceva, decât că are un apartament grozav, o mulţime de bani şi că se simte bine cu el.

- Ţi-am mai spus să nu fii curioasă, îi spuse Leroy cu voce neutră: Tratative, probleme de afaceri. Mă ocup cu nişte treburi care n-au cum să te intereseze.

Melanie tăcu câteva clipe, apoi îl întrebă:

- Când trebuie să pleci?

- Mai târziu.

- Aş putea rămâne aici şi să-ţi ţin patul cald toată noaptea. Nu vrei să rămân?

- Da, dar altă dată.

Ochii lui Melanie se umplură de lacrimi. Se gândi că vrea să se descotorosească de ea.

- Ai alta! se văicări ea. Pleci pentru că te-ai înţeles cu ea.

Leroy oftă. Toate sunt la fel, e incredibil, dar adevărat. De ce nu-şi poate găsi o fetişcană deşteaptă?

Îşi alegea prietenele cu atenţie, ca să nu dea peste vreo ştoarfă, vreo narcomană sau peste una murdară. Prefera negresele manechine, actriţe sau cântăreţe. De exemplu, Melanie până de curând pozase pe coperţile revistei

„Cosmopolitan", iar fetişcana precedentă ocupase locul al doilea la concursul „Miss America Neagră".

- Fii fată deşteaptă! o consolă Leroy pe Melanie, care plângea de-acum cu hohote. Ochii tăi frumoşi o să se înroşească, rimelul o să ți se întindă pe obraji, iar lucrurile astea eu nu le suport.

- Să rămân sau să nu rămân? îl întrebă Melanie printre lacrimi. Leroy clătină negativ din cap. - Doar ți-am spus că am de făcut o călătorie de afaceri.

Rio îi atrăgea pe depravați şi pe lesbiene, aşa cum o cățea care fuge face să alerge după ea o haită de dulăi. O înconjurau în mici cete excitate, îmbrăcate extravagant, ca nişte străini aroganți, însetați de bârfe, înrăiți.

Pe Rio acest lucru nu o deranja. Se înțelegea bine cu toți, dacă relațiile reciproce erau cât de cât călduroase şi generoase. În fiecare om căuta bunătatea şi, când nu o găsea, o căuta din nou.

Singura dificultate pentru ea o reprezentau „neprihăniții", cum era, de exemplu, Larry Bolding.

Considera că aceştia sunt plini de înfumurare ridicolă, de nesinceritate şi de alte fleacuri. „Neprihăniții" o dezgustau. În prezența lor, se zbârlea şi se purta provocator. Rio nu mai fusese la Londra, dar avea aici prieteni, care îi aşteptau cu nerăbdare sosirea: un fotomodel, fantastic de frumoasă blondină Peaches. care mai înainte fusese bărbat, şi Perry Hernandes, un cântăreț homosexual de origine mexicană, aflat la Londra în căutare de noi parteneri.

întâlnirea au sărbătorit-o cu zgomot şi veselie: ? au băut şampanie, au fumat multe ierburi, narcotice nemaivăzute. Apoi toată ceata a pornit-o spre Tramp, singurul raion din Londra, care, după părerea lor, era bun pentru distracții.

Rio voia să nimerească acolo cu orice preț. Era chiar raionul în care, noaptea, îşi făcea apariția Angelo Bassalino însoțit de câte o damă. Rio ştia toate locurile prin care umbla acesta, îi ştia toate obiceiurile.

Acum se culca cu o actriță mediocră, blondă şi slabă, cu o femeie căsătorită care avea patru copii şi un soț gras şi bogat, şi cu o crupieră de culoare dintr-un cazinou.

Îi plăceau femeile indiferent de siluetă, înălțime sau culoare, n-avea gusturi speciale.

Rio nu-şi făcuse nici un plan prealabil. Se simțea sigură pe ea. Se pricepea la oameni şi ştia că poate cuceri orice bărbat. Când va trebui să găsească să-l dea în vileag pe Angelo, o va găsi.

Dacă ar fi trebuit să se ocupe de toți trei: de Frank, Nick şi Angelo, nu-ar fi spus nimănui nimic şi s-ar fi descurcat de minune cu toți.

Bat şi Lara n-aveau cum să ştie cum să-l pui cu botul pe labe pe cine trebuie, cum să-l transformi într-o ruină, cum să-i găseşti locurile vulnerabile şi să-l ții strâns de gât până îşi dă duhul. Da, ar fi în stare să trântească un bărbat în pat, dar, la naiba,asta-i cam tot ce pot face ele.

Margaret nu era aşa. Ea ar fi putut s-o facă. Era o zgripțuroaică. Ştia tot. Rio îşi amintea foarte bine cum s-au întâlnit prima dată.

Era o iarnă rece şi ea se gândise din senin: ce-ar fi să-şi dea foc la casă? Era o idee absolut nebunească, dar pe atunci Rio era gata de orice. Ce final sublim ar fi fost marea de flăcări şi fum! Apoi, însă, se gândise la ceilalți oameni care locuiau acolo. Şi ce folos ar mai fi avut de pe urma scrisorii de adio adresată lui Larry Bolding, dacă şi aceşti oameni ar fi murit în incendiu? Această canalie trebuia să plătească pentru tot. Voia să-l distrugă atât pe el, cât şi blestemata lui de carieră politică.

Se machiase cu atenție, alegând culorile exotice cele mai extravagante, şi se îmbrăcase cu o rochie roşie, foarte strânsă pe corp. La urma urmei, era superstar, şi n-avea de gând să iasă neobservată din scenă. O mică doză de narcotic LSD trebuia s-o ajute să părăsească uşor viața.

Era ora trei noaptea când ea dădu la maxim nu ştiu ce melodie prostească, luase aparatul de bărbierit pe care

Larry şi-l lăsase la ea (nu-i plăceau aparatele electrice) şi-i scoase lama ascuțită. Cu lama, îşi tăiase o linie adâncă pe brațul drept, apoi încă una pe cel stâng. Nu simțise nici o durere. Râdea. În ultimele luni, niciodată nu se mai simțise atât de grozav. N- avea nici un fel de obligații, nici o grijă, nimic.

Râsese până îşi pierduse cunoştința. Din tăieturi, sângele se scurgea pe covorul alb şi curat.

Tot ce se întâmplase mai pe urmă fusese cufundat în ceață: fața lui Margaret foarte aproape de ea, foarte îngrijorată. Apoi senzația inconştientă că a fost ridicată, şi transportată undeva. Voci înfundate, venind de departe. Şi trezirea. După câte zile? Două, trei? La masă şedea Margaret Lawrence Brown şi scria ceva. Păr negru şi lung, ochelari cu lentile închise la culoare, față foarte expresivă.

Rio nu se putea mişca. Era întinsă într-un pat foarte ciudat, într-o încăpere foarte ciudată şi avea mâinile bandajate până la coate.

- Oh! Abia reuşise să-şi mişte buzele.

Margaret îşi ridicase capul şi o privise fix cu ochii ei verzi. Fața ei nemachiată, chiar urâtă, emana atâta căldură neobişnuită şi forță de atracție, încât Rio o îndrăgise din prima clipă. Un sentiment ciudat. Oare ce să însemne această idioțenie? Nu voise să se afle aici.

Pe fața lui Margaret fluturase un zâmbet. Se ridicase. Înaltă, cu sânii mici, într-un tricou larg, cu blue-jeans.

- Sper că ai scos-o la capăt, îi spuse ea cu vocea puțin răguşită. Un timp situația a fost critică, dar intuiția mi-a spus că o să rezişti. Mă cheamă Margaret. Apartamentul meu e alături şi am sărit din pat din pricina muzicii zgomotoase. Şi întrucât mai înainte la tine fusese linişte, am avut curajul să intru. Ar fi fost un material grozav pentru fotoreportaje şi ziare: rochia roşie şi sângele scurs pe covorul alb. Chiar mi-a părut rău să te salvez, dar, fetițo, nu merită să faci asemenea chestii din cauza unui bărbat! Margaret clătinase dezaprobator din cap. Larry

Bolding e o canalie. Nici măcar nu trebuie să-l cunosc ca să-mi dau seama ce canalie este. „Fetițo, de acum niciodată n-o să ne mai sinucidem din pricina unei asemenea canalii". Ca de obicei, Margaret vorbea răspicat şi clar.

Rio mai rămăsese la ea două săptămâni, apoi se întoarse în apartamentul ei. În aceste două săptămâni a învățat mai multe lucruri decât în toată inexistența ei de până atunci.

Margaret era o excepție. Rio o admira nespus pe această femeie independentă, cu o personalitate atât de puternică. Le făcea oamenilor bine şi acest bine îi era suficient. Tot timpul, toată energia, toată viața şi le dedica lucrurilor pe care le considera juste. Atitudinea societății față de femei o înnebunea, o enerva, o irita. Voia să schimbe această situație, dar nu doar prin flecăreală, cum făceau alții... Şi făcea tot ce-i sta în puteri.

În lumina strălucitoare din „Tramp", Rio îl văzu intrând pe Angelo. Studie îndelung şi cu atenție, împreună cu el era o blondină slabă şi scundă.

Rio nu mai voia să-şi piardă timpul. Se duse la masa lor şi se aşeză.

- Hei, Angelo, îi spuse ea, e adevărat că eşti cel mai bun armăsar de pe aici?

Enzio Bassalino purtă trei convorbiri telefonice serioase.

în primul rând, pentru că era cel mai important, îi telefonă la New York lui Frank. - Am de gând să vin acolo. Cum e vremea? Fireşte, Frank ştia la ce se referă Enzio.

- La fel, îi răspunse el reținut. Ştia precis că FBI -ul îi ține telefonul sub observație.

- Oricum, vin, mârâi Enzio. Acelaşi hotel ca de obicei! Pregăteşte totul din timp.

- Cred că timpul e nepotrivit. Frank încerca să-şi mascheze iritarea. De ce taică-su trebuie să-şi bage mereu nasul în treburile lui?

Enzio continuă să insiste cu încăpățânare.

- Vreau să-mi văd nepoții şi mai am ceva treburi. Sper că înțelegi ce-ți spun.

- Da, am înțeles ce vrei să-mi spui.

Frank ştia la ce se referă: la panica produsă de explozia de la „Magic Latern". Însă deja Frank era stăpân pe situație. Organizase un larg sistem de adunare a informațiilor. În primul rând îi suspectase pe Bosco Sarn sau pe Crown. Dar unele date infirmaseră această bănuială.

Tomassio Vitorelli, avocatul lui Frank, chiar în seara când avusese loc explozia, trebuia să se întâlnească la „Magic Latern" cu unul din agenții săi. Enzio înțelegea totul. Ştia că pe Frank îl enervează faptul că se amestecă, întrucât era sigur că se va descurca singur. Dar oare poate să-i strice o măsură de siguranță în plus şi prezența lui la New York? Banda lui Crown încearcă să se insinueze în toate afacerile. Şi deşi până acum nu izbutise, făcea oricum destule probleme într-un fel sau altul, trebuia plătită ca să nu se mai amestece. Enzio era sigur că trebuie să meargă la New York şi să pună capăt acestui conflict. Poate că o întâlnire personală a lui cu Ricci Crown ar putea aranja totul, mai ales că se cunoşteau de mulți ani. Adică de ce nu?

Următorul telefon i-l dădu lui Nick la Los Angeles.

- Ce noutăți mai sunt? puse el întrebarea lui obişnuită. Nick îi raportă pe scurt situația.

- OK, OK. Enzio scuipă în scrumieră. Era un obicei dezgustător, care-i înfuria pe secretarii lui. Zbor mâine la New York. N-ar fi rău dacă ai veni şi tu acolo pentru vreo două zile.

- De ce? Nick n-avea nici un chef să părăsească Coasta de Vest. Nu voia să plece nici o zi din însorita Californie.

- Ăsta-i sfatul meu. O să afli tot la fața locului!

- O Doamne! mormăi Nick.

- Ce-i cu tine? îl întrebă Enzio. Chiar nu-ți poți lăsa baba singură măcar o zi? Te ține de penis şi nu te poți rupe

măcar două zile de lângă mârțoaga aia bătrână? Ce-i cu tine? Te-a acaparat cu totul?

- Dacă e nevoie, vin, spuse precipitat Nick. Poate că plecarea la New York nu-i o idee tocmai rea. Are o posibilitate excelentă să călătorească împreună cu Lara.

- Îți dau de ştire. Enzio închise grăbit telefonul. Nick e un prost. Prost e orice bărbat ajuns sub papucul unei femei.

Enzio considerase întotdeauna că are un mare merit comportându-se inteligent cu femeile.

„Femeia e femeie, şi asta spune totul. Foloseşte-o înainte ca ea să se folosească de tine" - acesta era principiul lui. Când îți devine o piatră legată de gât, având, tot mai multe pretenții, înseamnă că e momentul să-i dai un şut în fund.

Mary Anne August îşi făcu apariția în îmbrăcămintea ei obişnuită. Avea pe ea aceiaşi bikini şi coafura înaltă. Stătu tăcută, răzuindu-şi oja de pe unghii, până când Enzio o întrebă:

- Ce vrei?

- A venit Alio. E la piscină, vrea nişte sandwich-uri, iar bucătarul a plecat.

- Fă-i-le tu, spuse Enzio amânând convorbirea cu Angelo.

- Şi ce să-i fac? întrebă prosteşte Mary Anne.

- Habar n-am. Începuse să-l enerveze. Câteodată sânii mari nu-s chiar lucrul de care ai nevoie.

- Oare să i le fac cu brânză? întrebă gânditoare Mary Anne. Sau cu castraveți? Ce crezi, îi plac castraveții?

De unde naiba să ştiu? țipă Enzio, enervat de tot. Cară-te de aici, trebuie să vorbesc la telefon! Mary Anne dispăru într-o clipă.

- „Ce bine-ar fi fost dacă Rosa nu s-ar fi țicnit şi nu s-ar fi închis în camera ei", se gândi Enzio. Nu, această femeie nu putea fi înlocuită cu alta;

era o femeie care îşi ştia locul şi îşi păstra principiile. Ar fi fost mai inteligent să nu aducă fetişcanele acasă, să le viziteze în altă parte, când i se face chef de asta, şi să le

asculte flecăreala prostească numai atunci când nu-l deranjează. Însă dacă ar renunța cu totul la ele, asta ar însemna deja singurătate.

Uneori, noaptea, avea coşmaruri, se trezea tremurând, cu inima rece ca gheața. În asemenea Í clipe avea nevoie de un trup omenesc lângă el. Începuse să fie îngrijorat de starea sănătății sale. Ce-ar fi dacă ar face un infarct şi n-ar avea pe nimeni aproape?

Se întâmplase aşa ceva acum trei ani, însă doctorii îl încredințaseră că e absolut sănătos şi n-are motive de îngrijorare. Totuşi, ce ştiu doctorii? Enzio nu avea încredere în ei.

N-ar fi rău, se gândi Enzio, să-şi găsească la New York altă fată în locul lui

Mary Anne. Telefonă la Londra, dar nu-l găsi pe Angelo. Nu era nici la cazinou, nici acasă. Bineînțeles, se ține de f...t şi nu se mai gândeşte la nimic altceva.

Enzio zâmbi. La vârsta lui Angelo şi el era tot atât de lacom, dar, spre deosebire de destrăbălatul lui fiu, niciodată nu uita de afaceri şi, printre ai săi, era o autoritate.

Chicago era cu totul altă lume, care te irită şi te enervează. Numele Bassalino era rostit alături de Al Capone, Leigh Diamond, O'Banion. Enzio oftă, amintindu-şi tinerețea. Acum e altfel, acum toți sunt onorabili.

Alio îşi mai amintea cum începuseră, pentru că de atunci au fost împreună. Enzio zâmbi şi o porni spre piscină. Oare Alio îşi mai aduce aminte cum au încercat ei să-l cumpere pe proprietarul restaurantului lor preferat, sugerându-i să-i toarne în supă arsenic unui concurent de-al lor? Acesta refuzase s-o facă şi dispăruse din oraş. Şi astăzi Enzio îşi mai aminteşte ce gustoase erau perişoarele de carne.

În avion se întâlniră ca doi complotişti. Din uşa salonului de clasa întâi, Nick se uită cu atenție împrejur, ca să vadă dacă nu cumva zăreşte vreun cunoscut de-al lui

sau de-al lui April. Abia după această măsură de precauție îşi ocupă locul lângă Lara.

Era îmbrăcată toată în alb şi arăta foarte frumoasă. Da, de dragul unei asemenea fetişcane, merita să rişte.

Lara îi declarase la modul categoric că nu are de gând să se întâlnească cu el la Los Angeles şi că trebuie să aleagă: ori ea, ori April. Dar Nick n-avea ce să aleagă; se decisese să se căsătorească cu April, iar Lara nu apăruse deloc la momentul potrivit. Nu voia decât să se culce cu Lara, fără să-şi rişte viitorul, pe care şi-l imagina alături de April Crawford.

Enzio îl chemase la New York tocmai la ţanc. În treacăt, Nick îi zisese Larei că va trebui să se deplaseze la New York şi o invitase să călătorească cu el. Spre marea lui uimire, aceasta acceptase.

- Dar April nu trebuie să ştie nimic, adăugase el repede şi Lara, spre stupefacția lui, nu explodase.

- OK Cum vrei, îi răspunse.

Nick era sigur că plănuise totul excelent şi că nimeni nu va afla nimic. La aeroport veniseră separat, în avion urcaseră separat şi tot separat vor coborî din el.

Cine să afle că au făcut zborul împreună? La New York Lara avea un apartament, iar Nick va sta cu Enzio la hotel. New York-ul e un oraş mare în care te poți rătăci, nu e mic ca Los Angeles-ul, unde nu te poți duce la WC fără ca să afle imediat tot oraşul.

Nu voia decât să fie cu Lara, fără teamă că va apărea April. O zi sau două i-ar fi de ajuns. La mijloc nu-i decât senzația sexuală, această atracție neaşteptată care a pus stăpânire pe el. Fireşte, Lara e o femeie splendidă, dar totuşi nu e April Crawford.

Frank era foarte insistent. După prima noapte, seară de seară, întorcându-se acasă, urca imediat în camera lui Bat. Ea protesta, însă el o liniştea, încredințând-o că Ana Maria nu se va trezi între timp. Îi suporta aceste vizite în camera întunecoasă, urâtă, aflată deasupra bucătăriei, îi răbda cu

greu săruturile, îmbrățișările, foielile neîndemânatice. Cu tot dezgustul pe care i-l provoca, îi era chiar milă de el. În persoana lui se încarnase tot ceea ce ura ea, însă în acelaşi timp Frank era însingurat, ceea ce îl făcea să-l compătimească. Probabil că natura îi jucase un renghi urât făcându-l atât de uşor de rănit. Poate astfel se explica faptul că avea nevoie tocmai de o fată pe care s-o creadă lipsită de experiență şi care nu ar fi avut cu cine să-l compare. Bat corespundea, total idealurilor şi necesităților lui. Era blândă, caldă, atentă. Reuşise să joace foarte bine nevinovăția infantilă, lucru care, neîndoielnic, îl fascina.

Din când în când, îi făcea mici cadouri. Într-o seară îi adusese o brățară ieftină, altădată un funt de căpşuni, pe care tot el le mâncase. Era un egoist care şi în pat nu se gândea decât la propria sa plăcere, pe ea neglijând-o. Îi erau suficiente de fiecare dată doar zece minute de apropiere. Îi plăcea că îl aştepta în pat, îmbrăcată în cămaşă de noapte lungă şi albă. Câteva minute îi mângâia sânii, apoi îi săruta şi se excita imediat. Urmau apoi câteva mişcări şi totul se sfârşea.

Deja după o săptămână îi spusese că vrea să închirieze pentru ea un apartament. Însă ea, între timp, îşi alcătuise planul cum să facă pentru ca soția lui să-i surprindă împreună.

- Fac succese, îi spuse ea. Probabil că April va afla de noi din ziarele de mâine.

- Chiar e totul în ordine? o întrebă Kath.

- Da, totul merge bine, o încredința Lara. Dacă April află că a venit cu mine, dumnealui nu mai are nici o şansă. E prea orgolioasă ca să poată suporta pe cineva lângă propria persoană. Cel mai amuzant e că încă nu m-am culcat cu el până acum. După o scurtă pauză, întrebă: Dar Bat ce face?

- Nu ştiu. Am stat de vorbă cu ea acum o săptămână. Părea dezorientată. Am încercat s-o conving să iasă din joc, dar nici nu a vrut să audă. Sunt foarte îngrijorată din pricina ei.

- Da, e încă un copil. Lara se gândi cu îngrijorare la sora ei, pe care o cunoştea atât de puțin. Cred că trebuie să insistăm ca s-o facem să renunțe. La urma urmei, acolo la comunitate o aşteaptă un copil care are mai multă nevoie de ea decât planul nostru smintit.

- Ai dreptate. O să încerc să iau legătura cu ea.

- Dar ce e cu Rio? Ştii ceva de ea?

- Am primit o telegramă de la ea: „Succesul e asigurat". Ne-am înțeles să luăm legătura în fiecare miercuri. Dacă până mâine nu primesc nici o veste de la Bat, mă duc s-o vizitez, spunând că sunt o rudă sau o prietenă.

- OK, încuviință Lara. Enzio Bassalino e la New York, de aceea sunt şi eu aici.

- O Doamne, bine-ar fi să nu afle Ducky de asta. E pur şi simplu înnebunit de al său „unic plan corect". Asasinatul e singurul lucru de care e capabil. Calea noastră e oricum mult mai bună.

Lara fu uimită de sângele rece de care dădea dovadă Kath.

Puse receptorul în furcă, intră în cameră şi-şi pieptănă părul bogat. Arăta obosită, sub ochii ei verzi-închis apăruseră nişte umbre. O îngrijora Bat, care nu era decât un copil şi n-avea mai multă experiență decât un copil. Îşi petrecuse toată viața în comunitatea ei, departe de lumea asta. Iar acum nimerise în casa unui boss al mafiei. Kath trebuia s-o scoată de acolo.

Lara şi-l aminti pe Nick. E într-adevăr prost, incult, are o părere prea bună despre el însuşi, însă, oricât ar părea de ciudat, îi plăcea prin ceva care nu avea legătură nici cu banii, nici cu situația lui. Ar fi fost mult mai simplu dacă nu ar fi încercat aceste sentimente. Însă cu orice preț trebuia să ducă planul la îndeplinire, mai ales că, dacă Bat va ieşi din joc, succesul ei va avea o importanță şi mai mare.

Frank sosi la hotel împreună cu Golly şi Segal, care îl însoțeau peste tot. Cu băieții aceştia se simțea în

siguranță. În New York avuseseră deja loc multe evenimente neplăcute. Doar cu o săptămână în urmă, în centrul Manhattan-ului, fusese împuşcat unul dintre oamenii de încredere ai lui Frank. Şi deşi Golly şi Segal îl costau mulți bani, Frank nu voise să rişte.

Enzio se mai oprise şi altădată la acest hotel şi măsurile de securitate pe care le luase acum erau cele obişnuite. Nimeni în afara apropiaților săi nu avea voie să urce la etajul al doilea. Chiar Frank fu nevoit să facă un schimb complicat de parole cu paza, deşi toți cei care veniseră împreună cu Enzio îl cunoşteau personal.

Enzio era împotriva oamenilor noi. Se înconjurase de douăzeci şi cinci de bandiți, care îl însoțeau de mulți ani şi erau gata să-i îndeplinească orice dorință. În această privință, Frank se contrazicea adeseori cu el.

- Păi nu sunt decât nişte bieți oameni bătrâni? Ce pot face ei pentru tine? Nu-s în stare nici măcar să țină arma în mână, necum s-o mai şi folosească.

Enzio îi râdea în nas.

- „Bătrânii" ăştia, cum le zici tu, sunt mult mai zeloşi şi mai insistenți decât oricare dintre zvăpăiații cu care te-ai înconjurat. Eu unul pot să fiu măcar sigur că nimeni nu poate ajunge la mine. Tu te poți simți protejat atât de bine?

Când îl însoțeau Golly şi Segal, Frank era sigur că e bine apărat. Erau tineri, rapizi, îi văzuse la treabă.

Enzio îl întâmpină bucuros pe Frank. Se îmbrățişară şi se sărutară la modul pur italienesc.

- Arăți excelent, îi spuse Enzio. Dar micii tale soții cum îi merge? Iar se pregăteşte? Ana Maria îi plăcea foarte mult.

- Soția se simte bine. Însă gândul îi era la Bat, nu la soție.

- Dar copiii? Se vor bucura de vizita bunicului?

- Sigur. Trebuie să vii seara asta la noi. Ana Maria găteşte spaghettele tale preferate.

- Excelent! Enzio tăcu o clipă. Figura îi deveni îngrijorată. Sunt foarte neliniştit de veştile primite. Foarte neliniştit!

Frank se întoarse cu spatele şi începu să privească pe fereastră.

- Totul este sub control, răspunse el iritat.

- Aş vrea să ştiu dacă, înainte de a muri, Tomassio Vitorelly n-avea cumva aceeaşi părere? îl întrebă blând Enzio. Apoi rosti tăios: Răfuiala va fi scurtă. Frank, n-am venit aici ca să mă distrez. O să vorbim deseară, după ce vine Nick.

Ducky K. Williams era mulțumit. Explozia de la „Magic Latern" fusese un succes. Tomassio Vitorelly, unul dintre oamenii de încredere ai lui Bassalino, fusese lichidat. Iar în alte restaurante şi cluburi, unde oamenii se temeau că ar putea fi aruncați în aer, apăruse o panică de nedescris. Da

oamenii lui Bassalino n-au decât să fie trecuți de călduri. Era un început bun. Şi Leroy Jesus Balls era mulțumit: ideea fusese a lui.

Ducky K. Williams se pregătea să bage mâna în buzunar. Desigur, trebuia să scoată o mulțime de bani. Nu-i rău deloc pentru un băiat care n-a obținut nimic pe degeaba în viață. Mama lui suedeză fusese o curvă, iar taică-su, negroteiul, n-a fost decât un peşte care a şters-o de-acasă la prima ocazie. Leroy îi considera morți. Încă din adolescență fusese foarte drăguț şi nu avea probleme cu lipsa adăpostului pentru noapte. Dar Leroy nu voia să se lege cu femeile la cap. Se alătură unei bande care se ocupa cu jefuirea trecătorilor întârziați, a femeilor bătrâne şi a magazinelor: Totuşi, prada era prea mică şi Leroy voise să-şi găsească o ocupație mai avantajoasă.

Se opri la traficul cu narcotice, acesta fiind afacerea cea mai bănoasă. Încercase şi el gustul drogurilor. Încercase de vreo două ori LSD. Dar drogurile n-aveau efect asupra lui, lucru cât se poate de nimerit. În traficul cu droguri trebuie

să ai capul treaz, mintea limpede. Şi cap treaz sau minte limpede nu poţi avea consumând porcăriile astea. Leroy ştia că drogurile îi distrug pe oameni şi exterior, şi interior. Însă bussines-ul cu droguri e altă treabă, poţi câştiga o groază de bani de pe urma lui.

Se pricepea la oameni, era tânăr, frumos şi avea darul convingerii. Leroy şi-a ales raionul în care intenţiona să lucreze şi, obţinând sprijinul bănesc al unui prieten, a deschis afacerea.

Curând a înţeles că-şi calcă pe picioare concurenţii. Locul unde începuse să lucreze era ocupat de alţii.

A primit un ultimatum cu sfatul de a dispărea. Dar în loc să dea bir cu fugiţii, cu banii adunaţi din vânzare, Leroy şi-a cumpărat un pistol. Concurenţii greşiseră luându-l drept un homosexual amărât, cu care s-ar putea răfui uşor. S-a întâmplat cu totul altceva. În decurs de o lună, cei pe care îi deranja deveniră cadavre, fuseseră împuşcaţi. Leroy îşi împachetă pistolul într-o cârpă, îl legă de o piatră, şi îl aruncă în râu şi cu banii rezultaţi în urma a cinci săptămâni de lucru, îşi cumpără alt revolver. Pe-atunci n-avea decât şaisprezece ani.

În decurs de un an devenise specialist în afacerea începută. Lucra de unul singur şi avea furnizori de nădejde. Banii câştigaţi nu-i cheltuia şi era în permanenţă gata să facă uz de armă. Nimeni nu-l deranja. Devenise deja cineva în raionul lui şi îşi urmărea concurenţii cu atenţie.

Locuia Leroy într-o cameră mobilată pe care nu o părăsea decât când mergea la lucru. Cheltuia foarte puţin.

Spre sfârşitul anului acumulase o sumă bunicică.

În orice caz, suficientă pentru a-şi cumpăra maşină, haine noi şi pentru a-şi închiria un apartament decent. Şi-a cumpărat un „Mercedes” negru, şi-a comandat câteva, costume şi noul apartament l-a aranjat cu mobilă tapiţată cu piele neagră. Arăta mai în vârstă decât cei şaptesprezece ani pe care îi avea.

Leroy a înțeles că noul lui nivel de viață pretinde mai mulți bani. Şi atunci şi-a angajat doi prieteni care să lucreze în zona lui, iar el a trecut pe alt teritoriu.

Peste câteva zile fu înştiințat că Bosco Sam vrea să-l întâlnească. Bosco Sam avea mulți concurenți, ale căror interese puteau fi sabotate. Leroy ştia acest lucru şi acceptă invitația lui Bosco Sam.

S-au înțeles repede. Leroy trebuia să rămână în vechiul lui raion, iar pentru faptul că accepta să se care din locul unde acționa Bosco Sam, acesta îi propuse câteva afaceri mult mai profitabile decât traficul de droguri.

În primul an, Bosco Sam i-a dat trei misiuni de atac, pe care el le-a îndeplinit fără şovăire.

Acțiunile îi crescură. Îşi câştigase o anumită reputație, iar convenția cu Bosco îi aducea venituri mari.

După patru ani, Leroy Jesus Balls devenise profesionist şi de mult nu se mai ocupa cu traficul de droguri.

Tot timpul liber şi-l dedicase studierii materialelor explozibile, electronicii, bombelor cu explozie întârziată. Să arunce în aer un avion aflat în zbor, să monteze într-o bancă o bombă care avea să explodeze peste trei săptămâni - nu constituia o problemă pentru el. Putea fi considerat un fel de artist liber profesionist în domeniul organizării acțiunilor teroriste şi a atentatelor. N- avea egal.

Era cunoscut ca un om gata de orice risc, iar fiecare acțiune riscantă îi fusese plătită foarte bine până atunci. Leroy se mândrea cu înalta sa calificare şi cu câştigurile. Acum aştepta: Ducky K. Williams trebuia să-i dea de ştire când să acționeze încă o dată. Era pregătit.

Apartamentul lui Angelo din Mayfair era mic: dormitor, baie şi bucătărie. Mobilându-şi dormitorul îşi permisese deja să fie cheltuitor. Pereții negri erau acoperiți,cu piei de tigru şi de leopard iar pe parchet covorul era tot din blană şi avea grosimea de vreo şapte centimetri. Tavanul era un caleidoscop de oglinzi de culori diferite. Tot peisajul era dominat de pat. Apăsând un buton, acesta se rotea încet,

apăsând alt buton se punea în funcțiune televizorul sau aparatul de radio stereofonic, iar la dorință tot din pat se putea conecta râșnița de cafea. Lăudându-şi locuința, Angelo o întrebă pe Rio:

- Cum îți place chițimia mea? Rio îl privi cu dispreț.

- Trebuia să-ți faci rost de o saltea cu apă, băiete! Acesta era răspunsul ei la lăudăroşenia lui.

Erau beți de-acum cu toții. Angelo îi făcu vânt în grabă blondinei cu care venise şi se alătură grupului lui Rio, care îşi bătea în mod demonstrativ joc de aroganța lui sexuală italiană, împingându-l spre Peaches.

Prin înfățișarea ei extravagantă, prin gestică şi

țipete, datorită înălțimii şi cizmelor ei bizare, Rio capta atenția tuturor. Silueta ei uscățivă,legănătoare în rochia despicată, confecționată din bumbac subțire, indian, se rotea pe micul ring de dans, când aproape dezgolită, când aproape acoperită de faldurile jucăuşe ale rochiei. Brățările de argint i se bălăngăneau pe ambele brațe, iar ele reprezentau simbolurile fertilității, machiajul exotic şi peruca roşie de pe cap o făceau să semene cu sacerdota cine ştie cărui cult oriental.

Dansa cu fiecare, emanând senzualitate, excitare, energie.

Angelo o urmărea. Ştia că apoi va merge la el acasă. Se sprijinise de spătarul scaunului şi admira priveliştea. Peste el dădură buzna nişte amintiri: New York, cu vreo doi ani în urmă. Atunci el lucra pentru Frank şi acesta îl trimisese odată să-i ducă un pachet lui Billy Express. „I-l dai numai personal", îl prevenise Frank. Însă Billy nu era acasă şi Angelo fusese nevoit să aştepte. Era nervos pentru că nu-i convenea rolul de băiat de alergătură. Deodată auzi nişte zgomote ciudate.

Încălțat cu pantofi tip sport, se apropiase de uşa camerei de alături, o deschisese şi se uitase înăuntru.

Goi, Rio şi un chinez se întinseseră pe covor. Chinezul stătea nemişcat peste ea, iar femeia gemea tare.

Din când în când, chinezul făcea câteva mişcări, apoi iarăşi se trăgea îndărăt, încremenind pentru o clipă înaintea următoarei serii de mişcări scurte. Acestea o înnebuniseră pe Rio şi ea îi făcu o mişcare bruscă de întâmpinare, îi încolăci grumazul cu picioarele ei cu un geamăt neînfrânat.

Angelo închisese uşa repede. Era excitat ca o mie de chinezi şi, dându-i pachetul lui Billy Express, se dusese imediat la Clarita, ca să ducă şi acolo un plic de la Frank.

- E a patra oară într-o săptămână, blestemă Clarita. Cu Frank am terminat-o, două vizite gratuite într-o săptămână! Drept cine mă ia? Aici e un stabiliment, nu institut de binefacere.

Angelo nu putea uita această istorie.

Şi iată că acum Rio era la Londra, în apartamentul lui, şi el era la fel de excitat ca în ziua când îi dusese pachetul lui Billy Express.

Rio îşi ridică braţele şi din două mişcări îndemânatice alunecă din rochie. Sub rochie nu avea nimic, aşa că rămase numai în cizme şi perucă. Foarte subţire, aproape costelivă, având sânii plaţi şi sfârcurile negre incredibil de tari, Rio era foarte atrăgătoare. Sânii şi sfârcurile ei le erau bine cunoscute amatorilor de filme pornografice. Billy Express o filmase în toate poziţiile. Aceste sfârcuri erau la fel de celebre ca supele lui Andy Wharhols Campbell.

Gândindu-se la toate acestea şi menţinându-se în starea de excitaţie, Angelo îşi reduse lumina până la nuanţa roşietică a amurgului şi puse o casetă cu James Brown. Rio îi alunecă cu privirea pe corp, oprindu-şi-o jos.

- Ăsta ţi-e? îl întrebă ea, izbucnind în râs. Angelo zâmbea, fără să înţeleagă prea bine la ce se referă Rio. Penisul îi era bine sculat şi nu putea fi obiectul ironiilor ei.

- Deci, băiete, cu ce începem? Angelo se apropie de ea. Voia ca ea să-şi scoată cizmele, care o făceau mai înaltă decât el. - Descalță-te de cizme, îi spuse.

- Păi îmi plac, dulceațo, îi răspunse Rio, cu accent cantabil, sudic. Mă ajută să fiu mare şi ordinară. Îmi dau exact dispoziția de care am nevoie să înghit băieţaşi goi şi mici ca Angelo Bassalino.

El o înşfăcă de talie.

- Arată-mi ce cocoş turbat eşti, continuă ea cu acelaşi accent.

„Ridică-te, încă un pic, mai sus, opreşte-te, mai sus", fredona Rio, ca o maşină sexuală" odată cu melodia lui James Brown de pe casetă, în timp ce Angelo o strânse tare în braţe şi o întinse pe pat. Chiar şi pe pat, continua să fredoneze: „Ridică-te, încă un pic, o facem amândoi, e bine-aşa, fetiţo". El se aruncă pe ea, dar înainte de a-şi da seama ce s-a întâmplat, Rio îşi întinse picioarele lungi, îl strânse tare cu ele şi făcu o scurtă mişcare în sus, strângându-i bazinul. Mişcarea a fost atât de bruscă şi strângerea atât de puternică, încât Angelo fu dat imediat gata.

- Eh, baby, îi cânta ea. Ce-ai păţit iepuraşule? Râsul i se amplifică în timp ce Angelo se descâlcea dintre picioarele ei, încercând să priceapă ce s-a întâmplat. Cu o singură mişcare de mare virtuozitate, ea storsese totul din el. Rio se rostogoli pe pat.

- Acum cât timp o să te odihneşti? îl întrebă cu reproş în glas, susținându-şi peruca roşie şi slobozindu-şi pe umeri părul negru, strălucitor.

Drăcoaica asta îl atrăgea şi Angelo iar căpătase puteri. Întotdeauna se mândrea că se poate controla, că poate face dragoste ore în şir.

Îi atinse sânii cu limba.

- Lasă asta, treci direct la treabă, că doar de asta am venit. Limba poți s-o foloseşti mai târziu.

Se întoarse cu fața în jos şi el o pătrunse din spate. Când intrase suficient de adânc, Rio îşi strânse picioarele şi se săltă cu vreo doi centimetri.

Şi iarăşi îl invadă acea senzaţie incredibilă, iar simţi acea presiune de neînfrânt şi nu rezistă.

Totul se petrecu cu atâta forţă şi rapiditate, încât nici un raţionament nu-i putu fi de ajutor.

- Doamne! exclamă Rio cu ciudă. De cât timp nu te-ai mai culcat cu nimeni?

Angelo era sufocat. Zăcea uluit pe pat. Închise ochii. Cinci minute de somn şi îşi va recăpăta forţele.

James Brown cânta: „Aceasta-i lumea bărbaţilor, bărbaţilor, bărbaţilor". Angelo dormea. Râzând, Rio se ridică şi se îmbrăcă. Începutul e bun. Îşi puse peruca şi, fredonând, dansă prin cameră în cizmele ei incredibile. Apoi scrise pe oglinda din baie cu ruj cafeniu: „N-a fost decât o glumă!" şi plecă.

Mary Anne August era mulţumită că Enzio o luase la New York. N-ar fi spus nimănui asta, dar Miami i se părea un loc grozav de plicticos. Şi nu atât Miami, cât această casă blestemată, de unde nu i se permitea să iasă singură. Aici nu apăreau decât bătrânei băloşi şi, în plus, mai era şi anormala aceea, care stătea veşnic pironită-n fereastră şi-o enerva cumplit. Nervii nimănui n-ar rezista sub privirea permanentă a ochilor ei negri şi smintiţi.

- Cine-i? întrebase Mary Anne speriată, când intrase prima dată în această casă.

- Uită de asta! îi spuse tăios Enzio. Pur şi simplu, nu-i acorda nici o atenţie. Şi să nu te văd niciodată lângă camera asta!

Mary Anne nu i-a mai pus lui Enzio nici o întrebare, dar nu s-a putut abţine şi a încercat s-o descoase pe servitoarea care, de două ori pe zi, ducea mâncare în camera cu pricina. Servitoarea era italiancă şi se temea să vorbească despre stăpâna ei. Însă încetul cu încetul Mary

Anne şi-a dat singură seama că femeia de la fereastră este soția nebună a lui Enzio.

La început, lui Mary Anne i-a fost frică, dar trecură săptămâni, luni şi ea se obişnuise cu aceşti ochi nebuni, făcând abstracție de ei, ca şi cum nici n-ar fi existat. La urma urmei, era chiar un gest nobil din partea lui Enzio că o ținea aici şi n-o internase la cine ştie ce casă de nebuni.

La New York Mary Anne avea de gând să-şi cumpere câteva rochii, să vadă nişte spectacole, să mănânce la cele mai bune restaurante. Totuşi, de cum ajunseră, Enzio o încuie în dormitorul apartamentului de la hotel şi-i poruncise să stea acolo până ce îi va da el de ştire. Sosiseră de dimineață, acum era ora şapte seara: se plictisise, îi era foame şi voia să iasă din această închisoare. Cu buzele umflate a supărare, şedea pe pat cu picioarele încrucişate, iar ochii ei albaştri urmăreau jocul razelor de soare de pe sticla mată.

Nu auzi bătăile la uşă, Alio Marcusi intră pe neaşteptate.

- Ah, tu eşti! spuse ea supărată. Unde-i Enzio?

Alio zâmbi. Înainte de a se porni în vizită la ea, făcuse baie şi se îmbrăcase cu costumul albastru. Rămăşițele de păr şi le unsese cu briliantină, lipindu-şi-le de craniul aproape gol. S-a terminat cu Mary Anne. La Los Angeles o aştepta munca. Enzio îi pasa lui Alio toate fetele de care se plictisea. Aşa fusese în decurs de treizeci de ani. Unele protestau, şi acestea erau de regulă chiar cele care îi plăcuseră mai mult lui Enzio. La vârsta lui, lui Alio îi era greu să-şi caute singur fetele potrivite.

- Enzio nu vine, îi spuse Alio. Trebuie să-ți comunic ceva din partea lui. Acasă la Frank, masa era împodobită cu lumânări, iar copiii, spălați, pieptănați şi ferchezuiți, şedeau la masă la fel de drepți ca şi lumânările.

Frank îi cedase lui Enzio locul din capul mesei şi se aşezase în dreapta lui. Vizavi de el şedea Ana Maria, emoționată.

Nick râdea şi glumea cu copiii. N-avusese chef să vină aici. Ar fi vrut să-şi petreacă seara împreună cu Lara. Dar Enzio insistase şi nu i se putuse împotrivi. Se înțelesese cu Lara că se vor întâlni mai târziu. Ea nu se supărase, ci doar îi spusese cu un zâmbet ironic: „Fireşte, înțeleg, familia e mai presus de orice".

April ar fi făcut o săptămână întreagă scandal.

- Frank, exclamă Enzio. Ana Maria găteşte cele mai bune spaghetti din oraş. Ai avut noroc cu ea. Enzio tăcu câteva clipe. Totuşi, aş putea să-i dau câteva sfaturi privitoare la sos: mai multe condimente şi vin mai tare...

Ana Maria zâmbi nervoasă. Frank îşi aruncă privirile spre Bat, care intrase ca s-o ajute să mănânce pe fetița cea mică. Părul lung nu-i acoperea fața şi se vedea că e foarte palidă.

Oare când se va culca? se întrebă Frank, gândindu-se că nu va ajunge prea curând în camera ei. Obrazul îi tremură abia vizibil. După cină trebuiau să discute afaceri, ceea ce putea dura destul de mult.

Peste câtva timp Enzio o rugă pe Ana Maria să-şi ia copiii şi să-i lase singuri. Sorbea vinul cu înghițituri mici. În timp ce vorbea, îl privea fix pe Frank.

- Veştile zboară ca fulgerul când pierzi puterea, bombăni el.

- La ce te referi'? îl întrebă Frank, simțind că pândeşte un acces de mânie şi iritare.

- Dacă în zilele noastre cineva te înşfacă de gât, n-aştepta până te sugrumă, loveşte-şi ucide-l.

- Am încercat să aflu cine e în spatele atacurilor.

- Mă doare-n cot de asta! începu Enzio să țipe. N-are importanță cine! Loveşte-i pe toți deodată! Orice-ar fi, îşi primeşte porția! N-aştepta, băiete, că altfel s-a zis cu noi toți!

Lara rătăcea prin apartament, negăsindu-şi locul. Ura tavanul drapat cu mătase şi pereții tapetați în acelaşi stil,

ura măsuța rotundă, ticsită de un set de cuțite miniaturale.

Se plictisise şi de plantele exotice agățate de pereți, de oglinzile de epocă, de blănile de zebră şi de fotoliile tapițate cu piele. Cândva această cameră fusese aranjată de un arhitect specialist. Singurul loc unde Lara se simțea într-adevăr acasă era baia. Aici, înconjurată de cosmeticale, oglinzi, spray-uri şi perii, putea să se odihnească.

Va vinde apartamentul de îndată ce va lua sfârşit istoria cu Nick. N-avea nici un sens să trăiască printre lucrurile acelea, care fuseseră,achiziționate conform gustului altui om.

Dar când se va sfârşi istoria cu Nick? Oare n-o fidoar începutul?

Câteodată, Lara se simțea complet dezorientată. Dacă n-o să-i reuşească? Dacă April Crawford i-ar da cu tifla, aceasta ar fi într-adevăr o lovitură pentru el? Şi dacă ea îl va consola timp de-o săptămână şi-apoi îl va părăsi, la ce rezultat s-ar ajunge? Şi chiar dacă acest lucru îl va face să sufere, aceasta ar fi o lovitură dată lui Enzio?

Lara oftă. Voise să dea o mână de ajutor, i se păruse că Rio are o idee excelentă, dar acum... acum nu mai era deloc convinsă. Probabil că, totuşi, Ducky avea dreptate.

Lara se pregătea pentru întâlnirea cu Nick, care trebuia să aibă loc la „Le club": rochie neagră din jerseu, strânsă pe corp ca o piele de şarpe, spatele gol, un cordon cu diamante din Afganistan şi inele subțiri din argint pe mâneci, mai sus de coate.

Astăzi trebuie să se întâmple ceva. Voia să-l aducă acasă. Să se culce cu el şi să-l țină lângă ea până când va citi cronica de scandal, din ziarele de dimineață. Cu cât mai târziu îi va telefona lui April, cu atât mai bine.

Lara zâmbi. Margaret nu ar fi fost de acord cu acest plan. Sărmana Margaret i-ar fi fost ruşine de ea, i-ar fi fost ruşine de mijlocul ales pentru răzbunare - sexul.

Sună telefonul.

- Lara, Lara, tu eşti?

- Alfa, de unde ai aflat că sunt aici?

- În fiecare zi încerc să te găsesc, spuse el supărat. Dar degeaba. Cum crezi că ar trebui să mă simt?

- Îmi pare rău, dar a trebuit să stau câtva timp pe Coasta de Vest.

- Dar, Lara, ai fi putut să-mi dai un telefon, spuse el, oftând.

- Ți-am spus că-mi pare rău, zis ea, un pic cam prea apăsat.

- OK Acum, dacă tot te-am găsit, să uităm de asta. Prințul Alfa pricepuse că cearta nu îl apropie de ea. Vrei să vin la tine?

- Nu.

- Atunci ia tu avionul şi vino la mine. Mâine te-aştept la aeroportul din Roma, apoi mergem împreună la Stadt.

- Nu.

- Lara, draga mea, mă supăr!

- Mai lasă-mă câteva zile. Apoi vin la Stadt.

- Câte zile?

- Nu mă încurca cu termenele. Mai sună-mă mâine. Puse iute receptorul în furcă şi nu-l mai luă, când telefonul începu să sune din nou. Prințul Alfa e un egoist răsfățat şi poate că-i va face bine dacă cineva se poartă cu el exact aşa se poartă cu ceilalți în plus, n-are de gând să întârzie la întâlnirea cu Nick.

Angelo îi telefonă lui Rio de zece ori până o găsi acasă.

- Salut, spuse el. Am vrut să vorbesc cu tine despre ce s-a întâmplat data trecută...

- Nu-i nevoie să te scuzi, îl întrerupse Rio, râzând. Înțeleg totul foarte bine.

- Pot să te văd deseară?

- Ascultă, pot înțelege totul, dar avem reglaje total diferite.

- Ce s-a întâmplat a fost un accident, spuse repede Angelo. Nu vreau să iau multe asupra mea, dar...

Rio îl întrerupse imediat:

- Dragule, eşti un băieţel dulce, vioi şi eşti foarte bun pentru jocurile tinereşti care nu ţin decât două minute. Dar, dragul meu, avem constituţii absolut diferite.

Angelo simţi că e în joc reputaţia lui.

- Ascultă, pot să-ţi explic ce s-a întâmplat. A fost...

- Da, da, a fost. Rio puse receptorul în furcă.

Angelo trânti telefonul. Cum a îndrăznit bestia asta să-l ia peste picior într-un asemenea hal?! Voia s-o vadă, şi să-i demonstreze de ce e în stare în realitate. Nu putea permite să fie considerat un nimic sexual. Era un amant unicat, după cum îl încredinţaseră atâtea femei. Putea face dragoste ore în şir, întrucât avea capacitatea să se ţină sub control.

Ridică receptorul şi formă numărul prietenei sale căsătorite.

- Vino repede, şopti el în telefon.

- Nu pot, mi-s bolnavi copiii.

Deprimat, apăsă în furcă şi formă numărul celeilalte, care lucra la cazinou. Peste un ceas femeia veni şi el o trânti imediat în pat. Timp de două ori o duse mereu la orgasm, făcând-o să ţipe şi să geamă. Totuşi el nu reuşi să termine şi nu avu nici o satisfacţie. Furios, o dădu afară pe fetişcana buimăcită. Tremura, penisul îi rămăsese sculat, avea junghiuri în tot corpul. Îi mai telefonă o dată lui Rio.

- Eşti insistent, îi spuse ea, dar să ştii că băieţii încăpăţânaţi nu-mi plac. Nu-i pot suporta. Se uită la ceas, era şase. Bine, grăbeşte-te. Puse receptorul jos şi plecă de acasă.

Angelo aşteptă un ceas întreg la uşa ei. Suna mereu, dar nu-i răspundea nimeni. Fierbea de furie.

- Cine s-o fi crezând?

Se duse la barul din colţ şi bău două pahare. Apoi îi telefonă din nou, dar nimeni nu ridică receptorul. Mai bău două porţii de whisky, deşi nu putea suferi alcoolul. Când

ajunse la cazinou, se clătina binişor, era agresiv, aşa că Eddy Ferrantino îl duse acasă.

Însă Angelo nu se potoli. Îi telefonă altei prietene şi plecă cu ea la

„Tramp" Acolo o văzu pe Rio, înconjurată de aşa-zişii ei prieteni.

- Eşti o cățea! scrâşni el.

- Iar tu eşti un amant de nimic! pară ea.

- Hai la mine şi-o să-ți înghiți cuvintele.

- Mă interesează altceva, îi zâmbi batjocoritoare Rio.

- Chiar o să-ți bag acest „altceva", bombăni el. Era beat.

- Hai! cedă Rio.

Luară un taxi. De cum ajunseseră în camera lui, Rio îşi smulse rochia de pe ea. Şi în clipa aceea Angelo înțelese că a greşit amarnic. Beția îl făcuse moale şi somnoros.

- Deci? spuse Rio, privi spre el şi îşi sprijini mâinile pe coapse, desfăcându-şi picioarele. Dezbracă-te, iubițelule.

Era atât de beat şi obosit, încât trebui să-l dezbrace cu mâinile ei. Dormea de-a-mpicioarelea. Nici nu putea fi vorba de excitație. Se simțea făcut de ruşine şi schilod. Nu te puteai uita la Angelo fără să te pufnească râsul.

- Dă-mi de ştire când o să te faci băiat mare! îi spuse în batjocură Rio. Îşi trase rochia pe ea şi plecă.

Se făcuse destul de târziu când Nick izbutise să plece din casa fratelui său. Apăruseră o mulțime de probleme care trebuiau discutate, însă Nick era calm. Toate aceste chestiuni nu-l priveau în mod direct. În California totul mergea bine deocamdată şi-l durea în cot dacă pe Frank îl freacă cineva la New York. Avea şi Frank cap pe umeri.

Chiar aşa le spuse. Enzio se înfurie.

- Neisprăvitule! țipa el. Mâine vei păți şi tu la fel. Crezi că ai vreun înger special de pază?! Mare tâmpenie! Nu numai Enzio, ci şi Frank era supărat pe el pentru că venise fără gărzi de corp.

- Să nu îndrăzneşti să faci un pas în New York fără pază! țipa Enzio la el, şi Frank îl susținea. Maşina cu şofer, pe

care Nick o închiriase de la aeroportul din New York, i-o înlocuiră cu doi oameni de-ai lui Frank.

„Cum o să se simtă Lara cu doi oameni înarmați la uşa apartamentului?" se întrebă Nick. Era destul un grup de oameni pe care el, din fericire, nu-i cunoştea? Li-l prezentă, dar mai bine n-ar fi făcut-o. Cu cât mai puțini oameni ştiu cine e, cu atât mai bine. Îşi plimbă privirile prin sală şi nu văzu nici un cunoscut. Asta era bine. În orice caz, nu e singur aici cu Lara şi nu se poate decât presupune că sunt împreună. Venise chiar mai târziu decât ea. Nick se simți mai degajat. Ca întotdeauna, Lara arăta splendid. Îi venea s-o îmbrățişeze. Se săturase să se întâlnească cu ea numai prin discoteci sau la petreceri.

Ii atinse piciorul pe sub masă.

- Hai să mergem, îi şopti el.

- Dar de-abia ai venit, îi spuse Lara, zâmbindu-i ca întotdeauna. N-ar fi politicos.

- Ascultă, îi spuse el strângându-i şi mai tare piciorul pe sub masă, oamenii ăştia îmi sînt indiferenți.

- Chiar aşa? îl întrebă Lara jucăuşă. Doamne, ce mult te influențează schimbarea climatului! Hai să dansăm.

Nick n-avea nici un chef să danseze, nu voia decât să plece. Lara îl târî pe ring şi se lipi de el. El se simți cuprins de un fel de excitație în avanpremieră. La naiba cu April, e încă liber şi necăsătorit!

De câte ori Enzio venea la New York, l proprietarul restaurantului italienesc „Pinocchio" organiza o petrecere regească în cinstea lui. Acest restaurant era ținut de toată familia: tatăl, mama, cele două fiice şi fiul.

Ştiau gusturile şi tabieturile lui Enzio şi, când acesta era în restaurant, toate mesele erau ocupate de oameni cunoscuți şi plăcuți.

Aşa era şi de data aceasta. La una din mese stătea Costa Guennas, scund, mereu transpirat, cu dinții negri şi pielea noduroasă. Venise cu trei fete frumoase, la care clienții

trăgeau cu coada ochiului. Grupul lor sărea în ochi şi arăta cumva nefiresc.

Costa se simţea excelent. Muşcă vârful ţigării scurte şi groase de foi, şi-o aprinse şi slobozi vălătuci de fum aromat. Avea în faţă un pahar, cu whisky. Printr-un pai special de argint, trăgea din când în când din băutura lui preferată.

La masă toţi tăceau. Fetele, fiecare frumoasă în felul ei, arătau indiferente. Toate aveau părul pieptănat pe spate, toate avea sâni mari şi picioare lungi.

Când intră Enzio, Costa Guennas sări de la locul lui. Enzio îi făcu un semn de salut cu capul, trecu pe lângă el şi abia peste o oră îl invită la masa lui.

- Îmi place cea blondă. Cine-i?|

- Are nouăsprezece ani, îi răspunse Costa în grabă. E fată drăguţă, lucrează cu zel, nu-i la noi decât de două luni. A fost măritată cu un tip. După ce acesta a dispărut, şi-a dat seama că există şi alte posibilităţi ca să poată trăi. Am vrut s-o trimitem în Brazilia, unde apariţia ei ar fi făcut senzaţie. Dar, fireşte, atunci când am aflat că dumneavoastră căutaţi pe cineva, m-am gândit s-o reţin...

- E curată? întrebă Enzio.

- Dacă e curată? repetă, mirat, Costa întrebarea şi-şi aruncă privirea spre gorilele lui Enzio. Mă întreabă dacă-i curată. Păi eu, vreodată...

- Bine, ajunge! îi tăie vorba Enzio. Niciodată nu-l putuse suferi pe Costa Guennas. Dar Costa avea întotdeauna cele mai frumoase fete şi ştia exact care dintre ele ar putea să-i placă lui Enzio.

- Trimite-o la mine, mormăi el.

Fata se apropie, clătinându-se pe tocurile foarte înalte şi zvâcnindu-şi sânii. Îi zâmbi puţin forţat, iar Enzio, cu un gest, îi arătă scaunul de lângă el. O studie cu atenţie.

Faţa frumoasă, cu trăsături fine, pe care se reliefau buzele pline, rujate sidefiu. Umbre verzi sub ochi. Se poate

presupune că are pistrui pe care-i ascunde cu grijă. Silueta îi era ireproşabilă.

- Cum te cheamă? o întrebă Enzio prietenos.

- Miriam, îi şopti ea cu vocea lui Marilyn Monroe.

- OK, Miriam, spuse Enzio, şi ochii lui se fixară lacomi pe despicătura adâncă dintre sânii ei. Ce părere ai, dacă te-aş invita să te muți la mine în Miami?

În fiecare dimineață, deşteptătorul din camera Anei Maria suna la ora şase.

Apoi, cu mari eforturi, femeia aluneca prin întuneric spre bucătărie.

Îi plăcea să şadă acolo dimineața, să bea ceai fierbinte şi să vadă cum se face ziuă. Îi făcea plăcere să pregătească micul dejun cu mâna ei: să amestece în tigaie bucăți zemoase, groase de carne de porc, să prăjească pâine, să pună pe masă marmelada, de prune făcută de ea. La ora şapte, când veneau cu toții la micul dejun, Ana Maria avea totul pregătit.

Era o femeie sănătoasă, dar după patru naşteri picioarele i se îngreuiaseră şi se îngrăşase peste măsură. Curând trebuia să mai nască un copil. De obicei, în aceste perioade, Frank se ținea departe de ea. N-o atingea şi chiar evita s-o privească. Şi deşi nu-i reproşa niciodată nimic, pe Ana Maria acest comportament o necăjea. La urma urmei chiar el voise sa aibă mulți copii.

Ana Maria îşi puse halatul. Se simțea obosită şi spera că va naşte astăzi. Ziua de ieri fusese zăpăcitoare. Întotdeauna vizitele lui Enzio cereau mari eforturi. Pentru pregătirea mâncărurilor lui preferate era nevoie de o adevărată artă culinară, copiii erau neliniştiți, Frank era prost dispus şi nervos.

Se părea că nici nu se culcase bine în pat, că şi începuse încă o zi.

Se târî la bucătărie, aprinse lumina, şi nevenindu-şi să-şi creadă ochilor, se holbă la Frank. Roşu la față, pufuind,

acesta era peste Bat, care era întinsă pe masă. El era aproape îmbrăcat, însă ea era goală, absolut goală. Cămaşa ei de noapte, boțită, zăcea pe duşumea.

Ana Maria se apucă de crucifixul pe care-l purta la gât şi ochii i se deschiseră larg de durere.

- Blestem! şuieră Frank.

Ajunsese la orgasm şi jetul alb de spermă îi țâşni pe duşumea.

- Eşti o canalie! țipă el la Ana Maria. Canalie blestemată, mă spionezi! Fața îi era roşie de furie.

Ana Maria se trase cu spatele spre ieşire, dar era prea târziu. Ca turbat, Frank se repezi cu pumnii la ea. Sub lovitura, lui, Ana Maria se prăbuşi. El continuă s-o lovească.

Bat înțelegea cu greu ce se petrece. Nu voise acest lucru. Când schimbase acul soneriei de la deşteptătorul lui Ana Maria, nu voise decât s-o surprindă făcând dragoste cu Frank, însă nu-şi închipuise că acesta îşi va pierde total controlul. Bat se smulse din încremenire şi se repezi la Frank, încercând să-l îndepărteze de soție, ținându-l de mâini şi strigând la el, rugându-l să se dezmeticească.

În sfârşit, acesta îşi dădu seama ce a făcut şi se opri.

- Doamne! gemu el. Doamne!

Ana Maria zăcea nemişcată şi lui Bat i se păru că e moartă. Dar când se aplecă deasupra ei, îi auzi respirația slabă şi, fără să-l întrebe pe Frank, dădu telefon la „Salvare”.

Când sosiră sanitarii, Frank plângea şi încerca s-o legene în brațe pe Ana Maria.

- A căzut de pe scară! le spuse sanitarilor. Aceştia făcură un schimb de priviri semnificative: poveşti de acestea auzeau de multe ori.

Gemetele Anei Maria se prefăceau în țipete teribile de fiară.

- Duceți-o iute la spital! Repede! insistă Bat. Mi se pare că e gata să nască.

Prin ochii lui Leroy Jesus Balls nu trecu nici o scânteie când în faţa casei lui Frank Bassalino s-a oprit o ambulanţă. Încet şi metodic, îşi muta în gură guma de mestecat. Apoi şi-o scoase din gură, o prefăcu într-o bilă mică şi tare, pe care şi-o plimba printre degete. Ce simplu ar fi să-l ucidă acum pe Frank Bassalino! O împuşcătură bine ţintită între ochi şi gata - simplu ca un joc de copii. Ar dispărea înainte ca să-şi vină în fire aceşti neisprăviţi, probabil gărzile lui de corp.

Oricum, era mai uşor decât cu bătrânul. Enzio ştia cum să se protejeze. Peste tot era însoţit de patru oameni. Fireşte, apărarea era pe baza metodelor vechi şi existau destule posibilităţi ca să ajungă la el.

Leroy căscă; păcat că acum nu are ce face aici.

Însă ştia că de cum va apărea posibilitatea şi Ducky K. Williams va decide...

Aruncă bila cât colo. Acum avea altceva de făcut. Fireşte, va trebui să fie foarte dibaci ca să-l ucidă pe Bassalino, dar o să le arate el de ce e în stare. Fără grabă, Leroy se întoarse spre furgoneta închiriată. Era îmbrăcat în haine ieftine. Pe tricou se putea citi cu uşurinţă denumirea spălătoriei „Simon's Linesen”. Urcându-se în maşină, îşi puse o pălărie din piele şi o pereche de ochelari de soare cu lentile galbene.

Plecând, zâmbi răutăcios. Îşi putea închipui ce vor spune martorii: „Era un băiat negru, de vreo douăzeci de ani, înalt”. Şi apoi: „De unde să ştiu cum arată? Era negru şi gata”.

- Toţi semănăm unul cu altul, mormăia Leroy în sinea lui. Toţi suntem la fel de frumoşi.

Conducea foarte atent maşina. Chiar şi cel mai neînsemnat accident ar fi fost foarte neplăcut pentru el.

„Barbarellis”, un restaurant mare cu bar, era situat pe o stradă centrală. Leroy parcă maşina chiar în faţa lui, scoase din ea un coş mare cu rufe şi îl cără cu greu în

clădire. Fata de la casă aranja bonurile, iar un moş cu faţa zbârcită măturа podelele.

- Bună dimineaţa, „Simon's Linesen”, ce să mai iau? cântă Leroy.

Fata nu-i acordă nici o atenţie. Nu lucra aici decât de o săptămână.

- Habar n-am, spuse ea. Încă nu e nimeni aici! Pune-l pe masă.

- Bine.

Fluierând încet, Leroy se duse la masa din colţ. Bătrânul nici măcar nu-l privi.

- Vin şi mâine, spuse Leroy.

- Bine, îi răspunse fata cu indiferenţă. Continuând să fluiere, ieşi.

După ce trecu de trei intersecţii, auzi explozia, încercă o senzaţie bizară, aproape nebunească. Scoase cu atenţie încă o lamă de gumă din ambalaj şi conduse maşina cu şi mai multă atenţie.

Intrarea principală a clubului de noapte „Mannis” era încuiată. Leroy, scoase din maşină cutia cu rufe şi o porni spre uşa de serviciu. Aceasta era deschisă şi clădirea părea pustie.

Leroy trecu pe lângă o mulţime de vestiare murdare şi, traversând ringul de dans, puse cutia pe podea. Transpirase puţin, cutia era grea şi nu mai avea decât foarte puţin.

Pleca deja, când uşa de la toaleta pentru femei se deschise şi cineva îl întrebă:

- Hei, tinere, ce faci aici? Leroy zâmbi.

- „Simon's Linesen”, răspunse el.

Femeia venea legănându-se spre el. Era o îngrijitoare grasă, care probabil lucra de mult timp aici. De ea se ţinea o fetiţă mică şi obraznică.

Leroy era deranjat de faptul că şi îngrijitoarea şi fetiţa erau negrese.

- N-avem treabă cu „Simon's Linesen”, îi spuse bătrâna. Aşa că ia-ți cutia şi şterge-o de aici.

Leroy se uită repede la ceas. Mai avea foarte puțin timp. „Prostule! îi striga vocea interioară. Prostule, prostule! Fii deştept şi mută-ți fundul cât poți de repede”. Dar nu se mişcă, pentru că femeia şi fetița erau oameni de aceeaşi rasă cu el. Negrii nu trebuie să-i omoare pe negri.

- Da, doamnă, spuse el calm. Nu vreți să fiți atât de amabilă, încât să mergeți cu mine şi să-i explicați şoferului? Femeia îl privi neîncrezătoare, apoi se întoarse spre fetiță.

- Rămâi aici, Vera Maria, să nu pleci nicăieri, Ai auzit?

Leroy gândea înfrigurat. Să-i spună adevărul? Nu, bătrâna nu l-ar crede. Oricum, nu mai e timp de pierdut. Decis, înşfacă fetița şi se repezi spre ieşire. Copilul începu să țipe. Leroy se uită îndărăt. Speriată de moarte, fluturându-şi sălbatic mâinile, femeia fugea după el.

Începu să numere în gând secundele - 60, 59, 58. Nu mai avea timp să urce în maşină. Aceasta va sări în aer odată cu clădirea... 45, 44, 43.

În sfârşit, ieşiră din zona periculoasă.

- Taci! țipă Leroy la fetiță.

Bătrâna era suficient de departe. Rămăsese în urmă cu cel puțin o intersecție. Fugea în josul străzii strângând copilul la piept şi auzind țipetele femeii.

Niciodată Angelo nu mai încercase un asemenea sentiment. Acest sentiment pusese total stăpânire pe el şi în creier îi răsuna doar „Rio Jawa, Rio Jawa”. Nu se mai putea gândi la nimeni altcineva.

„Ce viață-i asta? se gândea el cu amărăciune. .Nu, acest sentiment obsedant, chinuitor nu putea fi.

- Prindeți-l, mi-a furat copilul, pe Vera Maria!

Pietonii se holbau la el, dar nimeni nu încerca să-l oprească. Nimănui nici nu-i trecea prin cap aşa ceva: ăsta-i oraşul New York!

În colț se opri. Din clipă în clipă trebuia să deturneze explozia. Îi dădu drumul fetiței.

- Stai aici! îi spuse el, văzând-o pe bătrâna care venea în fugă. Se năpusti în cea mai apropiată stație de metrou, blestemându-şi prostia.

Apoi explozia se auzi tare şi clar. Femeia şi copilul stăteau încremeniți, în timp ce trecătorii fugeau spre locul de unde se auzise bubuitura.

Leroy coborî în fugă scara metroului. În toaleta pentru bărbați îşi scoase cămaşa de lucrător al firmei „Simon's Linesen", pălăria şi ochelarii.

În dimineața aceasta a lucrat foarte bine. Le-a arătat câte ceva clanului Bassalino şi, fireşte, Ducky K. Williams va fi şi el mulțumit.

Rio nu era o frumusețe, nici prea tânără nu era. Nu era decât o ştoarfă indiană, pe care trebuia s-o uite!"

Tatăl îi telefonase de la New York: au peste tot probleme, au început să primească scrisori de amenințare, Angelo nu trebuie să iasă nicăieri neînsoțit.

- Ah, exagerezi, avu Angelo curajul să-i spună. Ceea ce-i spusese tatăl său suna ca un film vechi cu gangsteri.

- Citeşte ziarele, prunc fără minte! Se întâmplă atacuri după atacuri. Eşti fiul meu şi într-o bună zi cineva ar putea să-mi ceară pentru tine o sumă frumuşică. Am dat ordin la Stevesto să ți se pună la dispoziție un bodyguard.

Angelo oftă:

- Dar ascultă...

- Nu, tu trebuie să asculți. Mi s-a spus că te ții de beții. Abține-te, altfel te aduc înapoi. Asta vrei?

Angelo îşi înghiți grosolănia pe care era gata-gata să i-o trântească. Îi plăcea la Londra. Cu cât mai departe vor fi unul de celălalt, cu atât mai bine.

Drept gardă de corp tatăl lui îi numise un om, cărora toți îi spuneau Shifty Fly. Pe Angelo îl enerva faptul că acesta îl urmărea peste tot. Shifty Fly nu-şi făcea porecla de ruşine. Era un ins trecut prin ciur şi prin dârmon. Te treceau fiorii

când te privea cu ochii lui mici, apoşi şi tăioşi. Pe sub costumul lui în mod tradiţional nearătos, avea întotdeauna, trecută peste umăr, cureaua de care se ţinea tocul pistolului, sub care pielea îi era veşnic transpirată.

- E caraghios, i se plângea Angelo lui Eddy Ferrantino.

Eddy îl privea cu indiferenţă. Se mira că acest neisprăvit cu barbă era într-adevăr fiul lui Enzio Bassalino.

- Fii băiat cuminte şi fă cum zice taică-tu.

Pe naiba băiat cuminte! Angelo era sătul până-n gât de cumineţenie. Mai întâi aşa îl sfătuise Rio, acum şi Eddy. La o adică, cine s-or fi crezând?

Îşi petrecea timpul cu felurite femei şi în mod regulat le demonstra de ce e în stare. Îşi interzisese să-i mai telefoneze lui Rio. Era o canalie, o canalie, îndurase destul de la ea şi era sătul până-n gât.

Rezistă o săptămână întreagă, însă până la urmă îi dădu telefon.

- Salut, Rio, sunt Angelo.

- Care Angelo?

- Canalie! Sunt Angelo Bassalino.

- Trebuie să mă gândesc... mi se pare că nu cunosc nici un Angelo Bassalino...

El râse nervos.

- Las-o moartă. Cred că ţi-ar plăcea o mâncare bună.

- Da, mănânc bine şi cinez excelent în fiecare seară. Tu nu?

- Şi eu.

- Atunci de ce nu te grăbeşti? S-ar putea să pierzi cina. Şi spunându-i aceste cuvinte, închise telefonul.

Angelo îi trimise flori, gest pe care nu-l mai făcuse niciodată până atunci. După ce buchetul se ofili, Rio i-l trimise îndărăt. În biletul care însoţea florile îi scrise: „Ciudat, tot ce vine de la tine se scutură foarte repede".

Continua să-şi satisfacă toate prietenele, dar nu se putea descărca. Rămânea mereu excitat şi putea exersa fără

pauză o întreagă veşnicie. Acest lucru îl făcea să sufere. Când penisul se umfla, avea dureri în zona stomacului, care ţineau toată noaptea.

Peste toate acestea, îl mai avea pe cap şi pe Shifty Fly, tipul acela dezgustător, alunecos, care se ţinea scai de el.

Rio era mulţumită - de felul cum evoluează evenimentele. Întotdeauna fusese în stare să-i supună pe bărbaţi cu ajutorul sexului. Larry Bolding fusese una dintre puţinele excepţii. Era îngrijorat din pricina soţiei, a carierei politice, a reputaţiei. Şi la naiba, ea chiar ar putea să-i strice reputaţia. Când va veni momentul potrivit, atunci...

Iată, s-a împlinit o săptămână de când i-a trimis lui Angelo florile înapoi. E timpul. Ridică receptorul şi formă numărul lui Angelo. Acesta dormea buştean.

- Da? se auzi vocea lui somnoroasă.

- Hei, amice, îi spuse Rio, cred că a venit momentul când trebuie să-ţi arăt ce înseamnă un regulat adevărat. La celălalt capăt al firului se făcuse tăcere. Îţi acord ultima şansă, continuă Rio. Mişcă-te şi o să-ţi arăt nişte trucuri pe care n-o să le ui ti toată viaţa.

Rio puse receptorul în furcă şi se întinse din toate încheieturile, ca o pisică.

Angelo se sculă cu greu din pat. Era trecut de miezul nopţii. Se îmbrăcă şi ieşi din casă pe uşa de serviciu, ca să se descotorosească de Shifty Fly. Se duse la femeia care devenise sensul existenţei lui.

Lara umbla prin cameră şi trăgea nervoasă din ţigară. Era foarte de dimineaţă, prin sineala zorilor abia începuseră să apară contururile New York-ului. De ce a acceptat acest plan? Nick încă dormea. De ce trebuia s-o facă neapărat cu Nick?

Mâna îi tremura uşor, faţa îi era îmbujorată, părul încâlcit. Nu mai voia să continue acest joc. Nick nu trebuie să răspundă pentru ceea ce a făcut tatăl lui. Ducky K. Williams a avut dreptate, nu Rio cu tot planul ei. Oricât a iubit-o pe Margaret, aceasta e moartă şi nu mai poate fi

înviată prin nici un fel de mijloace, prin nici un plan, prin nici o răzbunare.

Dacă vinovat de moartea ei este Enzio Bassalino, Ducky trebuie să se răzbune chiar pe acesta.

S-au întors de la „Le club" abia pe la ora trei noaptea.

- Mergem la mine la hotel sau la tine? a întrebat-o Nick.

Erau amândoi puțin amețiți.

- La mine.

În maşină se îmbrățişaseră şi se sărutaseră, de parcă o făceau pentru prima oară în viață.

- Te vreau de înnebunesc, draga mea, îi spuse el şi, pentru a o convinge de cele spuse, îi lipi palma de prohabul pantalonilor. Toate acestea o distrau şi, într-o anumită măsură, se simțea vinovată. Dar sentimentul vinovăției trecu atunci când el smulsese de pe ea rochia care costase şase sute de dolari şi, nemaiputând să se abțină, o posedase jos, pe covor.

Apoi se mutaseră, în dormitor şi, înainte de a adormi, mai făcuseră de două ori dragoste.

Cum de s-a îndrăgostit de omul pe care ar fi trebuit să-l urască?

- N-ar fi bine să bem o cafea, prințesă?

Gol, Nick veni spre ea. Corpul îi era zvelt, bronzat. O îmbrățişa, o trase spre el, îi descheie încet halatul, dezgolindu-i trupul.

Gemând, ea îşi dădu capul pe spate, încântată de sărutările lui. Până acum nimeni nu o mai atrăsese atât de puternic. Întotdeauna existaseră nişte motive, în virtutea cărora ea se întindea în pat, motive convingătoare, bine fundamentate. Cu Nick totul era altfel. Adică, firește, exista şi aici un motiv, dar acum acesta nu mai avea importanță.

- Eşti minunată, bâiguia el, minunată, minunată! O strânse tare în brațe.

Curând trebuiau să apară ziarele de dimineață. Oare cum se va simți Nick văzându-le?

Bat rămase cu copiii-lui Bassalino. Nu era deloc încântată de fapta ei. Şi dacă se va întâmpla ceva cu copilul lui Ana Maria?

În cursul dimineții îi telefonă Frank. Vocea îi suna ciudat.

- Ia-ți lucrurile şi dispari, îi spuse el lui Bat. Imediat. Nu cumva să te găsesc acasă când mă întorc.

- Totul e în ordine? îl întrebă Bat. Ce e cu copilul? Vocea lui Frank răsună grosolan şi tare:

- Dispari din, casa mea şi nu-mi lăsa adresa. Dacă te mai întâlnesc vreodată, te omor. Trânti receptorul.

Bat tremura. Acum totul a trecut. Ce-a fost a fost. Este iarăşi liberă şi poate pleca.

Ridică receptorul, formă numărul informațiilor şi ceru telefonul spitalului. Ştia ce răspuns va primi, dar trebuia să se convingă,

- Sunt rudă cu doamna Bassalino, care a fost internată dimineață la dumneavoastră. Care-i situația?

- Regretăm, dar nu dăm informații la telefon.

Bat se repezi în camera ei şi îşi făcu bagajele. Copiii îi lăsă sub supravegherea servitoarei.

Părăsind casa, se simți uşurată, de parcă ar fi avut obrajii mângâiați de o briză răcoroasă.

Luă autobuzul şi se duse la spital. Se temea ca nu cumva să se întâlnească cu Frank, dar dorința de a afla era mai puternică.

Doamna Bassalino a murit azi dimineață la ora nouă, auzi ea de la infirmieră. Complicații din pricina poziției copilului şi a altor circumstanțe... Mai schimbară câteva fraze.

- Sunteți prietena ei? Cred că doctorul Rogers ar vrea să discute cu dumneavoastră.

- Dar ce e cu copilul?

- S-a făcut tot ce a fost posibil, dar din păcate...

Bat se răsuci pe călcâie şi o luă la fugă. Infirmiera voi s-o oprească.

- Staţi puţin, poate ne ajutaţi...

Bat nu se opri decât la Gara Centrală.

înainte de a urca în tren îi dădu telefon lui Kath.

- Ascultă, s-a întâmplat tot ce am vrut noi, îi

spuse ea cu amărăciune în glas. Dar cu ce-o ajută asta pe Margaret? N-o va aduce printre noi. Erau unul în braţele celuilalt. Mişcările le erau armonioase.

- Devii tot mai bun, râdea Rio. Poate că într-adevăr m-am înşelat.

Angelo simţea că i-a dispărut încordarea. Se controla complet. Se făcuse seară, şi jocul iubirii pe care-l începură de la amiază, încă mai continua.

- Cred că ne putem opri pentru câteva minute şi să îmbucăm ceva, îi propuse Rio. Am un amic care ne va aduce ceva foarte gustos.

Formă un număr de telefon. Angelo zăcea pe pat. Se simţea excelent. Făcuseră dragoste câteva ore la rând şi încă erau în formă bună.

- La revedere, spuse Rio la telefon. Şi nu uita să--l iei şi pe Peaches. Aici se profilează ceva interesant.

Rio se băgă înapoi în pat.

- Curând o să avem ce mânca, dar ce-ai zice de un aperitiv?

Angelo se gândi că ar trebui să telefoneze la cazinou, apoi îşi zice că-i mai bine să dea totul naibii, mai ales că iarăşi ar cădea sub supravegherea lui Shifty Fly. Un bodyguard care-ţi stă la uşă e un lux prea mare!

Din când în când, Rio folosea substanţe excitante. Pregăti o porţie şi i-o dădu să miroase. El trase parfumul adânc în piept.

- Văd că nu eşti rău deloc, dar, Doamne, tare mă mai gâdilă barba ta.

Enzio umbla furios prin cabinetul doctorului. ?^Frank şedea pe fotoliu, cu capul în mâini. Din gură, îi ieşeau blesteme după blesteme şi erau adresate lui Frank.

Intră doctorul Rogers, un tânăr obosit, cu ochelari, cu mâinile puternice şi nervoase.

Enzio îi puse mâna pe umăr.

- Doctore, ştiu că ați făcut tot ce ați putut. N-avem să vă reproşăm nimic.

Doctorul îi aruncă mâna.

Eu n-am ce să-mi reproşez, spuse el iritat. Se întoarse spre Frank şi îl fixă cu privirea:

- Din păcate, trebuie să vă spun că sărmana femeie a fost bătută crunt. Aceasta nu i-a lăsat copilului nici o şansă, a fost o...

- A căzut pe scări, îl întrerupse Frank. A căzut...

- Domnule Bassalino, leziunile interne dovedesc că nu a fost vorba despre o cădere pe scară. A fost bătută crunt, lucru care trebuie înregistrat în certificatul de deces. Privi cu dezgust pe Frank. Nu mă îndoiesc că trebuie întreprinsă o anchetă.

Enzio se apropie de doctor.

- Aveți familie? întrebă el.

- Da, îi răspunse scurt doctorul.

- Soție frumoasă şi copii drăgălaşi?

- Nu înțeleg ce legătură are...

- Legătura cea mai directă, îl întrerupse Enzio. Ca bărbat, ar trebui să fiți înțelegător, ştiind foarte bine că într-o familie se întâmplă certuri, scene de gelozie. Nu vedeți ce mult suferă fiul meu? Vreți să se chinuie şi mai mult?

- Domnule Bassalino, trebuie să-mi fac datoria.

- Fireşte, fireşte, nu vreau să vă împiedic. Consider că profesia de medic este minunată, dar rău plătită, ceea ce nu-i bine deloc, aş zice chiar că e o crimă. Sunt sigur că soția dumneavoastră nu are suficiente mijloace ca să fie şi mai frumoasă, Nu înțelegeți ce vreau să spun? Sunt un om

în vârstă, dar încă îmi mai plac chipurile frumoase. Mi-ar părea rău ca soția dumneavoastră să se ofilească. Enzio scoase din buzunar un teanc de bani, bine legat cu un fir elastic.

- Aveți aici o mie de dolari, care vă pot fi de folos. Doctorul Rogers ezită când Enzio îi întinse banii.

- Luați-i, îi spuse acesta pe un ton prietenesc. Şi aveți grijă de frumusețea soției dumneavoastră.

Când sosiră ziarele, Nick încă dormea. Lara le parcurse repede. Într-unul din ele, la rubrica de scandal, găsi nota aşteptată, scrisă de o ziaristă rea de gură, care o şi ilustrase corespunzător: «*îți pui întrebarea cum de-i reuşesc toate starului de cinema, April Crawford, care-i încă plină de viață, la cei patruzeci de ani ai ei? Din surse bine informate, am aflat că după patru căsătorii, este gata acum de încă un matrapazlâc matrimonial cu omul de afaceri Nick Bassalino, din Los Angeles, care are numai treizeci de ani. Totuşi cineva l-a prevenit pe viitorul mire asupra acestei intenții, pentru că ultima oară a fost văzut pregătindu-se să decoleze la New York în compania încântătoarei Lara Crighton, de douăzeci şi şase de ani.*

Conform ultimelor informații cei doi au fost văzuți dansând strâns îmbrățişați în eleganta discotecă „Le club" din New York».

Sub text era publicată o fotografie a Larei, făcută la Acapulco. Arăta excelent. Şi lângă aceasta fusese plasată, o fotografie a lui April, obosită, plecând de la premiera unui film.

Da, pentru April acesta era sfârşitul. Nu va uita niciodată. Dar ce câştiga

Lara din asta?

Fusese un joc necinstit. Nu putea bănui că lucrurile vor lua altă întorsătură şi că Nick va ajunge să-i placă.

Era altfel decât ceilalți bărbați pe care îi cunoscuse, era curajos şi sensibil, firesc, fără urmă de falsitate.

Lara se întoarse cu ziarul în cameră şi i-l aruncă:

- Nu cred că o să-ți placă, spuse ea cu vocea stinsă.

Rio pregăti un cocteil fantastic. Rom, zahăr ars, ouă, frişcă, benedictin - toate amestecate cu lichior şi bine bătute. Când se auzi soneria, îi spuse lui Angelo să rămână în pat şi se duse să deschidă.

În pantofii cu tocuri înalte, care-i plăceau atât de mult, goală, păşi spre uşă.

Sub efectul substanțelor excitante plăcute, a sexului îmbelşugat, al băuturilor, Angelo simțea o dulce oboseală în tot corpul. De-acum Rio nu va mai râde de el. În sfârşit, i-a arătat ce este în stare. Închise ochii. Avea senzația ciudată că pluteşte în aer. Dar nu era aceeaşi stare ca în urma consumului de alcool. Se părea că sufletul părăseşte trupul, alunecă prin colțurile camerei, ca să-î privească de acolo. Caraghios, chiar că-i, caraghios. Nu se putea abține să nu râdă, dar nu râdea cu buzele, ci parcă cu tot trupul. La licărirea acestui gând, îl scutură un nou acces de râs care, cu cât se lungea mai mult, cu atât mai bizar îl făcea să se simtă. Se părea că încăperea s-a umplut de oameni, de fețe prietenoase, surâzătoare, care se bucurau odată cu el.

Cei intrați îşi aruncară hainele de pe ei şi parcă zburau prin cameră. N-avea putere să se ridice, dar sufletul îi era bucuros. Într-adevăr, se bucura din tot sufletul.

- Hei dulceațo! Fața lui Rio se apropie foarte mult de ochii lui. Ți-i mai aminteşti pe Hernando şi Peachers? Amândoi vor să te viziteze.

„Vizite-e-e-ze", răsună ecoul prin cameră.

Angelo clătină din cap şi i se păru că Rio s-a desprins de propriul ei corp şi dansează prin cameră.

Hernando îi strânse tare penisul, i-l mângâie apoi şi-l băgă în gură. Angelo gemu de plăcere. Se păruse că penisul devenise mai mare decât tot trupul, care rămânea teribil de mic în comparație cu acesta.

Apoi intră în joc şi Peaches. Avea o faţă îngustă, tip slav, păr des, auriu. Se manifestă ca o fire foarte senzuală. Râsul lui Rio răsuna prin toată camera.

Ea îl întoarse cu faţa în jos şi Hernando se urcă pe el. Angelo înţelese că e un bărbat, dar îi era indiferent. Se simţea minunat. Se păru că a ajuns în al şaptelea cer şi descărcarea fu ca o explozie, pe care probabil că n-ar fi putut-o egala decât o bombă atomică. Penisul i se transformase într-un nor gigantic de fum, de forma unei ciuperci. Şi Angelo adormi imediat buştean. Nick discuta nervos la telefonul din dormitorul Larei cu servitoarea lui April Crawford.

- Încetează, Hattie, ştiu că e acasă. Mai spune-i o dată că trebuie să vorbesc neapărat cu ea. Am să-i spun ceva foarte important.

- Domnule Bassalino, spuse Hattie aproape în şoaptă, n-are nici un sens, s-a încuiat în camera ei şi nu vrea să discute cu nimeni.

- Ai spus că eu sunt?

- Chiar cu dumneavoastră nu vrea să discute.

- La naiba! Hattie, doar mă cunoşti. Încerc chiar astăzi să iau avionul şi să vin acolo. Câte sticle a supt înainte de a se încuia în cameră?

- Domnule Bassalino, sunt pur şi simplu şocată. Am doisprezece ani de când sunt în serviciul lui April, dar n-am crezut niciodată că poate bea atât.

- Ai grijă de ea, Hattie. Stai de vorbă cu ea, încearcă s-o convingi că tot ce scrie în ziar sunt prostii. Cred că astă-seară ajung la voi.

Lara trăsese cu urechea din camera alăturată şi, strălucitoare, îşi făcu apariţia în dormitor.

- Aşa deci! spuse ea, zâmbind forţat. A fost sau n-a fost?

- Ce să fie? întrebă Nick.

- Te-ntorci în braţele bietei măicuţe? Cred că o să-ţi ierte reaua purtare. Nick clătină trist din cap.

- Lara, Lara, mă uimeşti.

„Auzi, eu îl uimesc! se gândi Lara cu ciudă. Doamne, m-am purtat ca o proastă naivă, orbită

după o singură noapte de dragoste. Am chibzuit totul serios, am crezut că va rămâne aici, iar dumnealui, în acest timp, n-a avut altceva în cap decât să se întoarcă mai iute la April".

- Când pleci? îl întrebă ea cu răceală.

- Nu ştiu precis. Trebuie să-i dau mai întâi telefon tatei.

- O, înțeleg că nu poți pleca decât dacă-ți permite tăticul. Dar dacă tăticul îți dă voie să mai rămâi aici o noapte? în cazul ăsta, repetăm ce-a fost? La urma urmei, suntem împreună şi ar fi o prostie să nu profităm de situație.

- Ascultă, nu mai vorbi, te rog, ca o târfă. Nu-ți stă bine. Ştiai la ce te poți aştepta. Ştiai că voi rămâne cu April. O iubesc pe April Crawford şi mă voi căsători cu ea.

- Poți să-ți păstrezi jignirile, spuse Lara, simțind că e gata să izbucnească în plâns, îmbracă-te şi cară-te de aici!

Nick ridică din umeri.

- Dacă asta înseamnă ceva pentru tine, atunci află că ultima noapte n-o voi uita niciodată.

- Da, pentru mine a însemnat mult, dar acum nu mai înseamnă absolut nimic.

El încercă s-o ia de mână, însă ea îl îmbrânci. Te întorci la Los Angeles?

- Cu tine? îl întrebă Lara sarcastic.

- Ştii la ce mă refer.

- Nu.

- Când te mai pot vedea? Lara zâmbi.

- Doamne!- Chiar că m-am săturat de tine. Acum câteva clipe mi-ai spus că o iubeşti pe April şi că te căsătoreşti cu ea, pentru ca imediat să mă

întrebi când mă poți vedea. În cazul ăsta, n-o să mă mai vezi niciodată. El clătină din cap.

- Pe asta să nu contezi.

Golly şi Segal veniră la spital ca să-l ia pe Frank acasă.

- Să nu-l scăpați din ochi, le ordonă Enzio. Să fiți mereu lângă el.

Enzio pregătise totul pentru înmormântare şi se înțelesese cu rudele lui Ana Maria, care continuau să locuiască în Sicilia. Mama şi sora ei voiau să asiste la înmormântare şi peste o zi trebuiau să sosească cu avionul la New York. Enzio tot nu putea pricepe ce s-a întâmplat cu Frank. Să-şi bată soția bolnavă... Doamne, e dezgustător... Dar Slavă Domnului că»Enzio a fost aici şi a reuşit să aranjeze totul. Pata ruşinii nu va cădea pe reputația familiei Bassalino. Niciodată, în nici un fel de circumstanțe, nu s-ar fi aşteptat la aşa ceva din partea fiului lui cel mai mare. Fiul lui cel mai mare, pe care îl considera cel mai destoinic dintre frați.

Fireşte, fapta nu va rămâne nepedepsită. Dumnezeu îl va pedepsi pentru acest păcat atât de mare. Uneori Enzio credea în atotputernicia lui Dumnezeu.

Da, ce dimineață îngrozitoare! Pe deasupra, mai fusese înştiințat şi de exploziile de la „Mannis" şi „Barbarellisa".

Aici e mâna lepădăturilor de negrotei. Vor da ei seamă pentru asta, împotriva lor trebuie folosită numai forța. Dar cum s-o foloseşti, când e vorba de o mână de nebuni, care ziua în amiaza mare aruncă restaurantele în aer? Enzio înțelegea că lovitura de răspuns este necesară, altfel se risca reputația întreprinderii. Cine va mai plăti pentru securitatea care nu îi este garantată?

Toată dimineața încercase să-i dea telefon lui Angelo la Londra. Pe unde o fi umblând băiețandrul ăsta tâmpit? Amărăciunile se țin lanț. Tare bine ar fi ca, la vârsta lui, să nu mai aibă griji. Angelo nu mai apăruse mici la cazino, evadase şi de sub supravegherea bodyguard-ului.

Enzio izbucni în blesteme, când, făcând încă o tentativă să ia legătura cu Angelo, i se transmise că la acest număr nu răspunde nimeni. Ştia ce trebuia făcut după ce va da de Angelo. Îl va obliga să vină la înmormântarea bietei Ana

Maria şi nu-l va mai lăsa să plece. Îl va lipsi de nopţile vesele ale Londrei.

Poate că-i va da iarăşi ceva de lucru pe lângă Frank, însă, în orice caz, trebuie să fie sub ochii familiei, ca să poată fi supravegheat.

În sfârşit, Nick sosi la hotel.

- Unde-ai fost atâta timp? îl luă Enzio la rost. Trebuia să vii la spital.

- Abia acum am aflat. Ce s-a întâmplat? Enzio strânse din umeri cu părere de rău.

- Un accident. A căzut pe scări.

- A căzut pe scări? Cum aşa? Frank unde era? Doamne, sună neverosimil!

Enzio dădu afirmativ din cap.

- Ştiu, ştiu, dar era însărcinată, picioarele îi slăbiseră. Un accident tragic.

- Era aşa de blândă...

- Dar tu, lua-te-ar naiba, se repezi iarăşi Enzio la el, pe unde-ai umblat toată noaptea? Am avut nevoie de tine, dar nu te-am putut găsi. Enzio clătină din cap. Chiar nu înţelegi, Nick? Trecem printr-o perioadă foarte periculoasă.

- De cum m-am trezit, am încercat să-ţi telefonez la hotel, încercă Nick să se dezvinovăţească. Apoi am venit iute încoace.

- Ba iute ai umblat ieri încoace şi încolo, i-o reteză scurt Enzio. Slavă Domnului că măcar te-ai descotorosit de gloaba aia de la Hollywood. Bine, n-avem timp de fleacuri. Te duci la Frank şi rămâi cu el.

- Mai bine m-aş întoarce pe Coasta de Vest, fără mine...

- Ajunge! Tacă-ţi gura! ţipă Enzio la el. Nu-mi mai înţeleg copiii. Fratele tău şi-a pierdut soţia, pe cumnata ta, iar tu spui că vrei să te întorci acasă, Nu, te duci la fratele tău şi rămâi acolo ca să-l consolezi. Rămâi la New York până după înmormântare.

- Când are loc înmormântarea?

- Nu mă bate la cap cu întrebările! zbieră Enzio. Ieşi! Inima îi bătea nebuneşte. Fireşte, datorită tensiunii şi a necazului.

Primind ştirea despre explozii, Ducky K. Williams era mulţumit. Felicită pe Leroy apoi o căută pe Kath.

- Vreau să predau apartamentul, spuse el. Apartamentul era al lui Margaret. După moartea ei, Ducky se gândise să-l păstreze, iar formalităţile le aranjase Kath. Însă acum voia să uite trecutul, Era gata de mult să se mute, însă mai întâi trebuia să se răzbune pe ucigaşii lui Margaret.

Kath îi povesti despre Ana Maria Bassalino şi despre întoarcerea lui Bat la comunitate.

El ridică din umeri.

- V-am spus de la început că Bat nu trebuia să se bage în chestia asta. Kath era de acord cu el.

- Îndepărtează-le şi pe celelalte, făcu Ducky presiuni asupra ei. Acum mă apuc de treabă şi fac totul în felul meu. Nu vreau să mă încurcaţi.

Ducky îi telefonă managerului său.

- Bătrâne, organizează reprezentaţia. Peste o săptămână avem altă treabă.

Apoi îl sună pe Leroy.

- Acum fă totul foarte repede. Mai întâi Frank, la înmormântare, apoi casa lui. Nu mai vreau să stăm degeaba. Planul tău - cum ne-am înţeles. Banii te aşteaptă.

Angelo încercă să-şi ridice pleoapele; în cele din urmă, cu mari eforturi, izbuti. Întins încă în patul lui Rio, îşi frecă ochii buimaci, inflamaţi. Storurile erau trase şi nu-şi putea da seama dacă e zi sau noapte. Tot trupul îl durea, şi avea o senzaţie cu totul nouă.

- Doamne! Cu mari eforturi, se ridică în capul oaselor. Ce naiba o fi fost cu mine aseară?

Îşi amintea clar drumul până la Rio acasă. Îşi amintea cum femeia la întâmpinat, cu ce au început: substanţe excitante, băuturi... În rest nu mai ţinea minte nimic. Cât or fi ţinut toate acestea? Nu-şi amintea absolut nimic.

Fireşte, de vină erau băuturile, vâscoase ca o cremă, fantastice. Rio îşi înmuia degetul în ele şi îi dădea să lingă.

- Dar unde-i Rio?

Nesimţindu-şi trupul, se sforţă totuşi să se ridice în picioare. Memoria îi reveni pe neaşteptate. Se duse la baie şi pe oglindă erau lipite nişte fotografii pe care erau imortalizate toate evenimentele din cursul nopţii. Şi ca să nu se îndoiască de veridicitatea scenelor, Rio scrise pe oglindă cu ruj de buze: „Ţine-o tot aşa! Bănuiam de mult că eşti pederast!"

Începu să studieze cu atenţie fotografiile, care-l reprezentau împreună cu un brunet şi cu o blondă splendidă, dar care nu putea fi fată, pentru că nu avea sâni, în schimb avea penis.

Pe Angel o îl dezgustaseră întotdeauna întâlnirile cu asemenea tipi. Se răzvrătea totul în el, când se simţea atins de un bărbat, chiar dacă nu era vorba decât de o simplă bătaie prietenească pe umăr. Evita cu teamă orice contact cu homosexualii.

Numai asta îi mai lipsea. În fotografii râdea şi se vedea că trece printr-o senzaţie imensă de plăcere.

- Doamne, ce s-ar întâmpla dacă ar vedea tata fotografiile astea? Febril, le smulse de pe oglindă, le făcu bucăţi şi le aruncă în WC.

Acum, descotorosindu-se de aceste probe, oftă uşurat şi se simţi mai bine.

Şi adică de ce s-o fi speriat atât de tare? Nu era pederast şi acest lucru putea să-l confirme aproape o jumătate din populaţia feminină a Londrei, Vinovată de toate era numai Rio. Şi unde-o fi, blestemata?!

Căută prin tot apartamentul şi se convinse că era singur. Cu siguranţă, Rio pusese totul la cale. Dar va regreta amarnic. O să născocească el o răzbunare. De data asta, rolurile se vor inversa.

Nick plecase. Lara era nervoasă. Totul începuse exact cum plănuise şi dintr-o dată lucrurile luaseră cu totul altă turnură.

Dar dacă, totuşi April îl va primi înapoi? E puţin probabil, dar dacă? Şi asta tocmai acum când, în sfârşit, a întâlnit şi ea un om care i-a trezit nişte sentimente ce nu depind nici de banii, nici de poziţia lui socială.

Era extraordinar că pentru prima dată în ultimii ani fusese satisfăcută sexual. Era extraordinar că se îndrăgostise pentru prima dată cu adevărat. Nu mai încăpea nici o îndoială. Lara se decise: orice se va întâmpla, ea va fi pregătită. Dar nici nu mai voi să continue jocul, nici să se mai întâlnească cu

Nick. Îi va telefona lui Kath şi-i va spune, apoi îl va suna pe prinţul Alfa, la Roma sau unde-o mai fi. Să vină s-o ia de aici.

Nick se duse la Frank. Copiii ba se potoleau, ba începeau să plângă şi să strige după mama lor.

- Unde-i guvernanta? întrebă Nick.

- Nu mai e aici, mormăi Frank.

Descurajat, cu ochii roşii, bea whisky simplu şi abia se ţinea pe scaun.

- Frank, îmi pare nespus de rău, începu Nick. Frank nu-i fusese niciodată apropiat cu adevărat. Când erau mici, Frank îl bătea adeseori până îl învineţea. Era mai mare şi mai puternic şi întotdeauna făcea totul mai bine decât el.

Nick intră în camera în care Golly şi Segal se uitau la televizor. Casa aceasta îl deprima. Era veche şi părăginită, ca şi acum douăzeci, treizeci de ani.

Nick îşi aminti cu regret casa lui din Los Angeles, mare, confortabilă, modernă.

Şi casa lui April era frumoasă, spaţioasă, cu un

mic lac în grădină şi cu piscină acoperită. New York-ul îl dezgusta cu străzile lui murdare şi cu oamenii lui nebuni. Toţi sunt palizi şi abătuţi.

Urcă la etaj şi încercă să-i telefoneze, însă receptorul îl ridică Hattie. Îi spuse că trebuie să-şi amâne întoarcerea şi~i povesti cele întâmplate.

- E foarte important să-i explici totul, încercă el s~o convingă pe fată.

„Doamne, April îşi închipuie că întârzii aici din pricina Larei."

Şi-o aminti pe Lara şi fu nevoit să recunoască în sinea lui că e deosebit de drăguță. A fost pur şi simplu încântătoare. Însă la Los Angeles sunt destule fete frumoase, în timp ce April Crawford era un star original, veritabil. Nick era sigur că ea îl va ierta, i-ar explica paşnic că toate acestea nu-s decât bârfe, că doar din simplă întâmplare a zburat la New York cu acelaşi avion. Doar April ştie mai bine decât oricine la ce te poți aştepta din partea presei de scandal. Cine-ar putea da crezare unei asemenea prostii?

Da, Nick era sigur că totul va fi în ordine.

Oare ce face Lara acum? Oare va arunca receptorul dacă îi va telefona? Nu face mai bine să încerce s-o uite.

O divinizase şi obținuse ceea ce dorise. Să terminăm cu această istorie. Doamne, ce plictiseală şi cu statul ăsta în casa lui Frank?

- Segal, zise Nick, nu facem o partidă? Oare o fi existând nişte cărți de joc in mausoleul ăsta?

Mary Anne August se trezi la Los Angeles. Nu-şi putea aminti cum ajunsese aici. După ce Alio Marcusi o linsese pe toate părțile, apăruse pe neaşteptate o femeie cu numele de Claire. Îşi aminteşte că se speriase şi spusese că

Enzio se va supăra dacă va afla... Claire începuse să râdă...!

- Nu-ți fă probleme, scumpete! Enzio ştie tot, vrea să faci cu mine o scurtă călătorie.

După aceea Claire îi înfipsese un ac în braț. l-l,înfipsese cu îndemânare de profesionistă. Apoi se îmbrăcaseră şi ieşiră din hotel. Urmaseră apoi

autostrada... avionul... iarăşi nişte maşini şi, în sfârşit, clădirea aceasta, camera şi somnul adânc. Acum abia se trezise.

Era într-un dormitor modest cu tapet măsliniu, Ferestrele erau acoperite cu obloane. Şi uşa şi obloanele erau încuiate. Mary Anne se privi în oglindă. Părul i se deranjase şi şuviţele îi atârnau pe spate, machiajul i se întinsese pe obraji.

Felul cum arăta o îngrozi. Îşi căută poşeta şi o găsi pe parchet. Îşi scoase trusa, se machie şi îşi aranjă coafura.

„La naiba, unde sunt şi ce înseamnă asta?", se întreba fata cu îngrijorare. În decursul celor şase luni petrecute cu Enzio, Mary Anne câştigase câte ceva: bijuterii, îmbrăcăminte, o blană de nurcă şi mantoul de şinşilă, cu care se mândrea cel mai mult. Aceste lucruri îi dădeau posibilitatea să reziste în cazul în care Enzio i-ar fi făcut vânt. Ar fi putut să-şi asigure cu ele viitorul, n-ar mai fi trebuit să danseze, ca mai înainte, goală pe scenă, ca să aibă cu ce trăi.

Femeia care îşi spunea Claire intră în cameră, Avea aproape patruzeci de ani, era zveltă şi părea cam masculinizată.

- Nu înţeleg nimic, rosti Mary Anne. Unde-i Enzio? El a vrut să fiu aici? Claire surâse.

- S-a gândit că schimbările şi California îţi vor face bine. Ştie că am mulţi prieteni aici şi consideră că nu ţi-ar strica să faci cunoştinţă cu câţiva dintre ei.

- De ce nu nu-a spus chiar el lucrul acesta? Claire îşi puse mâna pe umărul lui Mary Anne.

- Enzio mi-a spus că una dintre calităţile tale e că nu pui multe întrebări. Eşti foarte frumoasă, dar trebuie să-ţi schimbi coafura.

- Dar lui Enzio îi plăcea coafura mea.

- Enzio n-o să mai apară pe aici.

- Dar ce s-a întâmplat cu lucrurile mele, cu bijuteriile, blănurile, rochiile? Nu te îngrijora. Enzio ți le va trimite. Fii bună, nu-mi da bătaie de cap şi atunci totul va fi grozav.

Cu toată prostia ei, Mary Arme începu să-şi dea seama că i s-a jucat o farsă urâtă.

Shifty Fly îl duse pe Angelo la bordul avionului „Jumbo Jet" care decola spre New York.

- Să nu-ți închipui că am avut o muncă uşoară, bombăni el.

- Ascultă, bătrâne, îi răspunse Angelo, nu te enerva: e munca ta şi n-o faci suficient de bine.

Shifty Fly îl privi cu ciudă.

Primise o săpuneală straşnică de la Eddy Ferrantino din cauză că Angelo o ştersese de sub supravegherea lui.

- N-are rost să-ți pierzi timpul din cauza mea, mormăi Angelo. De data asta n-am de gând să fug.

Se lăsă pe spătarul fotoliului şi închise ochii. Când îi deschise din nou, bodyguard-ul nu mai era lângă el.

Toată ziua avusese numai neplăceri. Era luat la rost din toate părțile. Enzio din New York, Eddy Ferrantino la Londra. La urma urmei, ce rău a făcut?

Are douăzeci şi unu de ani, s-a culcat cu o femeie şi n-a spus unde poate fi găsit! Ca să vezi ce crimă!

- Să vă aduc ceva de băut? îl întrebă stewardesa. Era frumoasă; dacă totul ar fi fost ca mai înainte, Angelo s-ar fi gândit de îndată cum şi unde ar putea face dragoste cu ea. Acum însă avea alte griji.

- Numai cola, spuse el. Ambele fotolii de lângă el erau libere, aşa că se putea instala mai comod şi să aţipească.

Discuția telefonică cu tatăl lui fusese neplăcută. Va fi nemulțumit şi de felul cum arată. Nu apucase să se tundă şi semăna cu un cântăreț de muzică rock.

Voise să-i spună lui Enzio' că nutreşte sentimente călduroase pentru el, dar în acelaşi timp înțelesese că nu poate s-o facă, deşi nu ştia de ce.

Uriaşul „Jumbo Jet” rulă încet pe pista de decolare şi gândurile lui Angelo se întorseseră la Rio. Era talpa-iadului, tipul de femeie care nu-i plăcea lui Enzio, dar pe care Angelo îl adora. Era independentă şi făcea tot ce voia, deşi avea clare disponibilități Sadice. Îl enerva faptul că amestecase în băuturi cine ştie ce buruiană, iar el nu ştiuse despre ce-i vorba.

Oare i-o fi telefonat?

Plecarea lui neaşteptată la New York o va surprinde. Oare va crede că a fugit de ea? Dar, la drept vorbind, de ce ar fugi? N-avea nici un motiv s-o facă.

Mare lucru că l-a întrebuințat un tip! Un fleac! Majoritatea bărbaților au trecut prin asta măcar o dată în viață. Dar când se gândea, îl treceau fiorii şi simțea o senzație stranie în stomac. O excitație necontrolată îi sfredelea trupul şi ştia, deşi n-ar fi recunoscut-o, că-i va face plăcere să mai încerce încă o dată acest lucru.

Lara veni la aeroport ca să-î aştepte pe prințul Alfa Masserini.

Îi telefonase la Stadt, unde era la un concurs de badminton, şi îl rugase să vină ca s-o ajute.

Ca să-şi omoare timpul, se gândise să-l aştepte la aeroport. Pe drum visase că se va întoarce în lumea pe care o cunoştea atât de bine. În ultimul timp gândea prea mult, ceea ce îi marca înfățişarea; îi apăruseră riduri pe față, somnul îi devenise zbuciumat, se simțea vinovată pentru că, de exemplu, cheltuia mii de dolari pe îmbrăcăminte, în timp ce alți oameni sufereau de foame. Prințul Alfa trebuia s-o ajute să se întoarcă la modul ei liniştit de viață, el era omul cel mai potrivit pentru această tentativă.

La aeroport se ciocni nas în nas cu Nick. Un timp se priviră buimaci, dar Lara se sforță să zâmbească şi îi întinse mâna.

- Te întorci la Los Angeles? îl întrebă ea politicoasă.

- Nu, clătină Nick din cap. Fratele meu se întoarce de la Londra, am venit să-l întâmpin. Dar tu?

- Îmi soseşte cineva din Europa. Am venit s-o aştept.

Lara nu înţelese de ce îi spusese „s-o aştept”, de ce nu-i spusese de-a dreptul. Îl aştept pe logodnicul meu Alfa Masserini, prinţ din Roma, care nu-i un tip de duzină, o corcitură dintre un yankeu şi o italiancă”.

De-abia ieri îşi petrecuseră douăzeci şi patru de ore în pat, iar acum stăteau unul în faţa altuia ca doi străini. Nick se uita nervos la ceas, iar Lara privea în jos, sperând să vadă vreun cunoscut.

- Mă duc la biroul de informaţii să întreb dacă nu întârzie avionul, spuse Nick. Tu ce cursă aştepţi? Spune-mi numărul. Întreb şi de avionul tău.

Lara îi întinse peticul de hârtie cu numărul cursei.

- Aşteaptă-mă aici, îi spuse el scurt. Imediat ce el se îndepărtă, Lara simţi dorinţa imperioasă să fugă de aici. Nu, ar fi prea copilăreşte. Îşi desfăcu nasturele de sus de la rochia ei subţire şi începu să-l aştepte cu nerăbdare. Nick se întoarse repede. În timp ce traversa sala de aşteptare, multe femei îl priveau pe furiş. Era dintre acei bărbaţi care le făceau pe femei să-şi întoarcă spre el capul şi să încerce să-şi amintească dacă nu cumva e un artist celebru sau un cântăreţ. Lara se simţi ofensată din această pricină.

- Aşteptăm acelaşi avion. Întârzie două ore. Nu vrei să mergem la un motel,să facem dragoste nebună? o întrebă el cu un zâmbet uşor.

Lara îi răspunse, zâmbind cu răceală.

- Nu, mulţumesc.

- Păcat, spuse Nick. Reuşise să se stăpânească. Acum eşti foarte frumoasă.

- Ce-i cu April?

- Mulţumesc, bine, minţi Nick. E în regulă. A înţeles că nu-s decât nişte bârfe.

- Bine, dar nu-s deloc bârfe. Nick zâmbi forţat.

- Da, fireşte, însă asta o ştim numai noi. Şi va rămâne între noi sau... Lara savură acest moment.

- Chiar aşa?

Nick o apucă strâns de mână.

- Hai să bem ceva, nu putem sta aici două ore.

Nu voia să o scoată pentru totdeauna din viața lui. Dar ceva o făcu să rămână.

O conduse la bar. Se aşezară la o masă dintr-un separeu şi comandară şampanie cu suc de portocale.

Chelnerița o privea ca pe o prostituată.

- Cred că mai rămân aici vreo două zile, spuse Nick. Am putea, dacă rămâi şi tu...

- Ce să putem? i-o reteză înciudată Lara. Să mai organizăm vreo două reprezentații amoroase? Să ne mai distrăm un pic, dar în aşa fel, încât să nu afle April?

- Dar ieri nu aveai nimic împotrivă.

- Ieri încă nu ştiam că vor începe să-ți tremure genunchii de îndată ce numele noastre vor apărea într-un ziar.

- Dar ştii totul despre mine şi April. N-am făcut niciodată un secret din asta şi asta nu schimbă nimic. Sunt tot nebun după tine. Ştii asta. Doar şi tu simți acelaşi lucru. Nu-i aşa? Luă mâna Larei şi o strânse tare. Suntem acordați pe aceeaşi gamă. De aceea nu trebuie să luptăm cu sentimentele noastre.

Ar fi fost simplu să fie de acord cu el, să cedeze. Să mai rămână aici două zile şi să se lase în voia acestei iubiri incredibile.

- Îți întâlneşti amica, eu îmi întâlnesc fratele şi, după ce ne eliberăm amândoi, vin la tine. Nu trebuie să se amestece nimeni în sentimentele noastre! Ai o cheie de rezervă de la apartament?

Ce răzbunare dulce!

- Ia-o. E într-adevăr o idee excelentă.

Ar fi nedrept să arunce toată vina asupra lui Bat, se gândea Frank. Fata nu-i vinovată că Ana Mari a i-a surprins împreună. E o fată bună, într-adevăr drăguță şi grijulie.

Îi părea rău că, la telefon, îi spusese să dispară. Ce tâmpenie din partea lui! Acum nu numai el, ci şi copiii au

nevoie de ea. Nu sunt multe fete ca Bat. Majoritatea sunt stricate, lacome de bani, încearcă să smulgă tot ce este posibil.

Voia s-o cheme înapoi. Dar cum s-o găsească? Nu putea să-şi amintească nici măcar biroul de intermedieri care i-o trimisese şi, deşi apelase la toate birourile nicăieri nu se ştia nimic despre ea.

Când venise şi-i prezentase scrisorile de recomandare, el nici măcar nu i le citise, pentru că îi plăcuse şi se vedea de îndată că e o fată cinstită.

Acum însă descoperise nu numai că nu ştie unde este, ci şi că nu ştie nimic despre ea, în afară de faptul că o cheamă Bat.

Le porunci oamenilor săi să-i dea de urmă. Poate că va încerca iarăşi să se angajeze şi va apela la una din agenţii. Astăzi însă, datorită propriei sale prostii, nu mai avea altceva de făcut decât să stea şi să aştepte, din care pricină capul i se împuia de felurite gânduri rele, de care nu putea scăpa decât golind o sticlă întreagă de whisky. Fireşte, în această stare nu putea lucra.

Enzio le porunci lui Segal şi Golly să nu-l scape din ochi şi să nu-l lase să iasă din casă. Ana Maria murise prea recent, aşa că nu erau speranţe că Frank se va întoarce repede la treburile lui. Acestea le coordona însuşi Enzio.

Se întâlni cu vechiul său amic Stefano Crown. Şi acesta începuse să aibă multe probleme.

- Ce ai de gând să faci? Stefano Crown strânse din umeri. Era cu cincisprezece ani mai tânăr decât Enzio şi încă se mai ocupa personal de afaceri.

- O să tratez cu ei, poate că o să le dau ceva sau o să-i iau ca parteneri. Enzio scuipă cu dispreţ. De cum le dai ceva, îţi vor cere şi mai mult, apoi vor dori să pună mâna pe tot.

- Fac afaceri legale, spuse Stefano. Săptămâna trecută mi-au aruncat în aer două super-market-uri. Nu pot permite ca oamenii care lucrează pentru mine să se scoale

dimineața îngroziți şi să le fie frică să meargă la lucru. Veştile se răspândesc repede, curând mă pot aştepta să mă părăsească toți.

Ce m-aş face, dacă n-ar mai avea cine lucra în garajele, super-market-urile şi saloanele mele?

Enzio scuipă din nou. Pe Stefano nu-l interesau decât afacerile lui. Se schimbase foarte mult în ultimii ani.

- Dacă iei legătura cu ei, să nu aştepți ajutor de la mine, îi spuse Enzio. Am alte planuri.

Stefano clătină din cap.

- Nu mai vreau să am neplăceri. Impozitele le plătesc. Acum am devenit om de afaceri. Dar Frank, ce gânduri are?

- Ah, Frank! oftă Enzio. Frank are acum alte griji pe cap. N-ai auzit de istoria cu Ana Maria?

Stefano dădu afirmativ din cap.

- O tragedie teribilă.

- Înmormântarea are loc mâine. Prezența ta ar fi un semn de prietenie.

- Fireşte, fireşte. Nu te-ai supărat pe mine, Enzio?

În aceeaşi seară Stefano Crown fu împuşcat în[cap, când se întorcea acasă în Riverside.

- E îngrozitor. În oraşul ăsta nu mai poți ieşi din casă, spuse compătimitor

Enzio, auzind vestea.

Pe chipul lui Alio Marcusi, care în clipa aceea era lângă el, flutură un zâmbet abia vizibil.

- Angelo, arăți foarte bine!

Nick şi Angelo se îmbrățişară. Erau într-adevăr bucuroşi de întâlnire. Îngrijorat, Angelo îşi trecu mâna prin barbă.

- Cred că bătrânul o să se enerveze când o să mi-o vadă.

- Da, eşti cam ciufulit. Dar un frizer bun ți-o dă jos imediat.

- Lasă, îmi place aşa.

- Cum vrei, spuse Nick. N-am de gând să mă sărut cu tine. Angelo îl privi cu atenție. Oare fraza aceasta însemna ceva mai mult?

- Cum a fost zborul? îl întrebă Nick. Stewardesele au fost frumoase? Am aflat că la Londra nu ți-ai pierdut timpul degeaba. Încă din adolescență ai fost senzual. Îți mai aminteşti cum te-ai legat de actrița aceea, iar prietenul ei te-a învinețit în bătaie?

- Da.

- Necazul e că aproape întotdeauna erai descoperit. Ba soțul te lua la bătaie, ba vreun prieten al femeii.

Angelo încuviință din cap.

- Bine, să mergem. Enzio te aşteaptă. Apropo, să nu te îngrijoreze escorta noastră înarmată. Enzio e obsedat de ideea că amândoi suntem nişte ținte excelente.

Angelo întoarse capul şi remarcă la câțiva paşi de ei doi bărbați. Aceştia îi însoțiră pe Nick şi pe Angelo până la maşină, şi ocupară locurile din față.

Nick nu le acorda nici o atenție, însă Angelo se simțea stingherit.

Compania lui Shifty Fly i s-ar fi părut acum mult mai plăcută decât a acestor tipi, care păreau gata să deschidă focul dintr-o clipă în alta.

- Ce se întâmplă aici, la naiba? întrebă Angelo de când urcară în maşină. De ce am fost chemat aici cu atâta grabă?

Nick privi pe fereastră.

- N-ai auzit de Ana Maria?

- Nu, dar ce-i cu ea? A născut?

- E moartă, dragule. A căzut pe scară în propria ei casă.

- A căzut pe scară? Cum s-a întâmplat aşa ceva? Era bolnavă? Nick strânse din umeri.

- Ah, nu cumva a bătut-o mizerabilul de Frank? Nick îi făcu semn cu capul spre gărzile de corp.

- Vorbim mai târziu despre asta, îi spuse el.

- Doamne! exclamă Angelo. Am ținut întotdeauna la Ana Mari a, a fost bună cu toți.

Sfântă Fecioară! E într-adevăr îngrozitor!

Enzio îi aştepta acasă la Frank, care, la bucătărie, termina sticla de whisky. Golly şi Segal erau, ca întotdeauna, lângă el.

Enzio îşi aştepta fiii într-o cameră împreună cu Alio. Doi oameni din serviciul lui de pază se postaseră la uşa de serviciu, alți doi supravegheau intrarea principală şi încă doi stăteau în maşina din fața casei.

Acum trebuiau să fie pregătiți în orice clipă, mai ales că fiul lui Stefano Crown voia să-şi răzbune tatăl. După toate aparențele, considera că Enzio e vinovat de moartea tatălui său.

- N-am avut nici o legătură cu asta! striga el cu răutate şi supărare în glas. Cum i-a venit lui Georgio Crown să mă dea în mâna nebunilor de bandiți negri, pe care Stefano Crown a vrut să şi-i ia drept parteneri.

Însă Georgio Crown nu-l credea. Între timp clanul Crown purtase tratative cu nişte grupări ale negrilor, aşa că acestea nu câştigau nimic în urma asasinării lui Stefano Crown.

- Mă gândesc că Georgio trebuie convins să creadă, spuse Enzio, privindu-l pe Alio cu un zâmbet moale. Pregăteşte tu totul. Şi dragul meu, te rog, nu uita să trimiți din partea mea şi a familiei noastre câteva coroane funerare la înmormântarea lui Stefano. Enzio se simțea mai bine decât oricând în anii din urmă. Viața la New York era intensă, iar Miami era prea plicticos pentru un om care toată viața fusese obişnuit să acționeze.

La naiba cu toți concurenții familiei Bassalino.

Acum Enzio îi va servi cu medicamentul preparat după rețeta sa proprie.

După ce bău un pahar cu Nick, Lara se întoarse în oraş. Era panicată, nervoasă şi-i părea rău că intrase în această afacere murdară. . Din apartamentul ei, îi telefonă lui Kath.

- Pe mine să nu mai contezi, îmi pare rău, dar m-am săturat până peste cap.

- Am încercat să dau de tine, îi spuse Kath. A fost Ducky la mine. Are de gând să finalizeze afacerea şi ne roagă să nu-l deranjăm. Mi se pare că are dreptate.

Lara asculta distrată.

- Nu vreau să mai am nimic de-a face cu chestia asta. Ce am făcut noi a fost o nebunie.

- OK, se declară Kath de acord. A fost o idee smintită. Încerc să dau de Rio. Nu ştiu ce plănuieşte Ducky, dar orice-ar avea de gând, acum prezența în apropierea clanului Bassalino e foarte primejdioasă.

- Cred că sunt toți la New York. Nick l-a aşteptat pe Angelo la aeroport. Kath, mă gândesc că ar fi bine să mă întorc în Europa. Surâse amar. Vreau să mă întorc la viața mea frumoasă, să plonjez în lumea jocurilor şi distracțiilor. Iar o să fac presa să scrie despre mine. Transmite-i salutări din inimă lui Bat, dacă o vezi. Puse receptorul în furcă.

La ce bun toate acestea? Nick n-a înțeles nimic şi nici n-a vrut să înțeleagă. Cât despre Frank - are ea vreun motiv de bucurie că soția lui şi-a pierdut viața împreună cu copilul ei, care n-a mai apucat să vadă lumea?

Lara se studie în oglinda din baie. se păru că s-a schimbat, numai că nu-şi dădea seama în ce constă schimbarea. „Da, arăt dezgustător", se gândi ea, după care îşi întinse pe față câteva straturi de produse cosmetice şi pudră. Apoi trecu încet prin cameră şi se aşeză în fotoliu, privind spre uşă. Îl aştepta pe prințul Alfa.

- Eşti o secătură! Enzio scuipă, apoi îl îmbrățişă pe Angelo şi-l sărută. Arăți ca un blestemat de comunist!

Parcă dorind să-i confirme aceste cuvinte, Angelo izbucni în râs. Aşa îl întâmpina Enzio de foarte mulți ani.

- E bine să te întorci acasă, nu-i aşa? îl întrebă Enzio. Când treburile şchiopătează, e bine ca familia să fie la un loc.

- Cred că ai dreptate, se declară pe jumătate de acord cu el Angelo. Dacă au apărut probleme, ar fi mai bine s-o şteargă cât mai departe de ei.

- L-ai văzut pe Frank? Du-te la el şi transmite-i condoleanţele tale.

- OK, Enzio. Mă duc acum.

Nick se duse împreună cu Angelo şi-l găsiră pe Frank dormind în bucătărie. Angelo se apucă să-l zgâlţâie de umăr. Frank îşi întredeschise cu greu ochii.

- Mă vezi?

în loc de răspuns, se auzi un mormăit.

- Casa asta mă deprimă, îi şopti Angelo lui Nick. Sper că nu voi rămâne aici

- Nu, vei locui cu Enzio la hotel. Mama şi sora lui Anne Maria vin astăzi cu avionul şi vor să locuiască aici.

- Cât timp are de gând bătrânul să mă ţină la New York?

Nick ridică din umeri.

- Habar n-am. Mâine e înmormântarea. Apoi, la sfârşitul săptămânii are de gând să ne expedieze la Miami, ca s-o vizităm pe Rosa. Între timp aici va fi mare agitaţie, de aceea nu vrea să rămânem la New York. Eu personal m-aş întoarce pe Coasta de Vest.

Angel o îşi mângâie barba.

- Nu ţi se pare că-i mai bine să fii orfan pe lumea asta?

- Arăţi splendid, îi spuse Larei prinţul Alfa şi îi sărută mâna. Nu te-ai schimbat deloc, ai rămas la fel de inimoasă.

- Păi n-au trecut decât două luni.

- Două luni înseamnă mult. Mi-a fost dor de tine şi-am arătat destul de caraghios în ochii prietenilor. Tot timpul mă tachinau cu glumele lor caustice, spunându-mi că m-ai părăsit. Treburile tale de familie ţi-au luat cam mult timp.

- Îmi pare foarte rău, îi spuse calmă Lara.

- Bine că îţi pare rău.

Îşi netezi părul şi îşi slăbi nodul de la cravată, privindu-se în oglindă şi încercând să-şi găsească urme de oboseală,

lăsate de călătoria îndelungată. - Sper că n-o să-ți mai vină ideea să pleci.

- N-o să-mi mai vină, spuse Lara. Atunci era foarte important pentru mine, dar acum... Ridică obosită din umeri. Ți-e foame? Pot să-ți fac o omletă cu şuncă.

- Nu vrei să mergem la un restaurant?

- Cred că-i mai bine să rămânem acasă. Se lipi de el. Nu ne-am văzut de mult.

Mai târziu, în pat, prințul Alfa ațipi, iar ea rămase cu ochii deschişi. Era un amant bun, calculat, atent. Totuşi prințul o lăsase indiferentă, se simțea pustiită şi nemulțumită.

Cu Nick fusese altfel. Oare va veni Nick? Lara se uită la ceas. Era târziu şi spera că nu va veni. A făcut o prostie dându-i cheia. Ar fi o răzbunare de prost gust.

O irita sforăitul insistent al prințului Alfa, care n-o lăsa să adoarmă. Câtva timp se foi în pat, apoi însă se cufundă într-un somn adânc. Îl văzu pe Nick în cameră, după ce acesta aprinsese lumina şi-i smulsese pătura de pe ea.

Somnoroasă şi obosită, se forță să zâmbească.

- Salut, Nick!

Scos din sărite şi înciudat, prințul Alfa începu să strige:

- Cine-i? Apoi se întinse ca să-şi ia chiloții de mătase.

- Într-adevăr, ai pus mâna pe-o păsărică bună, îi spuse Nick. Îşi clătină capul, sfredelind-o cu privirile.

Ea se mărginea să-l privească, netrăgând pătura deloc pe ea. Prințul Alfa reuşi în sfârşit să-şi îmbrace halatul.

- Ce căutați aici? Vocea îi răsuna din ce în ce mai tare, devenind aproape un țipăt.

- Nu caut nimic, răspunse Nick, aruncându-i Larei cheia în cap. N-am nevoie de nimic, ea nu-şi merită prețul.

- Trage odată pătura pe tine! strigă prințul Alfa.

Nick îi aruncă: Am văzut şi altă dată farmecele, spuse rece, am văzut fiecare milimetru al acestei târfe şi vru să plece.

Alfa îl prinse Brusc de mânecă.

- V-ați culcat cu ea? întrebă prințul Alfa, apucându-l iarăşi de mânecă.

- Pleacă de-aici,băiete, cât încă nu m-am enervat, îi spuse Nick încet.

- Răspundeți-mi la întrebare!

Cu o mişcare rapidă şi îndemânatică, Nick îl lovi pe prințul Alfa cu genunchiul între picioare, pocnindu-l în acelaşi timp cu pumnul în bărbie. Prințul Alfa se prăbuşi.

Lara stătea nemişcată. Nick se întoarse cu spatele la prinț şi privi spre ea. Voi să-i spună ceva, dar se răzgândi şi plecă, Frank nu putea dormi. Nu voise să se întindă în pat. Aproape tot timpul şedea la bucătărie şi trăgea duşcă după duşcă din sticla de whisky. Uneori începea să ațipească. Nimeni nu vorbea cu el. Îl lăsaseră în pace. Enzio încercase să discute cu el despre afaceri, dar se convinse curând că e inutil.

- După înmormântare o să-ți revii, mormăi el. O să te duci vreo două zile la Miami şi o să-ți vizitezi mama.

Totuşi lui Frank nici nu-i trecea prin cap să plece la Miami. Nu pleacă nicăieri până n-o găseşte pe Bat.

Intrară mama şi sora lui Ana Maria. Spre norocul lui, cele două femei nu vorbeau englezeşte.

După câteva scurte cuvinte de salut şi condoleanțe, îl lăsară în pace. Nici nu avea nevoie de altceva. Voia să rămână singur cu gândurile lui, să plănuiască ce are de făcut. Afacerile îi deveniseră absolut indiferente, Enzio n-are decât să se ocupe de ele.

Se gândea că n-ar fi rău să plece în Hawai sau Acapulco. Într-un loc, unde ar putea fi împreună cu Bat. După înmormântare, o va găsi, nu se îndoia de asta.

Tremurând de furie, Nick ieşi în fugă din apartamentul Larei. Cum a putut să se poarte aşa cu el? Se duse la unul dintre cele mai bune bordeluri din New York. Trebuia să se calmeze cumva. Acolo, în cinstea lui, fu întins un covor

roşu pe trepte. Nick Bassalino, fiul lui Enzio şi fratele lui Frank - era o vizită regească.

îşi oferi serviciile însăşi proprietara stabilimentului, o scandinavă cu sâni opulenți şi fața de fetiță. Totuşi el refuză, alese o fetişcană roşcată, morocănoasă, care îl servi la un nivel profesionist mai scăzut.

Apoi coborî în bar şi bău câteva pahare de brandy. Istovit, ajunse în cele din urmă la hotel, cu gândul să se culce şi să adoarmă imediat buştean. În creier avea totuşi un gând: trebuia să-i telefoneze lui April Crawford la Los Angeles. Comandă convorbirea pentru dimineață.

Telefonul sună când încă mai dormea tun. Încercând să deschidă ochii, întinse mâna după receptor şi, lipindu-şi-l de ureche, ascultă sunetele ce veneau din depărtare. După cele întâmplate în ajun, se simțea oribil.

Credincioasă datoriei ei, Hattie îl prevenise pe telefonist că doamna Crawford nu este acasă, cerându-i să comute legătura cu ea.

- Salut, Hattie, ce s-a întâmplat? Tot o mai face pe nebuna?

- Domnule Bassalino, chiar nu ştiți nimic? În vocea lui Hattie se simți o umbră de fâstâceală.

- Ce trebuie să ştiu?

- Doamna Crawford şi domnul Albert s-au căsătorit ieri. Nick tăcea.

- Domnule Bassalino, mă auziți? strigă grijulie Hattie în receptor, i-am transmis doamnei Crawford că ați rugat-o să vă telefoneze.

Nick puse receptorul în furcă. Negru la față de supărare, telefonă la recepție şi ceru să i se aducă ziarul în cameră.

În ziar, negru pe alb, scria: «*Astăzi, absolut calmă şi splendidă, April Crawford, în grădina respectabilului hotel „Stanley Grahams", a încheiat ce-a de-a cincea ei căsătorie. Norocosul a fost actorul de film Sammy Albert, de treizeci de ani din „Rhod Joy", Tigrul şi Prințul California". Singurul său*

comentariu despre diferența de vârstă au fost cuvintele: „April e o lady adevărată, vârsta nu mă interesează”».

Dezgustat, Nick aruncă ziarul. Ce prostie a făcut April măritându-se cu un fustangiu ca Sammy Albert! Cu siguranță, a făcut o criză de schizofrenie pe fond de gelozie.

Da, April l-a dezamăgit grozav. Era femeie matură şi trebuia să-şi dea seama ce face. Pe de altă parte, se simțea uşurat;

Uite, acum va putea întreprinde câte ceva împotriva Larei...

Leroy Jesus Balls nu fuma pentru că fumatul e dăunător şi el nu făcea nimic care putea să-i submineze sănătatea.

Nici acum nu-şi putea explica felul cum se purtase la clubul de noapte „Maunace”. Riscase prea mult scoțând de acolo copilul şi femeia. Din întâmplare, lucrurile ieşiseră bine, dar riscurile atât regulile lui. Se jura că aşa ceva nu va mai face. Era iarăşi îmbrăcat ca un băiețaş de alergătură. Îşi opri furgoneta la un bloc distanță de cimitir.

Învățase de mult lecția că un om de culoare poate apărea la New York oriunde, cu condiția să fie sărăcăcios îmbrăcat. De cum te îmbraci țipător şi stai mai mult timp la o intersecție, poliția te şi înşfacă. Dar dacă stai ca un măturător de stradă, cu mătură în mână, nimeni nu-ți acordă nici o atenție.

Leroy îşi parcă maşina într-un loc bine ales, de unde se vedea bine coloana lungă de limuzine negre care se apropiau.

Cu ajutorul ochelarilor de soare, în care avea montate lentile speciale, Leroy îi putea studia foarte bine pe participanții la procesiunea funerară. Enzio nu riscă, se gândi Leroy. Acesta era înconjurat de oamenii lui destul de în vârstă, îmbrăcați în costume excelente, atenți, gata de acțiune.

Nick şi Angelo veniră cu aceeaşi maşină. Şi ei erau păziți. Rămaseră în poartă, aşteptându-le pe mama şi pe sora lui Ana Maria, care veneau cu maşina următoare.

Leroy stătea nemişcat, urmărind cu atenție toate amănuntele.

Se învățase demult să aştepte. Primele cuvinte pe care le auzise în copilărie fuseseră: „Stai aici şi aşteaptă-mă, auzi?" Aceste cuvinte mama lui i le repeta în fiecare zi, când se oprea în dreptul vreunei camere de hotel. După ce a mai crescut şi s-a învățat să se uite pe gaura cheii, Leroy a înțeles de ce trebuia să aştepte.

Sosi Frank şi degetele lui Leroy începură să se înălbească treptat, din pricina faptului că strângeau tare volanul. Acesta era singurul indiciu vizibil că tocmai pe Frank îl aştepta.

În sfârşit, dispărură cu toții îndărătul porții cimitirului: membrii familiei, rudele şi prietenii. Patru oameni din gardă rămaseră la intrare, Stăteau câte doi de-o parte şi de alta a porții, nelăsând pe nimeni să intre.

Leroy mai aşteptă zece minute, apoi coborî din maşină, deschise portiera' din spate, scoase o coroană imensă cu panglici de doliu şi-o porni cu ea în mână spre poarta cimitirului.

- Hei, încotro? îi bară drumul unul dintre paznici.

- Am o comandă funerară pentru Bassalino.

- Las-o aici..

- Cum doriți. Leroy puse jos coroana şi scoase din buzunar o chitanță. Vă rog să-mi semnați aici.

Paznicul trase o semnătură indescifrabilă. Leroy întârzie, ca şi cum aştepta un bacşiş.

- S-o duc eu? întrebă el. Mi s-a spus să predau coroana la mormânt. Nu, las-o aici.

Leroy ridică din umeri.

- La urma urmei, e înmormântarea voastră, mormăi el ca pentru sine şi se întoarse la maşină.

Exact peste opt minute explozia îi făcu bucăți pe paznicii de la poarta cimitirului.

Leroy auzi clar zgomotul exploziei când îşi parca maşina la trei blocuri de cimitir. Aşteptă o jumătate de minut, apoi o porni agale spre poartă, ca să privească haosul iscat acolo.

În mână avea un pachet învelit în hârtie cafenie.

Se auzi mugetul strident al sirenelor poliției, la poartă se adună o mulțime de oameni.

Lui Leroy nu-i fu greu să arunce pachetul pe bancheta din față a maşinii cu care venise Frank. Şoferul coborâse. Participa şi el la înmormântare. Şi celelalte maşini erau goale. Dacă ar fi vrut, Leroy ar fi putut strecura câte un pachet în fiecare maşină. Dar Ducky K. Williams nu voia asta.

Câteva minute Enzio şi fii săi rămaseră pe loc. Domnea o zăpăceală teribilă. Femeile plângeau, gloata curioşilor se înmulțea în fiecare clipă.

Cu paşi nepăsători, Leroy se îndepărtă.

Angelo era paralizat de frică, îşi simțea gâtul uscat iască. Se făcuse alb la față.

Când răsunase explozia, toți stăteau împrejurul mormântului. Instinctiv, se aruncase la pământ şi îşi acoperise capul cu mâinile. „Doamne, ce-i asta? Ce naiba fac eu în oraşul ăsta nebun, când puteam rămâne liniştit la Londra?" Nick îl ajută să se scoale în picioare.

- Stai liniştit şi nu întoarce capul, îl preveni el. Enzio îşi trimisese deja oamenii să vadă ce s-a întâmplat. După două minute, aceştia se întoarseră şi raportară că a explodat o bombă.

- În maşini cu toții! comandă Enzio. Uitați-vă cu atenție în jur! Mergeți grupați! Golly, Segal, aveți grijă de Frank!

Frank părea absolut absent. Era beat de cu dimineață şi în buzunar mai avea o sticlă, care trebuia să-i ajungă până seara.

- Mergem direct la aeroport, continuă Enzio să dea ordine. Nici într-un caz să nu vă opriți în fața casei lui Frank sau lângă hotel! Nimeni nu-l contrazise. După ce

bomba explodase chiar lângă ei, plecarea la Miami le apărea tuturor ca o necesitate.

- Merg cu Frank, spuse Nick.

- Nu, rămâi cu Angelo! îi ordonă Enzio, remarcând cum tremură mezinul de frică.

Nick nu se opuse. Nu voia decât să dispară de' aici înainte de sosirea polițiştilor. Enzio n-are nimic cu ei.

Se urcară repede în maşini.

- Bieții băieți... bolborosea Angelo. Bieții băieți...

- Bucură-te că n-ai fost tu în locul lor, îi spuse Nick. Poate că jucăria aceea fusese pregătită pentru tine.

- Pentru mine? întrebă Angelo. De ce să fie pentru mine?

- Pentru tine, pentru mine sau Frank, totuna e, toți purtăm numele de Bassalino.

Angelo clătina neajutorat din cap. Da,, sunt toți din aceeaşi familie, şi asta înseamnă că insul, care vrea să se răfuiască cu bătrânul Enzio, poate face acelaşi lucru şi cu fiii lui.

- Ce crezi că trebuie să facem?

- Ascultă, băiete, acum n-am nici un chef de vorbă. Lipeşte-ți spinarea de banchetă, relaxează-te şi lasă-mă în pace. Trebuie să mă gândesc.

Nick închise ochii. De dimineață încercase să-şi ordoneze gândurile, dar nu era o treabă tocmai uşoară. De obicei nu bea şi după cheful de ieri îl chinuia o mahmureală greoaie. În plus, se simțea aproape doborât de istoria cu Lara. Ea plănuise şi organizase totul, voise ca el s-o surprindă în pat cu zdrențărosul de italian! E o bestie, o bestie blestemată! Probabil că l-a pocnit cum trebuie. Ar fi trebuit s-o atingă şi pe ea. Cât despre April Crawford, asta nu-i decât o glumă proastă.

- De ce nu m-ați lăsat la Londra? Văicărelile lui Angelo rupseră firul gândurilor lui Nick.

Însă înainte de a apuca să-i răspundă, din spate, dinspre maşina cu care venea Frank, se auzi o explozie teribilă.

Prințul Alfa avea nasul spart.

- Îl dau în judecată şi-l pun la cheltuială.

Se internase într-o clinică particulară. Aristocraticul său nas italian era pus în ghips.

- Nici măcar nu-i ştii numele, îi replică Lara, calmă.

Prinţul Alfa înjură în italiană, apoi îi spuse Larei:

- Fetiţă mică şi proastă, ai făcut o mare tâmpenie. Mă gândeam la viitorul nostru, dar acum... Ridică din umeri cu părere de rău.

Lara se ridică de pe scaunul de lângă pat şi încuviinţă printr-un gest al capului.

- Ai dreptate, Alfa, ai absolută dreptate. - Unde vrei să te duci? Ea ridică din umeri.

- Nu ştiu, poate la Paris, poate la Acapulco.

- Mai întârzie vreo două zile, îi spuse Alfa. O să te iert şi poate plecăm undeva împreună.

- Nu vreau să mă ierţi, îi spuse Lara încet. Nu-s un copil. Te rog să mă scuzi pentru nas, te rog să mă scuzi pentru tot şi cred că e mai bine să nu ne mai vedem.

- Lara! strigă prinţul stupefiat. Cum aşa? Numai la tine m-am gândit în ultimul timp, mi-am făcut planuri. Mama mea vrea să te cunoască. Mai întâi schiem un pic în munţi, apoi mergem la Roma şi o' să vă fac cunoştinţă.

- Nu, spuse Lara. Cu asta am terminat. Neluându-i în seamă văicărelile, ieşi din cameră.

Îşi simţea sufletul pustiit, toate îi erau indiferente. Obosise şi nu voia decât să ajungă în pat şi să adoarmă. Apoi, brusc, simţi dorinţa să stea de vorbă cu Margaret. Dar era imposibil!

Ieşind din clinică, Lara urcă în maşină şi închise ochii.

- Acasă, îi spuse ea şoferului.

- Naiba ştie ce se petrece în oraş, mafia parcă a turbat. Aruncă cu bombe unii în alţii, ar fi mai bine să nu plecăm nicăieri.

Dar Lara aproape că nu auzea nimic. Dormea. Frank Bassalino fusese sfârtecat în mii de bucăţele.

Doi pietoni, nimeriți întâmplător în apropierea maşinii, fuseseră ucişi pe loc. Mulți alții erau răniți. Şocul exploziei spărsese geamurile clădirilor din preajmă şi cioburile îi loveau pe trecători.

Nick nu ezită nici o secundă. Înțelesese imediat că Frank n-avea nici o şansă să rămână în viață. Îl scoase pe Angelo din maşină, îl înşfăcă de mână şi-l târî după el, îndepărtându-se de locul atentatului.

încremenit de spaimă, Angelo nu putea scoate o vorbă. Nick mergea repede. Lăsaseră de-acum în urmă trei blocuri, când auziră sirenele şi maşinile poliției trecură în viteză pe lângă ei.

Convingându-se că nu-i urmăreşte nimeni, Nick opri un taxi şi-i spuse şoferului să-i ducă repede la aeroport.

- Pentru faptele astea o să trebuiască să-i retezăm cuiva penisul! spuse Nick. O s-o fac cu mâna mea. O să-i zbor penisul şi o să fac salam.

Cine crezi că au făcuto? întrebă, cu greu, Angelo.

Aflăm noi. Întotdeauna am aflat. Nu scapă nepedepsit nici un ins care a ucis un membru al familiei Bassalino.

- Vorbeşti ca Enzio.

- Sper, frățioare, sper să fie într-adevăr aşa.

Aterizând la New York, primul lucru pe care îl văzu Rio fură titlurile mari din ziare. Se duse direct la Kath, unde-l găsi pe Ducky.

- E isprava ta? îl întrebă ea.

- Poate că da, poate că nu. Nu suntem singurii care dorim sfârşitul firmei Bassalino.

- Nu te rog decât să-l laşi în pace pe Angelo. E al meu, ai înțeles, amice?

- Desigur, o asigură Ducky, numai dacă-l găseşti înaintea mea.

- N-am de gând să-l caut. Vreau să-l distrug. Nu aşa ne-a fost planul? Ducky încuviință din cap.

- La început aşa a fost, însă acum lucrurile au luat o altă întorsătură.

- Altă întorsătură? Ce vrei să spui?

- Să zicem că-i o mică problemă rasială şi să încheiem discuţia.

- Probleme rasiale! Mi se pare că înnebunesc! strigă Rio.

- Ascultă, fetiţo, ai avut o şansă, dar n-ai profitat de ea. Acum e rândul meu.

- Crezi că o să renunţ imediat numai pentru că aşa vrei tu?

- Doar eşti fată deşteaptă!

- Bat şi Lara s-au retras din afacere, interveni Kath imediat. Rio, cred că Ducky are dreptate!

Rio se răsuci fulgerător spre el.

- Bine, atunci mă poţi şi pe mine... Privirea lui Ducky se făcu rece.

- Păcat că nu eşti negresă.

- Sunt indiancă, ceea ce-i şi mai amuzant.

- Ţi-e ciudă că nu mai poţi să-ţi faci micile tale jocuri.

- Pot face tot ce vreau. Ducky dădu din cap.

- Fireşte, dar fă-o cât mai departe de clanul Bassalino. Altfel, fundul tău lung şi slăbănog de indiancă ar putea ajunge în iad.

Claire o privi zâmbind pe Mary Anne. - Mi-ai făcut o surpriză plăcută, draga mea. Totul merge excelent. Domnul Forbes a fost astăzi foarte mulţumit şi asta înseamnă într-adevăr ceva.

- Mi-a spus că mai vine zilele astea, spuse Mary Anne şi se întinse. Cămaşa ei de noapte albă şi scurtă se ridică, dezgolindu-i pubisul acoperit cu păr cafeniu-roşcat.

Claire trase cu ochiul la pubis şi-şi muşcă nervoasă buzele. Cu asta n-o să aibă probleme. Unele fetişcane sunt prostituate înnăscute.

Mary Anne se furişă la loc în pat şi se întinse cu picioarele puţin desfăcute.

- Ascultă, Claire, vreau să ies un pic la plimbare. Mi s-a urât să tot stau aici închisă.

- Săptămâna viitoare.

- Poți să ai încredere în mine. N-o să fug. Îmi place aici. Şi tu îmi placi.

Claire se apropie de pat.

- Eşti fată deşteaptă, şi nu-mi faci probleme. Poți câştiga o mulțime de bani. Te prinde foarte bine noua coafură.

Mary Anne începu să râdă.

- Lui Enzio nu i-a plăcut.

Claire se întinse pe pat şi ca din întâmplare îşi plimbă degetele pe picioarele lui Mary Anne.

- Nici asta nu i-ar fi plăcut lui Enzio, sau... Mary Anne chicoti şi-şi desfăcu picioarele.

- Eşti lesbiană, Claire? întrebă ea pe un ton naiv. Presiunea degetelor lui Claire creştea.

- Am avut parte de prea mulți bărbați burduhoşi cu penisul fleşcăit, ca să nu vreau să fiu altceva. Tăcu peste o clipă. Chestia asta ai şi încercat-o?

- Astăzi, cu domnul Forbes, nu mi-a ieşit nimic, spuse Mary şi ochii i se deschiseră larg. I-am spus că o să mă întrețin cu capul, iar domnul Forbes mi-a zis că asta-i treaba mea.

Cu ochii strălucitori, Claire începu să coboare încet peste ea.

- Nu-i prea sănătos la creieri.

Mary Anne oftă şi, supunându-i-se lui Claire, se lăsă pe spate. Peste cinci minute, îşi băgă încet mâna sub pat şi scoase piciorul de scaun ascuns acolo din timp.

Se săltă puțin şi încet, ca să nu strice totul în ultima clipă, ridică piciorul de scaun şi-l prăvăli din răsputeri peste capul lui Claire: unu, doi, trei! Fata se descotorosi de corpul inert. Din capul lui Claire curgea sânge.

Lui Mary Anne îi părea foarte rău, dar nu voia să stea închisă, nu voia să fie prostituată. Fireşte că nu! După ce muncise din greu şi după cele câteva luni de conviețuire cu Enzio, câştigase un mantou de şinşilă, bijuterii, haine, o blană de nurcă, şi toate acestea fac mulți bani, aşa că,

dacă le-ar vinde, ar avea cu ce începe o mică afacere, un mic magazin de parfumerie sau un salon cosmetic.

Ştiuse că legătura ei cu ea fu dură şi acţionase în consecinţă. Se îmbrăcă repede, luă banii şi cheile din poşeta lui Claire.

Avea lucruri de preţ şi, la naiba, şi le va recăpăta!

A doua zi în casa din Miami era mare tensiune. Enzio şedea la masa de scris, descurajat, cu ochii roşii. Mai mult vorbea Nick, care stătea lângă el, însă cuvintele lui erau sacadate şi tăioase.

Enzio părea îmbătrânit cu zece ani. Asculta pe Nick şi dădea din cap, ca să le arate celor de faţă că e întru totul de acord cu ei.

Lângă ei, ghemuit într-un fotoliu, şedea Angelo. Era înspăimântat, mâinile îi tremurau când duceau la gură paharul mare, plin cu whisky. Voia să se îmbete.

Vreo două pahare i-ar fi fost de-ajuns şi l-ar fi scutit de tremurul mâinilor, însă se temea să-şi permită acest lucru în prezenţa lui Enzio.

Nick era surprinzător de calm. Dădea ordine după ordine. Avea nevoie de informaţii cât mai rapide.

- Vreau să ştiu chiar azi cine trebuie să dea socoteală pentru asta. Cinci mii de dolari pentru informaţii exacte.

întâlnirea se încheie şi toţi se împrăştiară.

- Rosa... bâigui Enzio. Cineva trebuie să-i spună Rosei.

„Angelo bea din ce în ce mai mult. Iar tata ar fi bine s-o evite, niciodată n-a preţuit-o şi n-a avut grijă de ea. Îi spun chiar eu", se decise Nick în sinea lui.

Întotdeauna se înţelesese cu ea mai bine decât ceilalţi fraţi, putea glumi şi râde cu ea, reuşind chiar uneori s-o facă să-şi fluture un zâmbet pe faţa ei împietrită.

- Mă duc la mama, spuse Nick.

Rosa şedea pe un scaun lângă fereastră.

Nick se apropie încetişor din spate şi îi îmbrăţişă umerii.

- Salut, mamă!

Se sperie remarcând ce mult slăbise în ultimul timp. Ea îl privi şi îşi înclină puţin capul.

- Iartă-mă, mamă că n-am mai venit demult să te văd, dar am avut multe treburi pe Coasta de Vest. Arăţi bine, chiar că arăţi bine!

Nick îşi amintea cum arăta Rosa înainte de a se claustra. Îşi amintea frumuseţea ei orbitoare, energia, uşurinţa cu care îşi câştiga prietenii. Îşi aminti de noaptea când s-a întâmplat totul. Mergea la întâlnire cu o fată şi odată, când s-a întors acasă, l-a întâmpinat în uşă şi i-a spus că mama s-a îmbolnăvit.

- O să dormi la mine, i-a spus Al io. Angelo şi servitoarea sunt deja acolo.

Alio nu l-a lăsat nici măcar să intre în casă şi să se schimbe. L-a împins în maşină şi i-a ordonat şoferului să-l ducă la el acasă. Două săptămâni nu a avut voie să se întoarcă acasă şi când, în sfârşit, şi-a făcut apariţia, mama lui se încuiase deja în camera ei, pe care nu avea s-o mai părăsească.

- Frank nu mai e în viaţă, îi spuse Nick. A avut un accident.

Rosa se întoarse şi-l privi cu ochii larg deschişi. Erau încă foarte frumoşi, asemenea ochi Nick nu mai văzuse la nimeni. Te sfredeleau ca un cui înroşit în foc.

Ochii aceia vădeau atâta strălucire şi forţă, încât el înţelese: mama lui vrea să ştie mai mult.

- A avut un accident într-o maşină.

Nick îi puse mâna pe umăr. Ce ar mai putea face pentru ea?

- Loveşte primul, ca să nu fii tu cel lovit, acesta fusese ordinul pe care Leroy Jesus Balls îl primise de la Ducky K. Williams.

Tocmai de aceea se afla acum în drum spre Miami. Desigur, are mult de mers, în schimb avea în maşină lucrurile absolut necesare, pe care ar fi fost periculos să le

transporte cu avionul. Lui Leroy nu i-ar fi convenit controlul pasagerilor şi verificarea bagajelor.

„Mercedes”-ul lui negru înainta cu viteză uniformă pe autostradă. Se simțea absolut calm; verificând încă o dată planul elaborat, capul îi era limpede.

Timp de două zile ținuse sub observație casa lui Enzio. Deoarece stăpânul era la New York, proprietatea era păzită mai superficial decât de obicei.

Făcuse tot posibilul ca să nu fie văzut de paznici, ca să nu-l adulmece câinii, ca să nu fie surprins de sistemul electronic de semnalizare. Fusese o muncă încordată, un fel de provocare, însă lui Leroy îi plăcea riscul.

Mary Anne August îşi cumpără o perucă neagră, care îi ascundea complet zulufii aurii. Îşi mai achiziționase o pereche de blue-jeans, un tricou, o cămaşă de croială bărbătească şi ochelari de soare cu lentile de protecție.

În toaleta pentru femei a magazinului se schimbase, se machiase şi ieşise în stradă absolut de nerecunoscut.

Luând un taxi, se duse la aeroport şi-şi cumpără un bilet pentru Miami.

Era foarte neliniştită. În poşeta lui Claire găsise o sumă destul de mare de bani şi numai pentru aceştia putea fi dată în urmărire. Dar n-o vor găsi: când s-a uitat în oglindă nu s-a putut nici ea recunoaşte.

Cumpărându-şi două reviste, urcă în avion. Nick luase frâiele conducerii în mâinile lui.

Bătrânul Enzio se pleoştise, vârsta începuse pe neaşteptate să-şi spună cuvântul.

Angelo umbla nervos dintr-un colț într-altul şi Nick îi spuse unui paznic să-i dea un calmant.

Nick telefona la Los Angeles ca să afle cum merg treburile. Totul părea să meargă ireproşabil. Acolo avea oameni pe care se putea bizui. Totuşi, oricât de ocupat era, mereu avea în fața ochilor chipul Larei şi era ciudat că nu se mai gândea la April şi la faptul că era cât pe ce să renunțe la numele lui de familie şi să devină domnul

Crawford. Asta chiar că ar fi fost o prostie! Se simți un pic uşurat.

Bătrânul se culcă, Angelo se duse la piscină.

Nick îl chemă pe unul dintre bodyguarzi şi, deşi n-avea motive de îngrijorare, mai trimise un paznic la uşă, ca să se alăture celor trei care stăteau acolo, înarmați cu puşti. Nimeni nu putea intra fără permisiunea lui.

Familia Bassalino era în pericol şi Nick nu avea dreptul să rişte.

Ridică receptorul şi formă numărul Larei de la New York. Trecu câtva timp până ce ajunse la telefon şi putu să-i audă vocea lină:

- Alo?

- Ar fi trebuit să-l omor, pronunță rar Nick. Lara tăcea şi el adăugă:

- Dacă mai găsesc pe cineva la tine în pat, îl omor.

- I-ai spart nasul.

- Zău?

În vocea Larei se făcură simțite lacrimi de bucurie că i-a dat telefon. Poate că era caraghios, dar nu-şi putea stăpâni lacrimile. . - Du-te la aeroport, îi spuse Nick. Cu primul avion, vino la Miami. Trebuie să prinzi cursa de ora două. O să te aştepte un tip, Mario, care te va aduce direct la mine acasă.

- Nick, nu pot, eu...

- Nu vreau să aud nici un fel de obiecții, draga mea! Când ajungi aici discutăm pe îndelete, am nevoie de tine aici şi cât mai repede...

Punând receptorul în furcă, Lara râdea şi plângea în acelaşi timp. Are nevoie de ea, îi e dor de ea. Îngânând o melodie, îşi împachetă lucrurile cele mai necesare.

Brusc, îşi aminti avertismentul lui Kath, căruia până acum nu-i dăduse o atenție deosebită: „Nu ştiu precis ce plănuieşte acum Ducky, dar sunt sigură că e foarte primejdios să te afli acum în preajma clanului Bassalino.

Vrea ca nimeni dintre noi să nu-l mai deranjeze şi cred că are dreptate".

Lara fu cuprinsă de panică.

Formă repede numărul de telefon al lui Kath.

- La ce te-ai gândit? Ce vrea să facă Ducky?

- N-am idee, îi răspunse Kath. Însă cred că vrea s-o termine cu familia asta.

- Cum s-o termine?

- Nu ştiu.

Lara puse receptorul jos, apoi formă numărul lui Ducky. Nu-i răspunse nimeni.

Trebuie să meargă la Nick şi să-i spună tot adevărul.

În câteva minute îşi termină de făcut bagajul şi comandă un taxi prin telefon. Trebuia să ajungă cât mai repede la Miami. Nu avea altă posibilitate de al preveni.

E de la sine înţeles, că de această nenorocire vinovat a fost Enzio, ca întotdeauna. El i l-a luat pe Frank, ştiind că acesta este fiul ei preferat. De cum închidea ochii, revedea scena aceea, când Enzio şi asistenţii" lui l-au omorât în bătaie pe Charles Cardwell, iar apoi l-au sfârtecat în bucăţi. Enzio o ţinea cu o mână de piept şi ea, simţea cum tremură din tot trupul de excitare.

Rosa ţipă fără voie din pricina amintirilor coşmareşti care-o năpădiseră, apoi se duse la fereastră.

Ca întotdeauna, în faţa ei erau piscina, iarba, copacii. Mulţi ani încercase să-şi scoată din cap toate celelalte amintiri, ca să se poată concentra numai asupra acestei privelişti. Dar astăzi, privind grădina inundată de soare şi lucirea de mozaic a piscinei, nu-şi mai putea afla liniştea.

Nu era nebună. Ştia acest lucru. Şi simţi cum Creşte în ea mânia, care îi reînnoia forţele. Se claustrase de dragul copiilor, nevoind ca răzbunarea pe soţul ei să aibă consecinţe asupra fiilor. Acum îi era indiferent. Frank era mort şi singurul vinovat era Enzio.

Rosa se îndepărtă de fereastră, ştiind ce are de făcut. Pentru prima oară după foarte mulți ani, avea mintea foarte limpede.

Fără să se grăbească, Alio ieşi din casă.

- Angelo, la telefon!

- Eu?

- Da, e o voce de femeie, îi răspunse Alio cu nepăsare.

Angelo aruncă imediat cărțile de joc. Nimeni nu ştia unde este. Ridică receptorul.

- Dacă încerci s-o ştergi, singur eşti vinovat, băiete!

- Rio, tu eşti, poponeață neagră? Cum ai aflat că sunt aici?

- Am adulmecat. Râse. Păi n-am rămas prieteni? Se simți uşurat pentru prima oară în ultimele zile.

- Sigur că da, şi vreau să stau de vorbă cu tine.

- Cu mine? Rio făcu o pauză. Şi cu prietenii mei?

- Ascultă, draga mea, numai o singură dată.

- Fireşte. Nu-i aşa că nu-i aşa. Angelo simți un fior interior.

Se întâmplase în camera lui Rio.

- Doar nu-s de pe altă lume.

- Ah, lasă, îl contrazise, sceptică, Rio. Nu-mi mai spune poveşti. Chiar acum stau în cadă cu doi prieteni încântători, care visează să te cunoască. Să venim noi la tine sau îți salți tu frumosul poponel şi dai fuga la noi?

Angelo simți spasme în gât, îi trecu un val de febră şi pantalonii i se făcuseră brusc prea strâmți.

- Astăzi nu mă pot întâlni cu tine, îi spuse el încet. Nick îi interzisese să plece de acasă.

- Sunt goală şi te doresc foarte mult, nu accept nici un fel de obiecții, mieună Rio de la celălalt capăt al firului. Prietenii mei ard de nerăbdare să facă cu tine tot ce vrei, i-au impresionat fotografiile tale, pe care le-am arătat. Cred că n-ar fi prea bine să le vadă tăticul tău. Vino, dulceață, cât poți de repede. Bye-bye!

Rio închise telefonul, iar Angelo îşi muşcă un deget de nervi. Dorința începuse să biruie luciditatea.

Singura problemă era modul de a pătrunde în casă. Mary Anne August ştia mai bine decât oricine cât de strict era păzită proprietatea. În multele luni petrecute în această casă, aflase toate subterfugiile la care apela Enzio pentru a-şi asigura securitatea lui şi a familiei sale.

Însă ea miza că toți o ştiau drept prietena şi amanta lui Enzio. Acum o săptămână plecase împreună cu el la New York şi era logic de presupus că s- au întors tot împreună.

Probabil că Enzio nu se lăudase în dreapta şi în stânga că i-a făcu vânt. Da, Mary Anne presimțea că Enzio trecuse sub tăcere intențiile cu privire la ea.

Şi să conțină un plan, ce-i drept riscant. Poate că va avea noroc, fiindcă toți paznicii o cunosc bine.

- Plec la aeroport, spuse Nick.

- Vin cu tine. Angelo găsise soluția: va merge cu fratele lui, apoi, ca din întâmplare, se va pierde.

- Nu, spuse Nick şi clătină negativ din cap. Rămâi aici ca să-mi ții locul. Ştim care va fi următorul lor pas.

Angelo tăcu. Nu voia să se certe cu el. Va găsi el o posibilitate s-o şteargă de aici. Nick nici nu apucase bine să ajungă la uşă, când Angelo îşi dădu seama că va reuşi mai uşor să evadeze fără Nick.

Enzio se trezi la cinci dimineața. Dormitorul lui] dădea cu ferestrele spre piscină. Se ridică din pat şi se duse la fereastră.

Se simțea foarte bătrân şi obosit, ceea ce nu i se mai întâmplase până acum. Peste două luni, va împlini şaptezeci de ani. Frank ar fi avut treizeci şi şase, ar fi fost un bărbat în plină putere, un adevărat Bassalino. Enzio blestemă în gând. Cel mai bine ar fi să se ducă acum la Rosa, singura care ar putea să-i înțeleagă suferința. Dar e imposibil. Rosa ajurat că nu va vorbi cu nimeni şi Enzio ştia că nu i-ar spune nici măcar un cuvânt.

Ce-ar fi să se ducă la fetişcana pe care i-o găsise Costa Guenas şi pe care o adusese de la New York? Cum o cheamă? Mabel, nu - Miriam.

A plasat-o într-o cameră din casă, dar nu fusese încă niciodată la ea.

Ah, femeile astea parşive! Cele pe care poți să le cumperi nu sunt bune de nimic! În plus, în acest moment nu simțea nici un apetit sexual. La vârsta lui, încep să apară dificultăți în această privință.

Se întinse iarăşi în pat. Spera să aţipească din nou şi, poate, se va simți mai bine. O potopi un val de amintiri: când Frank era copil, când i-a căzut primul dinte, când a învățat să înoate, când s-a bătut prima dată şi şi-a doborât adversarul, care era de două ori mai mare decât el, când l-a dus prima oară la fete - avea pe atunci treisprezece ani. Enzio râse încet şi ochii i se umplură de lacrimi.

Uşa camerei se deschise fără zgomot şi, în prima clipă, el nu-şi putu da seama cine intra. Apoi o văzu pe Mary Anne: păr auriu, bikini roşii, picioare lungi, sâni opulenți.

- Salut, dragul meu, îi spuse ea zâmbindu-i bucuroasă.

Enzio mârâi ceva, mirat în sinea lui, şi se săltă puțin. Oare nu i-a făcut vânt de aici? Oare nu i-a poruncit lui Alio să-i găsească altă ocupație?

Mary Anne veni spre pat legănându-şi coapsele.

- Cum o duce răutăciosul meu tezaur? mieună ea, scoțându-şi sutienul.

Enzio era încurcat. După toate aparențele, Alio i-a jucat o festă. Ei şi?

Mary Anne era acum chiar ființa de care avea nevoie. Îi ştia toate dorințele şi se pricepea să facă totul cum trebuie.

Brusc, nu se mai simți deloc bătrân, redeveni Bassalino, adică un veritabil armăsar viril.

Ea se lipi de pat şi se aplecă deasupra lui. Sânii îi atârnau chiar lângă fața lui. Enzio deschise gura şi încercă să-i apuce un sfârc.

Mary Anne chicoti şi ea îi simți palmele alunecându-i pe corp. Se simți excitat şi, cu un geamăt, închise ochii. Şi când, în sfârşit, buzele i se lipiră de sân, ea îl împuşcă fără zgomot drept în inimă.

Angelo plecă de acasă imediat după Nick. Nu-i fusese greu s-o facă: deschisese uşa, urcase în „Mustang"-ul lui negru, rulase spre poartă şi făcuse un semn paznicilor să-i deschidă. Nimic mai simplu.

La urma urmei, e un Bassalino şi nimeni nu poate avea curajul să-l ia la întrebări.

Dădu drumul la radio. Vocea lui Bobby Womk Stark zbură până la el pe unde. Se simți excelent: luase un pic de narcotic, exact atât cât avea nevoie. Istoria cu Frank îl călca pe nervi. Explozia unei bombe în centrul New York-ului! E teribil să pleci în felul acesta pe lumea cealaltă. Deşi trebuie s-o recunoască: nu fusese impresionat peste măsură. Desigur, Frank îi era frate, nu era deloc băiat rău, dar oricum nu se prea aveau la inimă. Simți iarăşi dorința s-o vadă pe Rio. Chiar ea îl chemase prin telefon, nu trebuia s-o caute el, şi acum voia să-i demonstreze de ce este capabil.

Angelo apăsă şi mai tare acceleratorul: nu voia să o facă să aştepte. Doar îi spusese la telefon că îl aşteaptă. Dădu mai tare aparatul de radio. Disk-jokey-ul anunță ce urmează: o melodie ritmică a lui James Brown. Apoi se auzi clar şi tare vocea cântărețului: sex, sex, sex.

Angelo începu să râdă. James Brown îi amintise de prima lui întâlnire cu Rio, când răsunase cântecul acestuia „Maşina sexuală". Dădu muzica la maximum şi mări viteza, apăsând pedala până la refuz.

- Rio, fetița mea! exclamă el. Vin!

Nu remarcă semnul „Stop" şi, intrând în intersecție, se izbi cu toată viteza într-un camion. Angelo muri fulgerător, însă din aparatul de radio continuă să se audă melodia lui James Brown...

- Salut! Nick o apucă de mână şi o privi adânc în ochi. Lara zâmbea.

- Ai venit chiar tu să mă aştepți?

- N-am mai putut să aştept. Încă nu ți-a spus nimeni că eşti cea mai frumoasă femeie din lume?

- Te iubesc, Nick, şi de asta sunt aici.

- În sfârşit, văd şi eu o femeie care nu spune vorbe de prisos. O sărută. Te iubesc, prințesa mea! Ai bagaje?

Lara dădu din cap.

- Da, un geamantan.

O luă strâns de mână şi porniră spre ieşire. Am multe să-ți povestesc, zise

Nick.

- Şi eu am destule să-ți spun.

- Excelent, acum avem o groază de timp.

- Ai dreptate.

Nick se opri, îi luă fața în palme şi o săruta îndelung, cu gingăşie.

- E splendid că ai venit, iubito. Acum mergem, acasă. O să-ți fac cunoştință cu familia mea. Ce-i drept, situația este foarte încordată şi nu-ți pot povesti totul. Nu vreau decât să fim împreună. De acord?

Lara dădu afirmativ din cap. Acum avea tot ce-şi putea dori. Slavă Domnului, e viu. Trebuia să-l prevină despre Ducky şi să-i povestească toată istoria. Dar ce se va întâmpla după aceea? Va mai vrea să rămână cu ea, sau acesta va fi sfârşitul? Oftă. Însă trebuia s-o facă. Era singurul om pe care-l iubea cu adevărat şi, de dragul acestui sentiment, trebuia să-i spună adevărul.

- Acesta e geamantanul meu, zise Lara.

Nick chemă un hamal şi o porniră spre maşină.

În vârful picioarelor, Mary Anne August ieşi din camera lui Enzio. Îndărătul uşii o aştepta geamantanul cu toate lucrurile care-i rămăseseră la Enzio. Pătrunsese cu uşurință în casă, traversând parcul numai în bikini, de parcă niciodată nu ieşise de-acolo.

Nu ştia nici ea de ce îl împuşcase. Fusese foarte simplu. Micul revolver, pe care i-l dăruise Enzio, era ascuns în caseta ei cu bijuterii.

Desigur, era un ticălos: o părăsise la New York, îl puse pe Alio să-i facă vânt în bordelul acela din Los Angeles, să-i confişte toate cadourile.

Acum, când terminase cu Enzio, o apucaseră fiorii. Ce-ar fi dacă nu va putea ieşi de aici? Ce-ar fi dacă ar fi descoperită aici, înainte de a apuca să dispară?

Fugi de-a lungul coridorului şi în clipa când trecea prin dreptul camerei soției lui Enzio, uşa se dădu brusc în lături. În prag stătea Rosa.

Rosa nu-şi părăsea camera niciodată. Mary Anne locuise aici câteva luni şi ştia că uşa acestei camere nu se deschidea niciodată.

Rosa păşi pe coridor şi cele două femei se priviră fix.

Părul negru al Rosei era încâlcit, iar ochii îi ardeau nebuneşte. Zâmbind bizar, ridică cuțitul strâns în mână şi-l înfipse în Mary Anne. Trupul ei alunecă fără zgomot pe duşumea. Rosa smulse cuțitul şi o porni spre camera lui Enzio.

Acesta era în pat, cu pătura trasă până sub bărbie. Râzând sălbatec, ea îşi implântă cuțitul în pieptul lui.

Se făcuse ora cinci când Leroy îşi parcă „Mercedes”-ul în apropierea casei lui Bassalino. Avusese o zi foarte grea şi era obosit. Întinzându-se, Leroy coborî din maşină şi se uită împrejur. Nu era nimeni prin apropiere, nimeni nu-l urmărea. Cea mai mare parte a lucrului o făcuse în cursul precedentei vizite. Cât timp Enzio fusese la New York, lui Leroy nu-i fusese greu să pătrundă în clădire, dându-se drept muncitor la rețeaua de telefoane. Leroy se folosea frecvent de acest truc vechi.

E foarte simplu - tai cablul telefonic, aştepți douăzeci de minute şi îți faci apariția spunând. „Sunt de la telefoane. Ni s-a comunicat că nu aveți ton”. Pe urmă paznicii verifică telefonul care nu funcționează, se uită în actele tale şi-ți fac

semn să intri. Se țin de tine până se plictisesc, apoi te lasă singur.

În casă totul era pregătit foarte bine, nu mai rămânea decât să ducă treaba până la capăt. Leroy deschise geamantanul, scoase o geantă mare din pânză, îi verifică atent conținutul şi o porni agale spre casa lui Bassalino.

Leroy se furişa spre casa lui Bassalino. Când mai avea de făcut câțiva paşi, se opri. Unul dintre paznici ieşise din clădirea învecinată şi-l privea cu insistență. Leroy îşi băgă încet mâna în buzunar.

- Cerule! Cât o să dureze? strigă enervat Nick. Mare blestemăție şi blocările astea ale circulației!

Se târau ca melcul pe autostradă.

- De obicei într-o jumătate de oră ajungem acasă. Astăzi însă cred că drumul ne va lua mai mult de două ore.

Nerăbdător, îşi aprinse o țigară. Trebuia s-o aştepte acasă, a fost o prostie să vină la aeroport şi să lase casa singură. Poate că sunt noutăți, poate s-a întâmplat ceva, poate s-a primit vreo informație.

- E un accident în față, spuse şoferul. Nu cred că durează mult. După ce trecem de locul accidentului, putem merge mai repede.

- Slavă Domnului! Nick îi strânse Larei mâna. Fetițo, curând ajungem acasă.

În aceeaşi secundă, Leroy scoase o grenadă din buzunar, îi smulse siguranța şi, aruncând-o înspre paznic, se trânti fulgerător la pământ, care se cutremură de explozie.

Numărând până la cinci, sări în picioare, îşi înşfăcă geanta şi fugi în parc, strecurându-se dibaci printre copaci. Uşa de la intrare se dădu de perete şi se năpustiră afară paznicii cu pistoalele în mâini. Erau o grupă mare de albi, care nu-şi dădeau seama ce se întâmplă.

Ascunzându-se după copaci, se furişă până la zidul din spate al casei. Nu-l văzuse nimeni şi nimănui nu-i trecu prin cap să dea drumul la câini.

Întinzându-se până la fereastră, într-o secundă fixă explozibilul şi, aprinse fitilul Bickford. Două focoase vor fi suficiente ca să le facă să detoneze şi pe celelalte.

Grandios! Ce idee genială se poate naşte în mintea unui negrotei. Şi acum şterge-o de aici, Leroy, n-aştepta până-n ultima clipă!

Se îndepărtă în fugă de casă. Unu, doi, trei, patru, cinci - prima explozie, peste trei secunde a doua, a treia; exploziile bubuiră împrejurul întregii clădiri. În momentul când, uitându-se înapoi, văzu haita de câini care îl urmărea, Leroy înțelese ce greşeală monstruoasă făcuse. Îşi uitase geanta de pânză pe pervaz, iar acolo era carnea pentru câini.

Kath Long era singură când se transmiseră ultimele ştiri la televizor. În primul moment fu şocată. Apoi se simți îngrozită, după ce camera de luat vederi arătă din elicopter mormanul de dărâmături - atât mai rămăsese din proprietatea lui Bassalino. Era un tablou al ruinei şi groazei. Peste tot ardea, polițiştii şi pompierii fugeau încolo şi încoace, lângă piscină erau înşirate cadavre acoperite cu cearşafuri.

- Încă nu s-a stabilit, spunea vocea crainicului, câte victime au rămas sub dărâmăturile casei, Totuşi, conform informațiilor preliminare, numărul victimelor este mult mai mare. Îşi întrerupse comunicatul ca să primească informații suplimentare. Tocmai acum ni s-a comunicat că în jurul casei fuseseră amplasate câteva instalații explozibile, care au detunat succesiv. Mai târziu vom reveni cu amănunte. Alături de Al Capone şi Leigh Diamond, Enzio Bassalino a fost o figură celebră în Chicago prin anii douăzeci. În ultimul timp se retrăsese din afaceri şi locuia în casa lui din Miami...

Kath închise televizorul şi se uită la portretul lui Margaret, înrămat pe perete.

A venit timpul să continue cauza lui Margaret.

A venit timpul să iasă din casă şi să continue ce a început Margaret. Kath ştia la cine să apeleze.

Lara şi Nick nu vor uita niciodată groaza, durerea, panica din ziua aceea teribilă.

Mai aveau de mers două minute până acasă, când începură exploziile.

- Ce-i asta? întrebă speriată Lara. Zgomotele semănau cu nişte tunete apropiate.

- Cerule! bâigui Nick. Mai iute! strigă el la şofer. Mai întâi simțiră mirosul de ars, apoi văzură flăcările.

Când maşina se apropie de casă, Nick îi strigă şoferului:

- Întoarce-te, du-o iute la aeroport şi urc-o în avion!

Spunând aceste cuvinte, sări din maşină şi se repezi spre casă. Avea în fața ochilor o privelişte teribilă.

- Nu! strigă Lara. Întoarce-te, te rog... Trebuie să-ți spun... Dar şoferul întorsese deja maşina şi luase viteză.

- Nick! exclamă Lara, izbucnind în plâns. Nick!

Şoferul o duse la aeroport şi o urcă în avionul care decola spre New York. Lara părea încremenită.

Ajungând la New York, se duse imediat la Kath. Rio era deja acolo, curând îşi făcu apariția şi Ducky.

Fumându-şi țigara, le privea satisfăcut pe fete. Apoi expresia feței i se schimbă.

- Totul a fost făcut conform planului meu, le spuse el cu voce fermă. Rio îi scuipă la picioare.

- Uite cât face planul tău.

- Important e rezultatul, zise calm Ducky. Numai rezultatul.

- Ticălosule! se repezi Lara la el.

- De ce nu adaugi „ticălos negru", curviştină mică ce eşti?

- Ce rost a avut să moară şi atâția oameni nevinovați? exclamă Kath.

- Uită-i, spuse Ducky. Viața lui Margaret făcea cât toți la un loc. Rio clătină din cap.

N-ai înțeles nimic. Margaret n-ar fi făcut niciodată aşa ceva. Ea nu voia decât un singur lucru: continuarea inițiativei ei.

- Iar eu am vrut s-o răzbun şi am făcut-o. Toată banda lui Bassalino a fost lichidată şi mizerabilii au primit ceea ce meritau.

Lara se întoarse acasă şi începu să-şi împacheteze lucrurile încet, cu meticulozitate. Ochii îi erau uscați şi nu ştia unde să plece sau ce să facă. Când sună telefonul, nu voi să ridice receptorul. Putea fi prințul Alfa.

Ezitând câtva timp, răspunse totuşi.

- Prințeso, tu eşti? Ce fericire că eşti teafără şi nevătămată!

- Nick, n-ai pățit nimic?

- Nu pot sta mult la telefon, e mare bramburească aici. Nu-ți poți închipui ce grozăvie s-a întâmplat. Trebuie să-i ajut pe detectivi. Dumnezeule, Lara, toți au murit, mama, tata, toată familia, chiar şi Angelo a pierit într-un accident de maşină, care i-a fost probabil pus la cale... Vocea i se cutremură. Îți telefonez mâine, aşteaptă-mă, draga mea.

- Iau primul avion şi vin la tine!

- Nu, rămâi acolo, prințeso. Vin eu la tine de îndată ce va fi posibil.

Nu, nu-şi poate lua inima în dinți pentru a-i spune tot adevărul. Aşa ceva e imposibil. Principalul că trăieşte şi-l va vedea curând.

Poate, cândva, peste cinci sau zece ani, i se va destăinui. Poate... Bosco Sam şi Ducky K. Williams se întâlniră la grădina zoologică.

- Nu mai merg la cuşca blestematelor de maimuțe, spuse Ducky. Paltonul de nurcă îmi mai miroase şi acum a urină de maimuță.

Bosco Sam începu să râdă.

- Ce vrei de la mine? îl întrebă Ducky. Spune repede, amice. Trebuia să fiu de două ore la înregistrări, şi-aşa m-a făcut să întârzii una blondă.

- Ducky, băiete, doar ne-am înțeles!

- Da, sigur că ne-am înțeles.

Bosco Sam scoase o ciocolată şi se apucă încet să-i desfacă staniolul.

- Înțelegerea consta în faptul că-ți şterg datoria de două sute de mii de dolari iar tu îți asumi lichidarea întregului clan Bassalino. Nu-i aşa?

- Da, aşa-i.

- Bine, să zicem că tu l-ai lichidat pe Frank Bassalino. Dar ce-a fost cu ceilalți?

Ascultă! figura cea mai importantă a fost Enzio. Nu-i aşa? Leroy a lucrat grandios.

- O haită de câini întărâtați l-a încolțit la poponeață. Nici maică-sa nu l-ar mai recunoaşte văzând ce a mai rămas din el. Am văzut nişte fotografii la poliție, unde am câteva pile bune.

- Ce vrei de fapt?

- Vreau să-ți zic că, înainte de a sări în aer, Enzio fusese ucis. Mai întâi l-a împuşcat cineva, apoi a fost înjunghiat parcă de amorul artei. Pricepi? Ducky îşi linse buzele.

- Nu prea.

- Angelo Bassalino a crăpat într-un accident. Nick e teafăr şi nevătămat, se plimbă prin Los Angeles.

- Taci o Clipă. Vrei să zici că... Bosco Sam îi reteză vorba:

- Cu tot cu dobândă, sunt exact două sute de mii. Îți dau numai două zile.

- Dar nu-i cinstit, spuse Ducky. Ia gândeşte-te...

- Ce crezi tu că-i necinstit este în realitate foarte cinstit. Te-am prevenit. Cred că nu trebuie să-ți explic ce se poate întâmpla dacă nu-ți plăteşti datoria. Sunt foarte mărinimos că-ți mai acord două zile.

- Ticălosule! Şi la şcoală mă invidiai, canalie! O să-ți înapoiez banii parşivi!

- Foarte bine, băiete, foarte bine. Mi-i aduci peşin până diseară la ora şase. Îşi băgă ciocolata in gură şi se cără.

Pe Ducky îl trecură sudorile: până la ora şase nu poate face rost în nici un caz de atâția bani, de două sute de mii de dolari! Nu poate şi gata...

- Mizerabilul care s-a apropiat de tine cu prohabul descheiat, ca să te aibă, crezi că va vrea să lucreze alături de tine? Crezi că va accepta să primească acelaşi salariu ca şi tine pentru aceeaşi muncă? Şi crezi că dulăul acesta care te priveşte cu ochi lacomi, mârâind la tine împreună cu amicii lui, va dori egalitate în drepturi?

Mulțimea de fete şi femei venite cu prietenii lor la festivalul de muzică pop reacționau furtunos la ceea ce le spunea Rio Jawa.

- Femei! Oare chiar vreți să fim veşnic asuprite de o turmă de porci? De o turmă de porci cu păreri rasiste, şoviniste despre situația actuală a femeilor în America? Pentru ei eşti un lucru. Fii frumoasă, fă copii, dar stai acasă, nu te-arăta în lume, rămâi în curtea din dosul casei.

Rio îşi ținea cuvântările în pauzele concertelor date de felurite formații de muzică pop. Cu peruca ei purpurie, cu machiajul ei extravagant, arăta ca un pop-star.

De un an se pasionase de această muncă şi o făcea la fel de intensiv ca şi Margaret Lawrence Brown. Numărul adepților ei creştea de la un concert la altul. Se adunaseră împrejurul ei nu numai prostituatele, ci şi feluriți depravați.

- Odată mă voi duce la preşedinte, spuse ea, şi-o să-i spun ce treabă murdară şi plină de corupție e politica.

„Oricum ajung eu şi la canalia asta de Larry Bolding. O să zboare cu picioarele în sus când o să dau pe față tot adevărul despre el. Căci cine-i Larry Bolding? Reputație ireproşabilă, soție blondă şi elegantă, doi copii - oare nu-i un candidat potrivit la preşedinție?. Licheaua!”

Rio îşi ridică pumnii deasupra capului.

- Nu vă mai lăsați prostite, surorilor! le strigă ; ea. Şi vom învinge! Mulțimea o aproba cu fluierături şi țipete.

Deodată, Rio simți lovitura glonțului, dar continuă să zâmbească, în timp ce mulțimea vuia, fluiera şi striga.

- Să nu permiteți! mai apucă ea să spună.

Sângele i se scurse pe gât, alt val îi țâşni din gură. Firul vieții lui Rio se rupse.

La casa aceea din Connecticut se putea ajunge numai trecând pe poarta supravegheată electronic şi suportând percheziția meticuloasă la care te supuneau doi inşi înarmați din garda de corp. Dixson Grade trecu cu uşurință aceste proceduri de siguranță

Era un om ce arăta respectabil în costumul lui negru; ochii mici şi căprui îi sclipeau de sub lentilele ochelarilor fără ramă. Strângându-şi pălăria la piept o porni spre clădire. Sună şi îi deschise o servitoare îmbrăcată în negru.

- Bună ziua, domnule Grade. Domnul Bolding vă aşteaptă la piscină. Dixson Grade îi făcu un semn cu capul şi traversă curtea spre piscina de categorie olimpică.

Îl întâmpină Susanne Bolding, o femeie foarte frumoasă, cu părul auriu pieptănat într-un coc pe ceafă. De sub bluza largă de mătase i se ghicea silueta frumoasă.

- Salut, Dick, îi spuse ea zâmbind şi îl sărută pe amândoi obrajii. Să-ți fac o cafea, un ceai sau vrei să bei ceva?

Susanne îi plăcea foarte mult, dar când eşti mâna dreaptă a lui Larry

Bolding nu-ți mai rămâne decât să visezi la ea.

- O cafea, te rog, Susanne. Dar Larry unde-i?

- Cred că-i cu copiii în grădină. Duminica e singura zi când are această posibilitate.

- Mă duc să-l caut.

Dixson merse pe aleea laterală şi, în sfârşit, îl văzu pe Larry Bolding, care se juca cu copiii.

Se salutară. Larry îi trimise imediat pe copii la mama lor. Era un bărbat solid, de vreo patruzeci de ani, cu fața expresivă şi cu vocea joasă, profundă.

- Totul e sub control, îi spuse Dixson. Ne-a reuşit excelent.

- E moartă?

Dixson dădu afirmativ din cap.

- Şi nu există urme, nu există nimic care ar putea arunca bănuiala asupra noastră. În plus, nişte oameni de încredere vor avea grijă să pună capăt la tot ce a rămas în urma ei.

Larry Bolding oftă şi îl bătu pe Dixson pe umăr:

- Trebuia s-o facem, nu-i aşa?

Dixson Grade dădu afirmativ din cap. Da, era absolut necesar.

---- Sfârşit ----